

De la UEC al Club Muntanyenc. 50 anys d'excursionisme a l'Hospitalet

JOSEP RIBAS I VINYALS

CENTRE D'ESTUDIS DE L'HOSPITALET

De la UEC al Club Muntanyenc. 50 anys d'excursionisme a l'Hospitalet

JOSEP RIBAS I VINYALS

CENTRE D'ESTUDIS DE L'HOSPITALET

Edició Centre d'Estudis de l'Hospitalet
Major, 54, 1r 08901 l'Hospitalet
Telèfon 93 338 60 91 Telèfon/Fax 93 261 24 90
www.celh.org
celh@catalonia.net

Equip d'edició Mercè Artigas, Rosa Guinart,
Montserrat Perelló i Marta Tapiol, del CEL'H.

Correcció lingüística Assumpta Manzanares, del CEL'H.

Escanejat fotografies Toni Monrós, del CMH.

Agraïments Agraïm especialment el suport dels socis antics i actuals del CMH que ens han donat informació i també la col·laboració de totes les persones que ens han facilitat documentació i fotografies; així mateix volem donar les gràcies a les persones del CEL'H i el CMH que amb el seu treball de voluntariat han donat contingut i forma a aquest llibre i, a les institucions que amb el seu suport econòmic n'han fet possible l'edició.

Aportacions L'edició d'aquesta publicació ha comptat amb el suport econòmic de l'Àrea d'Educació i Cultura de l'Ajuntament de l'Hospitalet, del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana (CPCPTC) de la Generalitat de Catalunya i de la Caixa Laietana.

Fotografia coberta David Subirana escalant el campanar de l'església de Santa Eulàlia de Mèrida i Joan Freixas observant, ambdós de la secció d'Escalada i Alta Muntanya del CMH. Activitat realitzada el juny de 1982 dins el programa de la Festa Major del barri Centre amb la intenció de publicitar la nova denominació de l'entitat.

Disseny Gràfic Imatge i Color

Impressió Offset Color

Dipòsit legat B-50064-02

ISBN 84-922206-2-7

Sense veu, closos els llavis,
ens cercàvem els crits dins l'espinada,
parlàvem per les puntes dels cabells eriçats
i amb el nostre tremolor silenciós,
Malgrat tot, avançàvem...

Fèlix Cucurull

A les tres dones de casa: la Dolça,
l'Ariadna i l'Amèlia.

Als companys socis que han perdut la vida
en el seu combat amb la muntanya: Oriol
Batallé, Carles Romero, Víctor Pérez i Josep Marí.

A tots aquells i aquelles que durant aquests
cinquanta anys han treballat des de l'entitat
amb i per a la gent de la ciutat, amb voluntat
de servei, sense esperar res a canvi.
Que són molts i moltes.

Sumari

PRESENTACIÓ, Club Muntanyenc l'Hospitalet 9

PRESENTACIÓ, Centre d'Estudis de l'Hospitalet 11

INTRODUCCIÓ, de Josep Ribas 15

L'EXCURSIONISME, ELS ANTECEDENTS 19

Dels inicis al Grop Saltadiç 21
L'excursionisme a Catalunya. Dels inicis a l'ensulsiada 21
El Grop Excursionista Saltadiç. 1918-1936 22

1952-1966. LA UEC, DELEGACIÓ DE L'HOSPITALET-CENTRE 27

1. INICI DE L'ACTIVITAT DE LA UEC 29
   1.1. Un marc polític i social advers. La recuperació 29
   1.2. Constitució de la delegació de la UEC de l'Hospitalet-Centre 31
   1.3. Les primeres activitats 35

2. LES SECCIONS. EL SEU PROTAGONISME 43
   2.1. Les seccions. L'especialització de la diversitat 43
   2.2. Secció de Muntanya. La més genèrica 45
   2.3. Les marxes per muntanya 49
   2.4. Secció d'Iniciació a la Muntanya. Agrupament Escolta Guifré el Pilós 52
   2.5. Alta muntanya i escalada. Una història d'entrebancs 59
   2.6. L'espeleologia. Primeres activitats 66

3. LA UEC. ENTRE LA CONTINUÏTAT I LA INNOVACIÓ 73
   3.1. Una dinàmica d'equilibri entre continuïtat i innovació 73
   3.2. Nou estatge social, noves activitats i noves crisis 75

1966-1980. LA UEC COMPLEIX 20 ANYS 81

4. UNA NOVA ETAPA. ACTIVITATS DE MUNTANYA I SOCIALS 83
   4.1. El nou marc social 83
   4.2. Impuls de totes les activitats de muntanya 88
   4.3. Una intensa i variada activitat social 93

5. CELEBRACIÓ DELS 20 ANYS DE L'ENTITAT 97
   5.1. L'Entitat compleix 20 anys i enceta crisi 97
   5.2. Els temps estan canviat 103

1980-2002. EL CLUB MUNTANYENC L'HOSPITALET. NOU NOM PER A UNA ENTITAT HISTÒRICA **119**

6. SEPARACIÓ DE LA UEC I NOU NOM PER A L'ENTITAT 121
6.1. Anys de canvis i nous posicionaments 121
6.2. Nova denominació. El Club Muntanyenc l'Hospitalet 124

7. EL CLUB MUNTANYENC EN L'ASSOCIACIONISME EXCURSIONISTA 131
7.1. Consolidació d'un nou espai associatiu 131
7.2. Temps d'expedicions 140
7.3. S'enceta un altre decenni, amb fites més ambicioses 146
7.4. Cap al cinquantenari 168

2002. DES DEL CIM MIRANT A L'ESDEVENIDOR **175**

8. A TALL DE CLOENDA 177
8.1. Algunes reflexions a pròposit dels 50 anys de l'entitat 177
8.2. La Secció Infantil i Juvenil 178
8.3. La feminització del CMH. Una assignatura pendent 179
8.4. El CMH, una associació de voluntariat 181

ANNEX 1. MARXES DE REGULARITAT PER MUNTANYA 185
ANNEX 2. CAMPAMENTS SOCIALS, CAMPAMENTS D'ESTIU D'ALTA MUNTANYA 189
ANNEX 3. RELACIÓ DE MEMBRES DE LA JUNTA UEC-CMH DEL 1952 AL 2002 193

BIBLIOGRAFIA 197

RELACIÓ D'ARXIUS, BIBLIOTEQUES I CENTRES CONSULTATS 199

FONTS 201
Revistes i Butlletins 201
Fonts Orals 201

RELACIÓ DE QUADRES 203

ÍNDEX D'ABREVIATURES I CRÈDITS FOTOGRÀFICS 205

ÍNDEX ONOMÀSTIC 207

1980-2002
El club muntanyenc l'Hospitalet. Nou nom per a una entitat històrica

96. Acte d'homenatge als presidents de l'entitat entre el 1952 i el 1992 amb motiu del 40è. aniversari. D'esquerra a dreta: Antoni Sorribes, Eliseu Rovira, Marcel·lí Bonet, Antoni Vives, Carles Primo, Antoni Duch, Manuel Domínguez, Antoni Andrés, Pepe Gómez i Jaume Alicart.
☆ CMH

97. Ramon Barceló, Vicenç Primo i Carles Primo a la gelera de l'Aneto, l'agost de 1980.

☼ AB

6. Separació de la UEC i nom nou per a l'entitat

6.1. ANYS DE CANVIS I NOUS POSICIONAMENTS

En relació a l'inici de l'etapa anterior, l'Hospitalet del 1980 ha experimentat importants canvis en tots els ordres. S'han produït canvis en la morfologia urbana, la ciutat ha crescut en sentit vertical i han nascut nous barris.

La població és de 292.269 habitants, que a l'any següent, 1981, arribarà als 295.073, el sostre màxim que ha tingut fins als nostres dies. Una bona part dels ciutadans i les ciutadanes són nascuts fora de l'Hospitalet, i per lògica de descendència, dels nascuts a la ciutat, molts són fills d'emigrants.

El 1980 els nascuts a l'Hospitalet i Barcelona són 145.565 habitants, el 49,80% de la població, 65.548 habitants. Nascuts a Andalusia 26.938, un 22,40%. Nascuts a Castella i Lleó 15.336, un 9,20%. Nascuts a Extremadura 10.439, un 5,25%, i nascuts a Galícia 10.439, un 3,60%. La població procedent d'altres indrets de l'estat espanyol és una població consolidada, amb una diversitat sociològica entre generacions. La seva participació en el teixit associatiu de la ciutat i, fins i tot la capacitat de generar un nou impuls associatiu, són una realitat. A l'entitat aquest fet s'evidencia a partir de l'observació dels cognoms dels socis i les sòcies que s'han donat d'alta els darrers anys.

El conjunt de ciutadans i ciutadanes estan en la fase inicial d'adaptació a la nova situació de llibertats democràtiques, que encara està en procés de maduració. Fins al 20 de març d'aquell any 1980 no s'haurà completat el cicle electoral sencer, amb les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, que donen en el conjunt de Catalunya la majoria a CiU. No és així a la nostra ciutat, en què les potencialitats d'una majoria social fa que el vot ciutadà segueixi decantant-se per les candidatures d'esquerres, que es reflecteixen en aquests resultats: PSC 34 %, PSUC 30%, CiU 12%, CC-UCD 7%, ERC 6%, i la resta de formacions polítiques obtenen resultats testimonials.[40]

Els sindicats, legalitzats amb data posterior a les Eleccions Generals del 1977, han tingut unes quotes d'afiliació massiva. L'any 1978 presentava a la nostra ciutat aquestes xifres: CC.OO. 22.000 afiliats i UGT 8.000. Aquestes xifres d'afiliació són una mostra de confiança que els treballadors atorguen a aquestes organitzacions, que en els darrers temps de l'etapa franquista i la transició havien demostrat una gran combativitat en la defensa dels interessos del món del treball.

Ara, en plena crisi econòmica i de destrucció de llocs de treball, la intervenció dels sindicats es percep com a una expectativa d'esperança per als treballadors afectats. Dades del 1979 ens assenyalen que, entre el gener i el setembre, 66 empreses de la nostra ciutat presenten expedient de crisi, que afecta 1.024 treballadors d'un total de 2.069. Al 1980 la taxa d'atur a la ciutat és del 17,2% de la població activa.

Pel que fa a l'entitat, s'enceta l'any 1981 amb l'Assemblea Ordinària de Socis el 30 de gener. No es produeixen canvis en el nucli directiu de la junta. Joan Freixas i Jordi Florensa ocupen les vacants que s'havien produït a les vocalies de la SAME i la SIRE, respectivament. Rosa Guinart pren la responsabilitat d'Iniciació, Miquel González, Manteniment i Rafael Amorós, Esquí.

Els comptes que es presenten són moderadament optimistes. Durant l'any anterior hi ha hagut unes entrades de 766.946 ptes. (4.609,44 €) i unes sortides de 716.402 ptes. (4.305,66 €), la qual cosa dóna un ròssec positiu de 50.544 ptes. (303,78 €). L'endeutament s'ha eixugat en més d'un 50% durant el 1980. Al gener d'aquell any era de 521.911 ptes. (313,67 €), que al desembre s'havia reduït a 219.084 ptes. (1.316,72 €).

Els dies 21 i 22 de febrer, Lluís Romaguera, Rafael Amorós, Andreu Trias, Eulàlia Navarro, Josep Navarro i Joan Piera pugen a Montserrat, que està cobert de neu, per rebre la torxa de la XII Renovació de la Flama de la Llengua Catalana. La Flama havia sortit el dia abans de diferents indrets dels Països Catalans: de la tomba d'Ausiàs March a la catedral de València, de la tomba de Pompeu Fabra a Prada de Conflent, del cim del Canigó, del Monestir de Poblet, i la Flama Ramon Llull de Ciutat de Mallorca.

El 14 de març té lloc un concert de la coral Elisard Sala, de la UEC de Collblanc. La gent de Muntanya fan el 5 d'abril una excursió a Sant Privat d'en Bas, santuari de les Olletes, Santa Magdalena del Mont i Puigsacalm. Són els veterans Agustí Boada i Ramoneda i Lluís Romaguera, amb Jaume Mora i Enric Sanfeliu.

98
TONI MONRÓS, CARLES SÁNCHEZ, VICENÇ PRIMO I SERGI CASAS AL REFUGI DE SABOREDO, A LA VAL D'ARAN, EN EL TRANSCURS D'UNA TRAVESSA DES DEL CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA A LA VAL DE RUDA, L'AGOST DE 1981.
TM

També pugen al Puigsacalm, els dies 16 i 17 de maig, Toni Casaña, Carles Sánchez, Vicenç Primo, David Subirana, Rosa Codina i Montserrat Codina. Hi van per l'itinerari de Joanetes, canal dels Ganxos i Santa Magdalena del Mont.

La SIRE de l'Hospitalet és l'encarregada per la Federació d'organitzar el V Curs d'Iniciació a l'Espeleologia, a la Vegueria de les Terres de l'Ebre. Les pràctiques es duen a terme a la cova del Garrofer, de Tortosa. Avenc de la Boca de Foix, de Tivenys. Cova Trobada, de la Sénia. Cova dels Prats i cova Solana, de Mas de Barberans. Avenc dels Mamelots i cova del Conill, d'Horta de Sant Joan.

Per Setmana Santa, fan una exploració i un reportatge fotogràfic al complex de la fou de Bor, a la Cerdanya, i a la cova Cuberes, al Pallars Jussà.

Una nova modalitat que s'està implantant és la Bicicleta de Muntanya o BTT. Al mes de maig, Vicenç Primo, Vicenç Sierra i Toni Casaña fan una ruta en bicicleta pel massís del Garraf.

La Secció d'Iniciació organitza, el 24 de maig, la II Gimcana Infantil, al parc de Can Boixeres, oberta als nois i les noies de la ciutat.

L'estiu del 1981 és ric i variat en activitats. Al juliol, entre els dies 25 i 31, Lluís Romaguera, Jaume Mora, J. Olivella, Enric Sanfeliu i els seus fills Enric i Ramon, des de Sallent de Gállego pugen al refugi de Respumoso. Des d'allà fan l'ascensió al Vathleitós (Balaitous) de 3.146 m., i al Gran Facha de 3.007 m. Posteriorment, des de Sallent de Gállego es desplacen pel coll de l'Aubisque, Argelés, Turmalet i coll d'Aspin per ascendir al pic d'Aussau (Midi d'Ossau), de 2.885 m. Entre el 29 de juliol i el 6 d'agost, fan la travessa integral del circ de Gavarnia un grup integrat per Narcís Castanyer, de la UEC de l'Hospitalet, J. Alsina, M. Barnadós, J. Bover i E. Castanyer, de la UEC de Girona, J. Martí, J. Oliver i C. Roig, de la UEC de Barcelona. Des de Pineta, pugen al Balcó, coll d'Astazú, Marboré, Espatlla de Marboré, Cilindre de Marboré i Casc de Marboré. Un grup baixa per la bretxa de Roland a Sarradets i Gavarnia. L'altre grup, per l'estany gelat de Mont Perdut, coll del Cilindre i Balcó de Pineta, baixen al Parador.

De l'1 al 23 d'agost, té lloc el II Campament Social de Vacances, a alta muntanya. Aquest cop és a la vall de Ruda, al sudest de la val d'Aran. S'enregistren 67 assistents i 23 tendes. Es fan excursions a l'artiga de Lin, el pla de Beret, Montgarri, i ascensions al Saboredo, Montardo, Locampo i altres.

Aquell any s'inaugura el refugi metàl·lic de Baborte amb motiu del cinquantenari de la fundació de la UEC. Els dies 11,12 i 13 de setembre hi assisteixen dos grups de l'entitat. D'una banda, Carles Sánchez, Vicenç Primo i Rafael Amorós, que aprofiten l'avinentesa per fer l'ascensió a la Pica d'Estats (3.143 m.). I de l'altra hi van Lluís Romaguera, Josep Enric i Sicart, que també fan l'ascensió a la Pica d'Estats, el Sotllo i el Montcalm.

Al nou local, l'adaptació i les reformes es fan a un ritme lent imposat per l'escassedat de recursos. Josep Gil és encarregat d'organitzar un servei de begudes.

La Secció d'Iniciació es mou en un estat de crisi permanent. El 7 de setembre, Emma Calvet i Pau Pérez fan saber a la junta les seves dificultats, entre les quals el fet que no existeix un cens de nois i noies, i també de monitors. Tres mesos més tard, l'únic monitor que queda ha de marxar al servei militar, i si no es troben voluntaris per fer-ne la substitució, s'haurà de dissoldre la Secció.

El 20 de setembre, organitzada pel veterà Rafael Ferrer, es fa una visita guiada al museu Verdaguer de Vil·la Joana, a Vallvidrera.

Es fa avinent que la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya convoca el V Congrés Excusionista Català, i n'encarrega l'organització al Centre Excursionista de Terrassa. Els precedents d'aquest Congrés es troben en els organitzats l'any 1911 a Lleida, el 1913 a Manresa, el 1914 a Tarragona i el 1977 a Reus.

El 29 de novembre té lloc el IX Sopar de Germanor. Com és habitual, en el transcurs de l'àpat es lliuren els anagrames d'argent als socis i les sòcies que compleixen vint-i-cinc anys d'antiguitat. Una de les seccions amb més arrelament a l'entitat continua essent la de Fotografia. El mes de desembre es duu a terme el XXVI Concurs de Fotografia, obert als aficionats de la ciutat i de fora.

La sessió de junta del 30 de desembre d'aquell 1981 té un significat especial. El president, Carles Primo, informa que, entre el 1980 i el 1981, s'han liquidat al Consell General 428.610 ptes. (2,575 €) de quotes endarrerides dels anys 1978,1979 i 1980. La previsió per a l'any 1982 és que caldrà liquidar 194.000 ptes. (1.165,96 €), corresponents a 1981 i 1982. Això significarà destinar el 60% de les quotes dels socis a aquest concepte. Malgrat que hi ha un goteig d'augment del nombre de socis, que des del mes de setembre al de desembre han passat de 240 a 279, es veu que el que resta dels ingressos de les quotes és clarament insuficient per a la programació de les activitats i la marxa de l'entitat. Aquest conjunt de factors porta a plantejar seriosament la conveniència de separar-se de la UEC i constituir-se en entitat independent. Amb l'acord unànime de tota la junta, es pren la decisió d'obrir un torn de consultes enre els socis més actius i més representatius.

L'endemà, dia 31 de desembre, mor de malaltia Joan Piera i Ros, als 53 anys d'edat. Soci de l'entitat des de la primeria, havia format part de la junta i s'havia destacat per la seva bonhomia i la seva disposició a col·laborar en les tasques de l'entitat.

L'any 1982 comença amb l'organització de dos autocars a la Molina, amb 82 assistents, la majoria esquiadors. La sortida inclou el dinar al Xalet de la UEC.

El 29 de gener té lloc l'Assemblea Ordinària de Socis. No hi ha canvis en la composició de la junta i les vocalies respecte a l'assemblea del 1981. Es fa lectura d'una nova carta de Lluís Romaguera adreçada a l'Assemblea en la qual insisteix que a l'Assemblea es porti a debat la conveniència de continuar com ara o de separar-se de la UEC.

99
Els veterans Josep Gil, Josep Navarro, Joan Giménez i Joan Ribas, amb els més joves, Lluís Gil i un amic, dalt del Carlit, el cim més alt de la Cerdanya, al juny de 1981.
JG

Obert el debat, es constata un criteri majoritàriament favorable a la separació, encara que cal analitzar-lo a fons. Els elements més positius es basen en l'increment dels ingressos en concepte de quotes. Darrerament la part de quota de socis que calia liquidar al Consell General de la UEC s'havia incrementat amb motiu de la construcció de nous refugis. L'ús del patrimoni dels refugis i el Xalet de la Molina, de fet, no és una contraprestació a l'increment de quotes ja que, d'acord amb la normativa de la Federació, l'ús dels refugis propietat de les entitats excursionistes es regula en igualtat de condicions entre tots els excursionistes federats, siguin o no socis de l'entitat propietària.

Carles Primo abona aquestes argumentacions, però també manifesta que cal escoltar els que valoren els 30 anys de permanència a la UEC, i de forma prudent assenyala que una decisió de separació ha d'estar ben estudiada i fonamentada.

Pep Ribas proposa constituir una comissió que elabori un informe i formuli propostes. Després de moltes intervencions, s'acorda constituir la comissió proposada, la composició de la qual és: Carles Primo, Agustí Boada i Ramoneda, Agustí Boada i Baqués, Antoni Grima, Josep Gil, Joan Olivella, Miquel González, Manel Benavent, Dolors Macías i Vicenç Primo.

100
UN GRUP PARTICIPANT D'UN CURSET DE MUNTANYA AL CIM DE LA GALLINA PELADA, DE LA SERRA D'ENSIJA. HI VEIEM ELS MONITORS ELISENDA GIL, TONI MONRÓS, ROSA CODINA I TONI CASAÑA. CMH

La junta rep l'informe de la Comissió, que es tracta en la sessió del 24 de febrer de 1982. La Comissió ha recollit les opinions de diversos socis i sòcies representatius, que repeteixen els arguments que ja s'havien donat en l'Assemblea. La conclusió de la Comissió és favorable a la separació. Es valora el fet que caldria elaborar un nou contracte de lloguer, que probablement es perdria el vell local del carrer Prat de la Riba que, d'altra banda, s'està utilitzant molt poc a causa de l'estat ruïnós. Pel que a fa a la utilització dels refugis de muntanya i el Xalet, es ratifica el fet que, estant federats a la FEEC, les condicions i els preus són pràcticament imperceptibles.

En referència a la proposta de denominació que la junta haurà de proposar a l'Assemblea, n'hi ha tres, que es posen a votació indicativa:

Centre Excursionista de l'Hospitalet, que obté 3 vots.
Club Hospitalenc de Muntanyisme, 6 vots.
Club Muntanyenc l'Hospitalet, 8 vots.

La gestació de la separació està servida.

6.2. NOVA DENOMINACIÓ. EL CLUB MUNTANYENC L'HOSPITALET

Per al 10 de març es convoca l'Assemblea Extraordinària amb l'únic punt de l'ordre del dia de presentar l'informe de la Comissió i votar les propostes de conclusió.

Després de la presentació de l'informe. s'obre un torn d'intervencions en què diversos socis i sòcies prenen la paraula. Totes les intervencions es basen en els mateixos termes i argumentacions de l'anterior assemblea, en aquest cas enriquits per una major precisió de dades que s'han aportat des de la Comissió. Totes les intervencions, amb matisos, es mostren favorables a la separació. En la votació únicament hi ha un vot en contra i una abstenció. Així mateix s'aprova la proposta de la denominació Club Muntanyenc l'Hospitalet.

El secretari informa que, d'acord amb els Estatuts de la UEC, que preveuen aquesta situació, s'hauran de convocar dues assemblees que hauran d'estar presidides pel president del Consell General de la UEC, on s'haurà d'exposar i debatre les mateixes propostes, i constituir una Comissió Gestora.

L'atenció ha estat tan centrada en el procés de separació que s'han oblidat altres qüestions més quotidianes. De fet, l'activitat no ha minvat, malgrat que durant un temps no s'hagi enregistrat. La SIRE porta a terme durant el mes de març un Curset d'Introducció a l'Espeleologia que ja tenia programat. El curset inclou: tècniques d'exploració i material. Topografia, alçament topogràfic i la seva interpretació. Geoespeleologia, bioespeleologia, hidrologia, climàtica, arqueologia i espeleosocors.

David Casellas es fa càrrec de la Secció Infantil de Muntanya. Apareix una nova i efímera denominació de la secció d'Iniciació. Es fa una excursió a Bruguera, refugi de Tregurà i ascensió al Taga en què participen 5 nois i noies.

A *Excursionisme* del mes de maig, es publica un article de Jordi P. Caballero, que amb el títol *El futur del Pedraforca destrossat per les mines a cel obert*, s'emmarca dins la campanya "Salvem el Pedraforca".

Seguint amb la profitosa activitat de turisme cultural, el 28 de març s'organitza un autocar a Olot. Josep Piera forma part de la Comissió Organitzadora de la Festa Major del barri del Centre, i proposa fer una escalada col·lectiva al campanar de l'església de Santa Eulàlia de Mèrida per fer publicitat de l'entitat.

Es decideix preparar la recessió del contracte del local de Prat de la Riba a canvi d'una compensació econòmica del propietari, que es proposa de 25.000 ptes. (150,25 €).

Carles Primo i Agustí Boada s'havien entrevistat amb el president i el secretari del Consell General de la UEC per fer-los avinent la posició de l'Assemblea, favorable a la separació.

Acorden la data d'una propera assemblea, que presidirà el president del Consell General. El 7 de maig té lloc aquesta Assemblea Extraordinària, que compta amb 79 assistents. La presideix Josep Beltran i Vilavert, en aquell moment president del Consell General de la UEC. Extretes de l'acta de l'assemblea, sintetitzem algunes de les intervencions: En la seva intervenció, Josep Beltran es dol molt que es demani la separació després de trenta anys de formar part de la UEC. Recorda que gràcies a la UEC va poder néixer la delegació de l'Hospitalet quan no s'autoritzava la creació de noves entitats excursionistes. També argumenta que en l'avantprojecte dels nous Estatuts hi ha la intenció de concedir més autonomia a les delegacions i que espera que la quota sigui menys elevada.

El secretari del Consell General, Francesc Martínez i Massó, exposa que quan a l'any 1931 s'agruparen cinc entitats petites va ser perquè van considerar que poca cosa podien fer per separat, i així, amb la constitució de la UEC, aviat arribaren als 5.500 socis. També va fer referència al patrimoni de la UEC: refugi del Caro, xalet de la Molina, refugi de Baborte, refugi del Mas del Tronc...

Pep Ribas explica que va ser un dels que havia insistit perquè, abans de prendre una decisió sobre la separació, se n'analitzessin bé els avantatges i els inconvenients.I així la Comissió ho havia fet, i que a l'entitat s'havia arribat a un grau de maduresa i que se sentia la necessitat d'emprendre un nou camí i veure's deslligats d'una càrrega econòmica limitadora de les pròpies possibilitats.

101
Escalada al campanar de l'església de Santa Eulàlia de Mèrida. Es fa per donar a conèixer la nova etapa com a Club Muntanyenc durant la Festa Major del barri del Centre, al juny de 1982.
CMH

Joan Olivella pregunta si el Consell General coneix el resultat de l'informe de la Comissió. Es queixa que com a soci de la UEC no té cap tracte preferent en la utilització dels propis refugis respecte a altres excursionistes federats, i a continuació en posa algun exemple. Finalment manifesta que el paternalisme s'ha acabat.

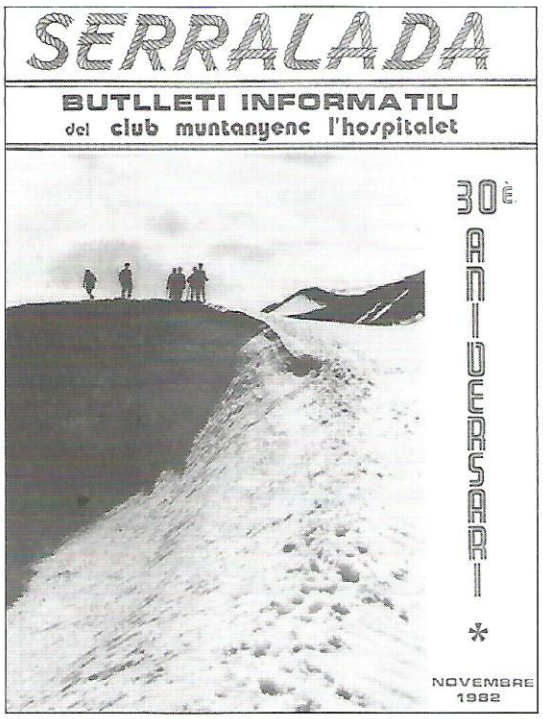
Ricard Monrós també centra la seva crítica en l'ús dels refugis, i ho il·lustra amb les experiències tingudes al refugi de la Molina.

Per acabar, Àngel Pejo, membre del Consell General, posa en relleu que aquell Consell està format per gent de bona fe i que, sigui quina sigui la decisió final que es prengui, no hi ha d'haver cap ressentiment.

Es procedeix a la votació amb el resultat següent: 74 vots a favor de la separació, 4 vots d'abstenció i 1 vot en contra.

El president, Carles Primo, presenta la dimissió en nom propi i de tota la junta. Es proposa una Comissió Gestora que ha de conduir el procés fins a convocar una Assemblea Constituent, que s'aprova per unanimitat.

102
EL MATEIX ANY DE LA NOVA ETAPA DE L'ENTITAT COM A CLUB MUNTANYENC L'HOSPITALET, S'INICIA LA CONFECCIÓ D'UN BUTLLETÍ DE PERIODICITAT MENSUAL AMB LA DENOMINACIÓ DE *SERRALADA*.
CMH

La composició és la següent:

President	Carles Primo i González
Vicepresident	Agustí Boada i Baqués
Tresorer	Jordi Duch i Giménez
Secretari	Agustí Boada i Ramoneda
Vocals	Antoni Grima, Dolors Macías, Teresa Ribas, Manel Benavent, Josep Gil, Miquel González, Vicenç Primo, Joan Olivella, Ricard Monrós, Joan Rodríguez i Antoni Asensio

L'activitat continua i, a la sessió de la gestora del 28 de maig, Agustí Boada i Ramoneda informa de les gestions per legalitzar el Club Muntanyenc l'Hospitalet. Cal procedir immediatament a la redacció dels Estatuts.

Es programen les activitats per als pròxims mesos:

III Gimcana Infantil, exposició de trens en miniatura, escalada al campanar de l'església dintre dels actes de la Festa Major del barri, Trobada Fotogràfica, Campament Social, autocar a Blanes i Campament Social d'Alta Muntanya als plans de Boavi.

Dos socis de l'entitat, Manel Benavent i Anton Rañé, formen part de l'Expedició Catalana Annapurna II (7.935 m.), amb l'objectiu d'assolir aquest cim de la serralada de l'Himàlaia. Proposen la compra d'una tenda isotèrmica valorada en 14.000 ptes. (84,14 €).

El 8 d'octubre es convoca l'Assemblea Constituent. Es procedeix a la lectura i l'aprovació per unanimitat dels Estatuts del Club Muntanyenc l'Hospitalet. A continuació es presenta la proposta de la junta del CMH, que és la mateixa d'abans de la separació, amb alguna lleugera introducció, com la figura de l'ajudant de Secretaria, a càrrec d'Antoni Franco, l'ajudant de Material, Andreu Gracia i la vocalia de Butlletí, a càrrec d'Antoni Monrós. La proposta s'aprova per unanimitat. Amb aquest acte es clou el procés de separació de la UEC. Aquest darrer fet, juntament amb la nova denominació, és tot el que realment ha canviat. Hi ha una unanimitat: considerar que el Club Muntanyenc l'Hospitalet és una continuació d'aquella delegació de la UEC que es va iniciar l'any 1952, i s'assumeix com a pròpia la història que parteix d'aquella data, amb tots els encerts i tots els errors.

El 23 d'octubre tornen els components de l'Expedició Catalana a l'Annapurna II sense haver aconseguit del tot el seu objectiu. A causa del mal temps només han pogut arribar a la cota 6.500.

El 26 d'octubre, la junta debat els noms proposats per al que haurà de ser el nou butlletí. S'han seleccionat cinc propostes: Horitzó, Gelera, Rimaia, Garbí i Serralada. Finalment es posa a votació i s'escull el de Serralada. El mes de novembre apareix el número 0. En aquest primer número, hi ha un editorial que explica la nova etapa fent èmfasi en el fet de considerar-la continuació de l'anterior. Hi ha també una entrevista conjunta a Manuel Domínguez, el primer president, i a Carles Primo, l'actual. Un altre article dóna una visió de l'evolució de l'entitat a través de les vivències d'un dels socis fundadors, encara en actiu, Agustí Boada. També hi ha una ressenya de l'expedició Annapurna II. Una descripció de la pràctica de l'espeleologia, a càrrec de l'Espeleogrup. Una ressenya del darrer Campament Social d'Estiu a Alta Muntanya. El contingut es clou amb dos articles signats: Un d'en Ricard Monrós, referent a l'evolució de la secció de Fotografia, i un altre de Toni Casaña, sobre la crisi de l'associacionisme i el voluntariat.

Malgrat tot el procés de canvi que hi ha hagut durant aquell any 1982, l'activitat no ha minvat. La Secció d'Escalada, que de moment no té una denominació específica, ha fet diverses ascensions. Les que més destaquen són les dutes a terme durant els mesos de juliol i agost per Sabino Montoliu i Joan Manuel Herrero a la paret de Terradets, via Anglada Guillamon; i ells mateixos, amb Paco Cáceres i Àlex Camins, a la via Reserva. També a Terradets, durant els mesos de setembre i octubre, Sabino Montoliu, Joan Manuel Herrero, Jordi i Paco Cáceres escalen la via Supertram, mentre que Joan Freixas, Santi Archs i V. Murciano fan la via CADE, que repeteixen V. Alba, Pere Lluís Ibars i J. Belengo, mentre que Pere Lluís Ibars, Joan Oliva i J. Céspedes fan la via Vidal-Farreny.

El 15 de maig, diversa gent de muntanya participa en la IV Caminada Popular de Sagàs, al Berguedà. La caminada segueix una ruta romànica: Sant Maurici de la Quart, Sant Pere de la Portella, Campdeparets, Santa Maria de Valldaura i Santa Margarida de Sagàs. En total 14 quilòmetres i una mitjana de 5 hores. Hi participen 1.200 assistents. Les caminades populars comencen a prendre cos, i es presenten com a alternativa diferenciada de les marxes de regularitat en el sentit que no calen coneixements d'orientació, interpretació de cartografia i altres condicionants i, a més, no tenen caràcter competitiu.

Entre el 26 de juliol i el 19 d'agost, té lloc el Campament d'Estiu d'Alta Muntanya, a l'alta vall de l'Ësssera, concretament al pla de Banys de Benasc, a 1.500 m. d'altitud. Hi assisteixen 66 persones adultes i 15 nens, amb 27 tendes i 2 caravanes. Es fan diverses excursions d'alta muntanya i ascensions, entre les quals als estanys de Cregüenya, Corones i Batiselles. I als cims del Salvaguarda, Aneto, Alba i Perdiguero.

L'Espeleogrup porta a terme una exploració a la cova Santa, a la serralada d'en Galceran, prop de Benlloc, al País Valencià.

El 30 de novembre es fa el ja tradicional Sopar de Germanor, al Restaurant Gaudí de la Colònia Güell, amb 89 assistents. En aquest sopar es lliuren, com ja és habitual, els anagrames d'argent als socis i les sòcies que han fet vint-i-cinc anys d'antiguitat. Anteriorment s'havia acordat conservar l'antiguitat i la numeració dels socis i el mateix llibre de registre perquè es considera que és la continuació de l'anterior.

QUADRE 7

SOCIS DONATS D'ALTA DURANT EL PERÍODE DE MAIG DE 1982 A DESEMBRE DE 1988

Grups d'edat	Nombre socis	%
< de 10	10	8,50
De 11 a 20	41	35,00
De 21 a 30	49	42,00
De 31 a 40	13	11,10
De 41 a 50	4	3,40
> de 50	0	0,00
	117	100,00

Mitjana d'edat dels socis: 22 anys

Elaboració pròpia. Font: Llibre Registre de Socis CMHp 127-127

El 28 de desembre, la junta acorda fer una aportació de 3.000 ptes. (18,03 €) a Gent de Pau per contribuir a la restauració del Monument a la Sardana, erigit a la plaça de l'Ajuntament. Es mantenen bones relacions amb Gent de Pau.

Aquesta entitat, que es defineix com a grup d'acció cívica i cultural, el componen en gran part antics socis de la UEC, que en la primera època de l'entitat havien estat els impulsors de diverses activitats de caire cultural i de projecció ciutadana. Moltes d'aquestes persones encara es mantenen com a socis del Club.

Quin és, però, el perfil sociològic dels socis d'aquesta nova etapa de l'entitat? Inicialment, és a dir, l'any 1982, hi ha un equilibri de diversitats. Els més veterans, inclosos alguns dels fundadors, comparteixen l'espai social amb els més joves i amb les generacions que fan de pont entre els extrems dels segments d'edat.

Per la lògica del cicle biològic, la tendència serà que els més antics vagin perdent pes específic, que serà substituït per un equilibri entre els de mitjana edat i els més joves. Aquests darrers seran clarament els que ingressaran com a nous socis els següents anys. Dels nous socis donats d'alta entre el 1982 i el 1988, els corresponents als segments d'edat entre 11 i 20 anys són el 35% i entre 21 i 30 el 42%, mentre que de 41 a 50 només és el 3,40%, com es pot observar al Quadre 7.

QUADRE 8

RESIDÈNCIA DELS SOCIS DONATS D'ALTA DURANT EL PERÍODE DE MAIG DE 1982 A DESEMBRE DE 1988

Barri de l'Hospitalet o Població	Nombre de socis
El Centre i Sant Josep	56
Sanfeliu	2
Bellvitge i el Gornal	4
Collblanc i la Torrassa	10
La Florida	7
Pubilla Cases	6
Can Serra	5
Santa Eulàlia	13
Barcelona	11
Cornellà	2
Blanes	1
Altes del període	117

Elaboració pròpia. Font: Llibre Registre de Socis CMH

Pel que fa a la residència dels nous socis, en el mateix període de 1982-1988, continuen essent majoritàriament del barri del Centre, com reflecteix el Quadre 8.

QUADRE 9

ACTIVITAT LABORAL DELS SOCIS DONATS D'ALTA DURANT EL PERÍODE DE MAIG DE 1982 A DESEMBRE DE 1988

Estudiants	41	13	54	46,15
Administratius	5	8	13	11,00
Professors	3	3	6	5,15
Electrònics	5	1	6	5,15
Arts gràfiques	2		2	1,70
Puericultores		3	3	2,60
Electricistes	3		3	2,60
Mecànics	2		2	1,70
Comerç	4	1	5	4,30
Metal·lúrgics	3		3	2,60
Construcció	2		2	1,70
No determinat	3	1	4	3,45
Altres *	13	1	14	11,90
	86	31	117	100,00
	(73,50%)	(26,50%)		

*Aquest concepte correspon a ocupacions diverses comptabilitzades un sol cop en el nombre de socis assenyalats. S'hi poden trobar ocupacions noves, com un càmera de TV3, ocupacions poc freqüents com un metge i un enginyer industrial, o curioses, com un xurrer.

Elaboració pròpia. Font: Llibre Registre de Socis CMH

Al mateix període 1982-1988, és molt significatiu que el 46,15% dels nous socis són estudiants. I interrelacionat amb els segments d'edat ens indica que en bona part són estudiants universitaris, de batxillerat o de formació professional. Al capítol de les professions, destaquen els administratius, amb l'11%. En referència a la qüestió de gènere, hi ha un desequilibri a favor del homes, que representen el 73,50% en relació al 26,50% de les dones (vegeu el Quadre 9).

Aquestes característiques sociològiques, juntament amb la incorporació de socis i sòcies procedents de les generacions de pares immigrats que ja s'ha comentat anteriorment, als pròxims anys contribuiran a crear un nou clima de diversitat, que si bé des dels primers anys de la constitució de l'entitat ja existia, ara ho serà en proporcions quantitativament i qualitativament diferents. Aquest fet no representa cap mena de canvi d'hàbits en la normalització lingüística en les publicacions i en l'administració interna, d'altra banda, modificada feia escassament deu anys. Però sí que representarà una diferència significativa en l'ús del català en les relacions col·loquials, que tot i que serà admès com a fet normal, sí que serà objecte d'observacions i algun article d'opinió.

NOTES

[40] Sobre diversos resultats electorals a la ciutat, vegeu RIBAS, Josep. "El segle XX". En: *Història de l'Hospitalet...* [op.cit].

103. Aspecte del camp base de l'expedició al Gasherbrum II, l'estiu del 1992. Aquest serà el primer cim de més de vuit mil metres assolit per una expedició del CMH a la serralada de l'Himàlaia.

☼ CMH

7. El club muntanyenc en l'associacionisme excursionista

7.1 CONSOLIDACIÓ D'UN NOU ESPAI ASSOCIATIU

L'any 1983 s'inicia amb l'Assemblea Ordinària de Socis el 28 de gener, amb una assistència de 49 socis i sòcies, presidida per l'expectativa de ser la primera assemblea ordinària com a Club Muntanyenc l'Hospitalet.

El tresorer informa que finalment es pot presentar un balanç tancat amb superàvit i un pressupost que es preveu suficient per a les activitats de l'any 1993, i el que és més positiu, lliures d'endeutament. D'aquest pressupost es destinen 100.000 ptes. (601,01 €) per a les Seccions i 120.000 ptes. (721,21 €) per continuar les obres de reforma del local social. També es fa saber que el cens real és de 269 socis i sòcies.

El 22 de febrer, la junta decideix convocar un concurs per escollir el disseny definitiu de l'anagrama CMH, ja que fins ara havia estat provisional atès que calia atendre altres prioritats. La mateixa junta dóna compte d'haver rebut un escrit de la Coral Elisard Sala, vinculada a la UEC de Collblanc comunicant haver-se constituït en entitat independent i posant-se a disposició d'actuar en actes del Club.

Es normalitza la regularitat mensual del butlletí *Serralada*, que a l'editorial del mes de febrer fa una crida a la participació en els actes col·lectius del Club i a no tancar-se exclusivament en l'activitat de cadascuna de les Seccions. Dintre d'aquestes propostes col·lectives s'enceta una activitat anomenada *Sortides de casats*, que vol ser una alternativa d'excursions adaptades a les parelles de socis amb fills petits. La primera d'aquestes sortides es fa els dies 23 i 24 d'abril a Fontmartina, al Montseny, a l'espai de lleure que hi té habilitat la Diputació.

Un dels actes de projecció ciutadana es duu a terme el 5 de juliol, amb la conferència i el passi de la pel·lícula de l'Expedició Catalana a l'Everest, a la sala del Centre Catòlic. L'èxit d'assistència també va acompanyat d'uns beneficis de 29.100 ptes. (174,89 €).

Aquell mes de juliol es presenta el llibre *Terradets, Regina, Font Freda i Peladet. Vies d'escalada*. Els autors són els socis del Club Joan Freixas i Carles Romero. En aquest llibre es fa una descripció detallada, acompanyada dels gràfics corresponents, de 25 vies d'escalada a la paret de Terradets, 10 a Regina, 4 a font Freda i 4 a Peladet, del sector oriental de la serra del Montsec, i al congost dels Terradets. L'edició és a càrrec del CMH, que hi aporta 50.000 ptes. (300,50 €), i de l'ECAM (Escola Catalana d'Alta Muntanya). Se'n fa un tiratge de 1.500 exemplars.

104
UN DELS PESSEBRES QUE TRADICIONALMENT S'HAN COL·LOCAT A LA PLAÇA DE L'AJUNTAMENT. AQUEST CORRESPON A L'ANY 1982.
CMH

Un dels socis més veterans, Rafael Ferrer, que ja ho havia estat del Saltadiç, el 6 de setembre fa arribar un escrit a la junta on fa referència al poc ús del català entre els socis més joves, al local i a la muntanya, i proposa trametre en el pròxim Serralada, el decàleg del catalanoparlant. És una visió particular, però compartida amb matisos per altres socis, del fenomen de diversitat referit anteriorment. No es tracta d'una posició excloent ni d'una imposició, ans al contrari, pretén ser una aportació a la normalització lingüística, que considera necessària per preservar el patrimoni de la llengua.

Aquell mes de setembre, s'organitza un Curset de Muntanya, obert a la ciutat, que té el suport de la Regidoria d'Esports, que hi aporta una subvenció de 25.000 ptes. (150,25 €).

A final de novembre es porten a terme dues activitats, que durant anys seran una constant, a càrrec de la Secció de Muntanya. D'una banda, la instal·lació d'un pessebre a la plaça de l'Ajuntament, i també en un cim, que en aquest cas és el Balandrau. Són activitats d'aquelles que ja s'han conceptuat a cavall de la tradició i un cert component de religiositat laica.

105
PER TAL DE RESTITUIR LA MALMESA IMATGE DE LA MEREDEDÉU DE MONTSERRAT ENTRONITZADA EL 1962, ÉS SUBSTITUÏDA PER UNA DE NOVA QUE, COM EN EL PRIMER CAS, ÉS DUTA A PEU DES DE MONTSERRAT PER RELLEUS AL MAIG DE 1984.
CMH

De l'activitat d'alta muntanya del 1983, cal destacar la participació del soci Manel Benavent en una expedició a la serralada de l'Huayhuasch, als Andes del Perú, amb l'objectiu d'assolir el cim del Siula (6.356 m.) i del Yeruplajá (6.634 m.). L'èxit no acompanya aquesta expedició, que després de diversos intents ha de desistir a causa d'un continuat temporal de vent i neu.

Amb l'any 1984 s'enceta una nova composició de la junta, escollida en l'Assemblea Ordinària del dia 27 de gener.

Hi ha renovació de president, alhora que s'hi incorporen socis nous:

President	Antoni Sorribes i Grau
Vicepresident	Antoni Monrós i Audí
Secretari	Antoni Franco i Ibáñez
Tresorer	Jordi Duch i Giménez
Espeleologia	Ramon Queraltó i Foix
Fotografia	Ricard Monrós i Audí
Material	Carles Primo i González
Biblioteca	Jaume Piera i Ballester
Manteniment	Miquel González i Pardo
Muntanya	Pere Alcaraz i Martín
Butlletí	Agustí Boada i Baqués
Escalada	Alexandre Camins i Adserias
Marxes	Josep Gil i Prats
Campaments	Josep Fernández i Verdú
Ajudant de Material	Josep Fernández i Verdú
Ajudant de Secretaria	Maribel Ruano i Delgado

En aquesta assemblea s'aprova establir un augment de les quotes de socis, que queden així: socis numeraris, 2.880 ptes. (17,31 €) anuals; socis familiars, 4.320 ptes. (25,96 €), i per a cada fill o filla fins a 14 anys, 720 ptes. (4,32 €). També es posa a votació i s'aprova el Reglament de Règim Interior del CMH. Es dóna a conèixer que Ramon Morales, soci fundador, significat per la seva obra literària de caràcter muntanyenc i de recerca històrica, s'ha donat voluntàriament de baixa.

El butlletí *Serralada* manté la seva regularitat. Al número del mes de gener, Carles Primo, en un article, reivindica la necessitat d'una instal·lació municipal de rocòdrom públic. I aquesta esdevindrà una vella reivindicació fins ara no aconseguida.

Seguint la línia d'oferir formació amb el doble propòsit d'augmentar la seguretat a la muntanya i alhora de divulgar al públic de la ciutat les activitats del Club, del 24 de febrer al 30 de març s'organitza un Curset d'Alta Muntanya Hivernal. Com és habitual, consta de tres sessions teòriques: equip i material bàsic, tècniques d'alta muntanya i prevenció del risc d'allaus i instal·lació de bivacs. Les sortides pràctiques són a Ulldeter, a la canal del Cristall, a la serra del Cadí, i a la vall d'Eina, on es fa un campament d'iglús.

El 15 d'abril la junta acorda rehabilitar la imatge de la marededéu de Montserrat que l'any 1962 s'havia entronitzat a la plaça del mateix nom. Es preveu una reproducció de la imatge, que està molt malmesa, i també una repetició de l'acte de trasllat de la imatge des de Montserrat en una marxa de relleus. L'Ajuntament hi aporta una subvenció de 70.000 ptes. (420,71 €). L'acte té lloc els dies 12 i 13 de maig. El dia 13 surt del monestir de Montserrat el grup encarregat, i al matí del dia 14 arriba a l'Hospitalet, on és rebut a la mateixa plaça per un nombrós grup de socis del Club i també d'altres entitats, per l'alcalde, Juan Ignacio Pujana, i per la regidora del Districte, Maria Lluïsa Ferrer.

Al mes de juny, amb motiu de la Festa Major del barri, es munta una exposició de llibres de muntanya i de material. Es fan passis d'audiovisuals de muntanya, esquí, escalada i espeleologia dins d'un envelat muntat a la rambla Just Oliveres, entre els carrers Lleida i Tarragona. El dia 23 a la nit es fa la rebuda dels que porten la Flama del Canigó a la plaça de l'Ajuntament. Després del pregó, s'encén la foguera.

Les Seccions continuen amb el seu ritme d'activitats, recuperades després d'un breu parèntesi durant el procés de canvis. La Secció de Muntanya ha incorporat nous elements joves que, juntament amb d'altres més experimentats, durant la Setmana Santa munten un campament d'hivern a Estana, al peu de la serra del Cadí, amb 9 tendes i 31 assistents. Durant aquests dies es fan diverses activitats, destacant l'ascensió al Cadí per la canal del Cristall, amb tècnica hivernal.

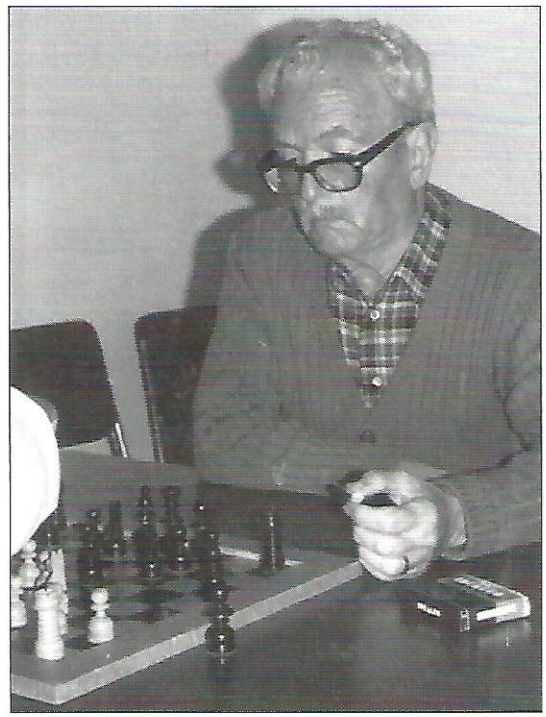
El mes de juliol Vicenç Primo i onze socis més fan l'ascensió a l'Aneto per la vall de Corones, els estanys de Corones i el pas de Mahoma.

També al juliol Joan Pallàs, Mercè Vilella, Ernest Pallàs, Jordi Pallàs, Cristina Gil, Josep Gil i Ramon Valls pugen a la Pica del Carlit (2.921 m.), el segon cim més alt de la Cerdanya, des dels estanys de les Bulloses, Viver, Comassà i Sobirà.

Entre el 28 de juliol i el 20 d'agost té lloc el Campament d'Estiu d'Alta Muntanya. S'instal·la al pla d'Aigoamòtx, a la val d'Aran, a 1.800 m. Hi assisteixen 63 socis i sòcies adults i 22 nens. Es munten 25 tendes i 3 caravanes. Durant els dies d'acampada es fan diverses activitats de muntanya, travesses, escalada i turisme. Es duen a terme ascensions al Montardo, Gran Tuc de Colomèrs, Tuc de Podu, Tuc de Ratera, Besiberri Nord i Tuc dera Salana.

La Secció d'Escalada, que havia deixat d'utilitzar la denominació de SAME en separa-se de la UEC, decideix recuperar el nom que havia tingut a l'inici, als anys cinquanta. Així, el GEAM (Grup d'Alta Muntanya i Escalada) queda instituït novament amb estructura organitzativa pròpia dins del Club.

El 25 de novembre es produeix un fet insòlit: sis socis de la Secció de Muntanya es perden a Montserrat. Vicenç Sierra, Jordi Farreras, Jordi Pastor, Montse Sorribes, Carme Sorribes i Rafa Mora, alguns prou experimentats, havien sortit per fer una travessa des del sector nordoccidental de les Agulles fins al sector sudoccidental. Molt avançada la nit de diumenge a dilluns, ningú havia tornat a casa, ni havien donat cap mena d'avís. Dilluns de bon matí, Carles Primo, Vicenç Sorribes, Toni Monrós i Ton Ribes, entre d'altres, per telèfon, mobilitzen a tothom que estigui disponible i es traslladen a Montserrat. Es reparteixen en quatre grups que fan diversos itineraris per

106
FOTOGRAFIA QUE IL·LUSTRA EL FULLETÓ EDITAT AMB MOTIU DE L'HOMENATGE QUE EL CLUB FA A RAFAEL FERRER I SESERAS, SOCI FUNDADOR, PROCEDENT DEL SALTADIÇ, L'ANY 1984.
CMH

confluir tots al coll del Migdia. Surten de Can Massana, de la canal del Llum, de Can Jorba i coll del Masset, i del Monestir en direcció a Sant Jeroni. El grup que ve de Can Massana els troba sans i estalvis. S'havien equivocat de canal per accedir als Ecos, en una zona densament emboscada, i desfent camí se'ls havia fet de nit, cosa que els va decidir fer un bivac. Sortosament tot havia quedat en una *nit del lloro*.

Del 5 d'octubre al 9 de novembre s'organitza el XII Curset d'Iniciació a la Muntanya, que com ja és habitual és obert al conjunt de joves de la ciutat. A més de les sortides de pràctiques, inclou sessions teòriques sobre material de muntanya, lectura de mapes i orientació, primers auxilis, alimentació a la muntanya, elements atmosfèrics i sistemes de socors.

L'any 1984 fineix amb l'organització d'un acte d'homenatge a Rafael Ferrer, soci fundador, procedent del Saltadiç, amb una llarga experiència de muntanya. Al local del CMH es munta una exposició retrospectiva de fotografies d'ell mateix. Agustí Boada i Ramoneda i Josep Vilà, també veterans, són els encarregats, amb el president, Antoni Sorribes, d'adreçar-li unes paraules i fer-li lliurament d'una placa i un anagrama d'argent.

107
UN NOMBRÓS GRUP DE SOCIS DEL CLUB A LA PLAÇA DE L'AJUNTAMENT DESPRÉS D'HAVER PORTAT LA FLAMA DEL CANIGÓ LA NIT DE SANT JOAN DE L'ANY 1984. CMH

L'Assemblea Ordinària de Socis del primer de febrer de 1985 no presenta novetats notables. El nucli directiu es manté, amb l'Antoni Sorribes com a president. Hi ha canvis a Tresoreria, que l'assumeix Vicenç Primo. Material, a càrrec d'Andreu Garcia i Estopiñà. Muntanya, Vicenç Sierra i Sorribes; i Butlletí, Francesca Cardona.

En el torn d'intervencions, alguns socis fan referència al caràcter endogàmic de la junta, on hi ha una certa alternança en els càrrecs de manera rotativa entre les mateixes persones. Hi ha qui fa èmfasi en el fet que hi ha gent molt activa a les Seccions, però que no vol assumir cap responsabilitat. Altres veus reclamen la creació, un cop més, de la Secció d'Iniciació com a manera d'assegurar-se el relleu generacional.

El *Serralada* del mes d'abril publica una ressenya de la Renovació de la Flama de la Llengua Catalana, signada per Vicenç Sierra i Jordi Farreras, de la qual reproduïm un extracte. L'edició té lloc els dies 16 i 17 de febrer:

«A les 12,30 del dia 16 encenen la torxa al local del Club i marxen per la carretera cap a Montserrat. A Can Astruc es munta el campament de la Flama. Allà algú els diu que havien d'apagar la torxa perquè aquella flama no era "l'autèntica". Van acabar fent-ho. El campament es va transformar en una festa, fins i tot amb havaneres, que van considerar impròpia per l'acte. L'endemà van poder comprovar que la Flama encesa damunt la tomba d'en Pompeu Fabra havia estat apagada diverses hores durant la nit. Decebuts varen tornar cap a l'Hospitalet, sense pujar a Montserrat».

El 26 de març es presenta a la junta el projecte d'expedició a Kenya, *KIBO-85*. Al mateix temps es prepara una Setmana de Muntanya com a col·laboració a la Festa Major del barri del Centre.

Del 4 al 8 d'abril se celebra el I Campament de Setmana Santa. Les tendes s'instal·len als prats inferiors del santuari de Gresolet, a Saldes, davant la imponent visió de la paret nord del Pedraforca. Hi assisteixen 62 socis acampats –37 adults i 11 nens–, i hi ha 11 socis que hi fan una estada d'un dia o d'unes hores. S'organitzen excursions al Comabona, la serra d'Encija i el pont Cabradís. L'experiència és positiva, i hi ha el propòsit de donar-li continuïtat.

Durant la Festa Major del barri, per Sant Joan, es posa en marxa la Setmana de Muntanya. Es projecten diversos audiovisuals amb el títol *L'excursionisme en imatges*. Les projeccions es fan al local del Club i a la Rambla, i la seva temàtica inclou diverses modalitats relacionades amb el muntanyisme. Destaquen, en l'activitat espeleològica, Mulhaec-3 i, en l'alta muntanya, l'*Expedició Bhagirathi-84*, a la serralada de l'Himàlaia. La Setmana inclou la rebuda de la Flama del Canigó i l'encesa de la foguera.[41]

El GEAM es troba en un dels moments més àlgids d'activitat pel que fa a l'escalada en roca. La pràctica d'aquesta modalitat continua essent més sovintejada a les zones més tradicionals i més ben comunicades, com és el cas de la regió d'Agulles i altres indrets de Montserrat on, des del principi de l'any 1985 i fins al mes d'octubre, les ressenyes recullen 31 ascensions, que amb tota seguretat representen una part de l'activitat. Entre aquestes ascensions destaquen la Pelada, el Gep Llarg, el Dàtil, l'Aglà, la Panxa del Bisbe, l'agulla de Sant Benet, la Saca Gran, la Portella Superior, la Miranda de les Boïgues, la Sabina Inferior, les Magdalenes, superior i inferior, la Gorra Frígia, la Carnavalada, el serrat del Moro, el Dauet, entre d'altres. El 22 de juny, Jonàs Fernández i Pere Subirana acaben una primera ascensió a la Sabina Inferior, que bategen amb el nom de Via Jonàs Pere Scheuker Band. Una de les particularitats d'aquesta nova via és el nom que li posen. De fet, no és cap novetat batejar les vies que s'obren amb noms molt imaginatius, o segons com es miri, molt poc imaginatius, però que trenquen la dinàmica de la lògica al recurs tradicional més lligat a l'entorn natural, o a les formes que suggereixen les roques, o a

la seva orientació. Valgui com a exemple l'aresta de l'agulla de l'Arbret, el Broc del Setrill o la Pelada, Aresta Brucs.

Una de les noves zones d'escalada molt visitades per la seva proximitat és la mal anomenada zona de Castelldefels, ja que si bé és més propera a aquesta localitat del Baix Llobregat en realitat es troba en terme de Sitges, al massís del Garraf, i més concretament al pic del Martell, al sector de cova Fumada.

Indrets més tradicionals com el Pedraforca i el Sot del Bac també formen part de les zones d'escalada on es porta a terme activitat. Fins i tot, una ressenya del mes d'agost indica que Carloto i Joan Ruano fan una ascensió al penyal d'Ifac, a la comarca de la Marina Baixa, al País Valencià, per la via Diedre Botella.

Altres zones comencen a ser força freqüentades pels escaladors del Club, encara que estan més allunyades. Són la de Terradets, especialment motivada per la publicació de la guia a què hem fet referència; i també la zona de Vilanova de Meià, al Montsec d'Ares, d'on destaquen les vies de la roca dels Arcs. El dia 1 de juny, Santi Archs, Carles Romero i Joan Freixas enllesteixen una primera ascensió a la penya Narieda, a Fígols d'Organyà, a l'Alt Urgell. Es tracta d'una paret vertical, amb un recorregut de 485 m. amb 13 llargs de corda, amb dificultats variades de III,IV,V i A1, que és qualificada de MD (molt difícil).

El mes de juliol és època d'ascensions a alta muntanya. A l'Alta Ribagorça, Carles Sánchez i Òscar Lacorte pugen als pics de Coma les Bienes i Punta Alta des de l'estany de Cavallers. Al Pallars Sobirà, Carloto i Òscar Lacorte escalen l'agulla superior d'Amitges per la via Giraud, el dia 21; i el 22 els mateixos amb Carles Primo, Joan Manuel Herrero-Yuma i Sabino Montoliu escalen la mateixa agulla per la via del Diedre.

El mes d'agost Joan Oliva, Joan Freixas, Jordi Hidalgo i Paco Cáceres es tralladen a les Dolomites, al nord d'Itàlia, on fan ascensions a la Pilastra della Tofana di Rozes, via Pompanin-Aleva, i per la via Constantini-Apollonio. Ascensió al Piz Claves per la via Abram-Gomocz, a la Prima Torre di Sella, via Trenker-Pescota, a la Cima Oest di Lavaredo, via Cassin-Ratti i Tre Cime di Lavaredo, via aresta est.

Entre els dies 1 i 24 d'agost té lloc l'*Expedició Kibo-85*. És la tercera vegada que membres de l'entitat participen en una expedició al Kibo, conegut també com a Kilimandjaro, a Kenya i Tanzània. Aquesta, com l'expedició del 1977, és pròpia del Club i té la particularitat que els seus components són de la Secció de Muntanya, dels quals sis són els que duen a terme l'activitat alpinística i quatre únicament participen al tresc d'aproximació. Els primers són Josep Fernández, Toni Monrós, Vicenç Primo, Josep Gil, Jordi Gironès i Ferran Vilar. Les edats van dels 18 als 53 anys.

108
MEMBRES DE L'EXPEDICIÓ KIBO-85, QUE INCLOU EL GRUP DE MUNTANYA I EL GRUP DE TRESC, AL MOMENT DEL COMIAT ABANS DE SORTIR DE L'AEROPORT DEL PRAT.
CMH

El grup de tresc són Andreu Garcia, Elisenda Gil, Carolina Dalmau i Dolors Soler. Una setmana abans de la sortida cap a Nairobi, via Tel Aviv, van ser rebuts a la Sala de Plens de l'Ajuntament, on l'alcalde, J. Ignacio Pujana, la regidora del Districte, Maria Lluïsa Ferrer, i el regidor de Cultura, Amadeu Juan, els van lliurar una senyera amb l'escut de la ciutat per ser portada al cim del Kibo.

Un cop situats a la zona i després de tres dies d'aproximació, pernoctant als refugis de Mandara, a 2.727 m. i de Kibo, a 4.750 m., assoleixen el cim per la Punta Guillmans, de 5.700 m. Hi havien ascendit en cordades de dos per tres vies diferents: per la Rebman, per la Ratzel i per la normal.

També durant el mes d'agost té lloc el Campament d'Estiu d'Alta Muntanya, a la pleta de Molières, a la val d'Aran. La proximitat de la vall de Llosars, al massís de l'Aneto, des del sector orientat a ponent del lloc del campament, permet fer-hi diverses ascensions i travesses. El dia 3 Jaume Mora, Carloto, Joan Ruano i Yuma fan la travessa dels Besiberris Nord, Central

109
Un descans durant un descens col·lectiu del barranc de La Peonera, al riu Alcanadre, a la sierra de Guara, probablement al juliol de 1986.
CMH

110
Moment en què el president del CMH Antoni Sorribes lliura l'anagrama d'argent a Agustí Boada i Ramoneda en el transcurs de l'acte d'homenatge que se li ret al desembre de 1985.
CMH

i Sud. El dia 5 Núria Pallissera i Òscar Lacorte, per l'estany de Llauset, assoleixen el pic de Culebres i el de Vallhiverna, i el dia 15 Miquel Clavero, Antoni Grima, Joan M. Vázquez, Xavier Primo i Carles Primo fan l'ascensió a l'Aneto per la vall de Corones.

Una disciplina que va guanyant cada cop més practicants és el descens d'engorjats. El 16 de juliol Joan Freixas, Paco Cáceres, M. Pascual R. Villalva i J. Bouffort, fan el descens del cañón de la Peonera, a la sierra de Guara. El 15 i el 22 de setembre, respectivament, es duen a terme descensos col·lectius del cañón del Formiga i del cañón del Vero, també a la sierra de Guara, al Somontano aragonès. El 10 de setembre d'aquest any mor escalant a la Paret dels Diables a Montserrat, Oriol Batallé, soci que gaudia de molt prestigi en els ambients de l'escalada.

Al butlletí *Serralada*, apareix publicada en sis capítols una *Breu història de l'alpinisme*, a cura d'Agustí Boada i Ramoneda. Es tracta d'una síntesi molt ben documentada de l'alpinisme a escala mundial, des de l'inici fins a l'actualitat. Malgrat la seva vitalitat, el butlletí ha de superar contínuament dificultats, sobretot d'ordre econòmic, però també de gestió, que en algun cas repercuteix negativament en la regularitat de la seva periodicitat.

L'any 1985 es clou amb l'emotiu acte d'homenatge al veterà Agustí Boada i Ramoneda, que té lloc al local social el dia 6 de desembre. L'homenatjat havia estat un dels socis fundadors de l'entitat, l'any 1952. Procedent del Club Muntanyenc Barcelonès, on s'havia iniciat en diverses disciplines muntanyenques als anys trenta, és la persona que inicia els primers socis en les tècniques d'escalada i alta muntanya, un dels que organitza les primeres marxes de regularitat a l'entitat, i la persona sempre disposada a la col·laboració desinteressada. En aquests termes es desenvolupa el contingut del discurs que, el també veterà Josep Vilà fa a petició de la junta. Li és lliurada una placa commemorativa i un anagrama d'argent. Durant l'acte s'inaugura una exposició d'olis del propi Agustí Boada i d'Antoni Monrós i Valls.

El GEAM, en reconeixement al fet que Agustí Boada havia estat un dels seus fundadors en la primera època, bateja amb la denominació agulla Agustí Boada una primera ascensió a les roques del Masmut per la que anomenen via l'Hospitalet, al sector del Matarranya dels Ports. Això té lloc el 18 de gener de 1986. Es tracta d'una via de 100 m. amb vuit llargs de corda, de dificultat III-V MD, duta a terme per Jordi Hidalgo, Paco Cáceres, Carles Romero, Santi Archs i Joan Freixas. Els mateixos dies fan una altra primera ascensió al mateix indret, la via Sílvia a l'agulla del Sombreret, de 200 m., de dificultat III-IV+ MD.

La junta, reunida en sessió ordinària el 18 de febrer, decideix de forma força insòlita rebutjar una petició de la Comissió de l'Hospitalet per la Pau i el Desarmament. Aquesta petició no és cap altra cosa que l'adhesió formal a un manifest antibel·licista i antiarmamentista promogut per una Comissió que compta amb un ampli ventall d'adhesions que li donen suport. Segons que consta en l'acta corresponent, *«... la junta aprova que no, perquè (el CMH) és una associació apolítica i no participa en cap d'aquestes activitats...»*.

És evident que hi ha una desorientació sobre la relació entre l'acció política i l'entitat, entre el que vol dir fer política i si l'entitat, que sí que és una associació que no es dedica a la política, pot o no pot adherir-se a un manifest que és més cívic que altra cosa.

En tot cas, aquesta és la transcripció literal que consta al llibre d'actes i, per tant, pot estar subjecta a la interpretació que en fa el secretari.

El 31 de febrer té lloc l'Assemblea Ordinària de Socis de l'any 1986. És una assemblea rutinària, sense novetats especials, i de continuïtat de l'equip anterior, sense canvis remarcables. S'acorda substituir la denominació Secció de Fotografia, per la de Concursos i Exposicions.

Entre el 27 i el 31 de març, se celebra el III Campament Social de Setmana Santa, a Vilanova de Meià, a la comarca de la Noguera. Hi assisteixen 33 adults i 12 nens, i es planten 10 tendes i un remolc-tenda. Es fan diverses activitats d'escalada i travesses pel Montsec de Rúbies i pel sector de Terradets. Amb l'èxit de participació d'aquesta tercera edició dels campaments de Setmana Santa, sembla que s'hagi de consolidar aquesta activitat.

La junta, reunida el dia 1 d'abril, pren l'acord de col·laborar en la Festa Major del barri amb la projecció d'una pel·lícula de l'expedició catalana a l'Everest, a més de la ja tradicional Gimcana Infantil al parc de Can Boixeres. També, en col·laboració amb Gent de Pau, es participa en l'homenatge a Mossèn Cinto. També, com ja és costum, es recollirà la Flama del Canigó a la plaça Sant Jaume i es portarà en relleus a l'Hospitalet, on s'encendrà la foguera de Sant Joan.

En aquesta mateixa sessió de junta, s'informa que s'està duent a terme la negociació amb l'Ajuntament d'una subvenció pel projecte d'*Expedició Andes-87*. L'Alcalde Pujana es mostra interessat i disposat a la col·laboració econòmica, però exigeix a canvi alguns compromisos de banda del CMH, com pot ser la promoció de les activitats alpinístiques a la ciutat. Es demana un projecte d'activitats anuals, i s'explora la possibilitat d'establir un conveni amb el Patronat Municipal d'Esports.

El primer de maig, Carles Romero, un dels socis més actius del GEAM, juntament amb el també soci, Víctor Pérez, són víctimes

111
Ascensió hivernal al Montardo d'Aran l'any 1986, com a activitat d'entrenament per a l'expedició Andes-87. Començant per l'esquerra: Carles Primo, Carles Sánchez, Joan Ruano, Joan Oliva, Agustí Boada i Jaume Mora; i ajaguts Jordi Briz i Pere Lluís Ibars.
CMH

112
Ascensió hivernal per la canal del Cristall al vessant nord de la serra del Cadí, l'abril de 1985, durant un curset de muntanya hivernal.
AB

mortals a conseqüència d'una allau mentre fan una travessa d'esquí de muntanya per la vall de Molières. Malgrat els esforços d'un equip de recerca, format entre d'altres, per diversos socis de l'entitat desplaçats al lloc dels fets, no aconseguei-xen rescatar-los. Per les evidències de diversos rastres i objectes escampats, hi ha la complerta seguretat que no han sobreviscut. I, a més, no poden ser rescatats els seus cossos, sepultats sota un gruix de neu considerable. No serà fins ben entrada la primavera que, amb el desglaç, això serà possible. Aquest accident representa un fort tràngol per a l'entitat.

Un altre fet havia afectat la immensa majoria de socis del Club. La detenció de Ton Ribas per una suposada relació amb membres de Terra Lliure. La detenció s'havia produït en un moment força delicat per a en Ton, ja que es trobava afectat per un glaucoma que li estava privant la visió d'un ull, i a més estava en procés preparatori per a una intervenció quirúrgica. El més probable és que la policia estigués al corrent d'aquests

113
MIQUEL GONZÁLEZ ARRIBANT AL MONESTIR DE MONTSERRAT DESPRÉS D'HAVER RECORREGUT ELS MÉS DE 78 QUILÒMETRES I MIG DE LA CLÀSSICA TRAVESSA MATAGALLS-MONTSERRAT, EL 21 DE SETEMBRE DE 1986.
CMH

detalls i que els aprofità per dur a terme la detenció, sabent que d'aquesta manera estaria més indefens i sotmès a pressió. A les poques hores de la detenció, fou traslladat a l'Audiència Nacional de Madrid i, per ordre del jutge, ingressà a la presó de Carabanchel.

Des del primer moment de la detenció, al febrer del 1986, la junta s'interessa per Ton Ribas, i s'organitza una mobilització de nombrosos socis, que sense saber massa què cal fer, demanen que se'ls informi de la situació d'en Ton. La junta demana a en Pep Ribas, que està al corrent de la seva malaltia, i també dels detalls de la seva detenció, ja que s'ha posat en contacte amb el seu germà, que acudeixi a una assemblea informal que s'ha convocat amb caràcter d'urgència per tal d'informar del que se sap referent a la detenció. A aquella assemblea assisteixen també veïns del barri, persones d'altres entitats, i alguns membres d'organitzacions polítiques de la ciutat a títol individual. D'aquesta primera assemblea, sorgeix un ampli moviment de solidaritat que es tradueix en una campanya de recollida de signatures, i també de captació de diners per fer front a les despeses diverses, com les de defensa jurídica.

La junta pren la decisió de publicar al *Serralada* d'octubre-novembre de 1986 un article de forma epistolar amb el títol *Carta oberta a Ton Ribas*, que és la reproducció d'una carta que se li havia tramès:

«D'ençà de la teva detenció, el 28 de febrer, acusat d'activitats relacionades amb l'organització independentista Terra Lliure, que els companys del Club no hem dubtat mai de donar-te el suport que mereixes, exercint –tothom en la mesura que ha pogut– la justa solidaritat.

Des del primer moment ens va preocupar que et detinguessin en moments delicats per la teva vista a causa del glaucoma, i ens esborronava la notícia de la manca de tractament i atenció sanitària. Cal dir que gran part dels esforços que s'han fet han tingut com a objectiu prioritari una correcta atenció mèdica encaminada al guariment de la malaltia i l'evitació de la pèrdua de visió.

Però també és igualment cert que ni aquesta preocupació ni les accions dutes a terme en aquest sentit, ni la relativa bona noticia de la teva intervenció a l'hospital, amb, segons sembla, resultats positius, ens feren oblidar que el que volem és la teva llibertat, convençuts que estimar Catalunya no és ni ha ser motiu d'empresonament. I és que per tots nosaltres és molt difícil d'imaginar reclosa a la presó a una persona que com tu ha estat sempre lliurada al servei del propi país i disposat a entregar generosament el que posseeixes per contribuir anònimament a "deixar el món un xic millor de com l'hem trobat" sese demanar res a canvi.

Qui de nosaltres, al Club, a la muntanya, o en qualsevol altra circumstància no s'ha beneficiat del teu ajut. desinteressat, de l'escalf del teu gest d'amistat i de companyonia, del teu optimisme i del teu encoratjament per a superar alguna dificultat?

Tots n'hem estat beneficiaris, i ara, amb la nostra impotència, volem fer-te arribar el nostre desig de veure't ben aviat amb nosaltres, i alhora per fer-te avinent que malgrat els obstacles i la distància, un cop més, el teu compromís i el teu exemple estan presents en tots i cadascun dels teus amics i companys. Ton: et volem ara i aquí !!!

Els teus companys del Club Muntanyenc».

El mateix *Serralada* assenyala que el GEAM ha obert una nova via d'escalada al pic del Martell, al massís del Garraf, i li han posat el nom de via Ton Ribas.

El mateix Ton Ribas tramet al CMH una carta que es reprodueix al *Serralada*, que transcrivim literalment a continuació:

«Presó de Carabanchel (España) 23-6-86
Companyes i companys del Muntanyenc
Amics tots

En primer lloc donar-vos les gràcies per les postals i cartes i tot el molt que heu fet. Tinc a la cel·la a part de la senyera un tros de la paret ple de postals amb vistes de les nostres muntanyes i de diferents indrets del nostre bonic país.

Jo estic molt tranquil, doncs com vosaltres estimo la nostra terra i voldria que com totes fos lliure, i no em sento avergonyit de res, he guanyat el pa amb el treball i he tingut la sort d'ésser muntanyenc i això fa que em senti lliure, a pesar de les reixes.

De veritat, estic molt content de tenir amics com vosaltres. He rebut els "Serralada", per lo de la vista no escric gaire, més endavant ja escriure, que això va per llarg».

La dinàmica de l'entitat, però, no s'atura. El 19 de gener havia començat l'entrenament de Miquel González per participar a la VIII Travessa Matagalls-Montserrat. En aquella ocasió l'entrenament consistia a fer una part de l'itinerari clàssic. Se surt d'Aiguafreda, font dels Tres Quarts, Can Febrer, Can Pou, coll del Fabregar, casa de la Rovireta, pont de les Ferreries, coll de Poses, coll de Sant d'Uixols, Can Planes de Gallifa, Sant Llorenç Savall. Total de recorregut: set hores de marxa. L'acompanyen Montserrat Monrós, Pepito Fernández i Josep Gil.

D'altra banda, cal destacar la travessa i les ascensions a la cresta de Salenques que els dies 19 i 20 de juliol duen a terme Joan Manuel Herrero –Yuma–, Jaume Mora, Agustí Boada i Òscar Lacorte. Des del coll de Salenques, pic de Salenques, superació de bretxes, agulles i gendarmes, algunes equipades, però amb un recorregut amb dificultat de D+, amb passos de IV i molt aeri, pic Margalida i finalment pic de Tempestats (3.250 m.), on fan un bivac. L'endemà, descens per l'Espatlla d'Aneto.

El mes d'agost, es fa el Campament d'Estiu d'Alta Muntanya, a la vall de Pineta, a Bielsa, Pirineu Aragonès. Hi assisteixen 45 persones adultes i 15 nens, amb 15 tendes. Es duen a terme diverses travesses i ascensions, destacant-ne les efectuades a la zona de la cara nord del mont Perdut, Marboré i llac glaçat, amb acampada inclosa, i també a la vall d'Ordesa i el cañón de Añisclo.Però malgrat l'assistència i l'activitat, aquest campament no compta amb la presència de diversos dels més actius components del GEAM, que als mateixos dies organitzen una sortida col·lectiva als Alps, que anomenen Chamonix-86. En realitat, forma part de l'entrenament per a l'expedició prevista per a l'any següent a la serralada Blanca del Andes del Perú. Es fan un seguit d'ascensions de diversos graus de dificultat.

El 2 d'agost Ramon Queraltó, Joan Ruano, Carme Sorribes, Josep Piera i Òscar Lacorte ascendeixen a la Petite Aiguille Verte (3.058 m.). El mateix dia, Pere Lluís Ibars, Agustí Boada i Carles Primo fan l'ascensió i la cresta dels Petits Charmoz (2.867 m.). Els dies 4 i 5 Jaume Mora, Agustí Boada, Ramon Queraltó, Josep Piera i Òscar Lacorte duen a terme la travessa des del vessant italià a l'Aiguille du Geant-Arestes de Rochefort (4.007 m.). Els dies 8 i 9 Ramon Queraltó, Agustí Boada, Carme Sorribes, Joan Ruano i Òscar Lacorte pugen al Mont Blanc (4.807 m.), per Gôuter, i el dia 11 Jaume Mora, Agustí Boada, Joan Manuel Herrero –Yuma–, i Òscar Lacorte fan l'ascensió al Mont Blanc de Tacul (4.248 m.).

114
UNA VISIÓ DEL MONT BLANC DES DEL COLLET ANOMENAT LA "SALLE À MANGER", A LA "DENT DU GÉANT" DURANT UNA DE LES ACTIVITATS ALS ALPS, L'AGOST DE 1986. HI PODEM VEURE RAMON QUERALTÓ, ÒSCAR LACORTE I JOSEP PIERA.
AB

El 20 i 21 de setembre, té lloc la VIII Travessa Matagalls-Montserrat, una de les de major recorregut, que cal fer en menys de 24 hores. En aquella ocasió, hi participen unes dues mil persones, de les quals només una part la poden acabar completa. Miquel González, que s'havia entrenat durant els vuit mesos anteriors, surt a les 5,45 de la tarda del cim del Matagalls. Després de caminar tota la nit i passar diversos controls, amb curts intervals de descans i d'ingesta d'aliments energètics, continua l'endemà fins que a les 3,30 de la tarda arriba finalment al monestir de Montserrat, després de 18 hores i 50 minuts de marxa efectiva, amb 2 hores i 40 minuts de parades, havent recorregut 78,521 quilòmetres. L'acompanyen en alguns trams Josep Gil, Toni Monrós, Toni Casaña, Rosa Codina i Josep González. L'equip de suport i logística el formen la seva muller, Montse Monrós, Jordi Duch, Elisenda Gil i Ester Lage.

El 1987 és l'any del 35è. aniversari de l'entitat. Hi ha diverses propostes per a la celebració d'aquest esdeveniment, com l'edició d'una auca, una marxa de 40 quilòmetres, o una exposició retrospectiva de la història del Club, que no arribaran a dur-se a terme i seran substituïdes per altres alternatives.

7.2. TEMPS D'EXPEDICIONS

El 27 de febrer de 1987 se celebra l'Assemblea Ordinària de Socis. Tot i que es considera una assemblea de continuïtat pel que fa al nucli dirigent de la junta, es produeixen algunes vacants significatives que de moment no poden ser cobertes. Una n'és la Secretaria, que de fet ja es preveia. L'altra, també pràcticament anunciada, és la de Butlletí.

El *Serralada* té, durant la seva existència, diverses etapes que, a excepció de la primera, tindran la característica comuna de la periodicitat irregular. S'ha d'entendre que la confecció d'un butlletí no és una empresa fàcil, ja que a més que necessita una dedicació especial, cal saber combinar la capacitat de comunicació amb l'interès de recepció dels socis, i també poder comptar amb un seguit de col·laboracions puntuals. A més, cal afegir-hi la despesa que suposa l'edició.

En el transcurs de l'Assemblea, hi ha diverses mostres d'interès per la situació d'en Ton Ribas i es demana a Pep Ribas que en faciliti informació. Ell ho sintetitza explicant que havia estat operat del glaucoma que patia a les instal·lacions sanitàries de la presó de Carabanchel, en unes condicions d'extrema precarietat. Que posteriorment, en la data recent del 19 de febrer, havia estat jutjat a l'Audiència Nacional, que l'havia condemnat a tres anys i nou mesos de reclusió, amb l'acusació de col·laboració amb Terra Lliure.

Tant l'assemblea com la junta es mostren solidaris amb aquesta persona que de sempre s'han caracteritzat per la seva disposició i el seu esperit de col·laboració desinteressat.

Dins del torn d'intervencions, un cop més apareix la proposta de creació d'una Secció Infantil com a alternativa a aconseguir la pedrera necessària per al futur relleu i, un cop més, no es troben alternatives reals.

Per Setmana Santa, hi ha continuïtat del Campament Social que s'ha anat celebrant els darrers anys, amb la particularitat que enguany té lloc al Càmping-Masia "El Berguedà", de la localitat de Guardiola de Berguedà. Hi participen 24 socis amb 8 tendes. Amb el canvi d'ubicació tradicional i amb l'escassa assistència, comença a entreveure's un període de crisi.

La junta acorda adherir-se i fer una crida a participar al Simposi de la Llengua Catalana de l'Hospitalet. La normalització lingüística, tot i que és una preocupació manifestada en diversos escrits publicats al butlletí o manifestada en assemblees, no aconsegueix la participació de socis del CMH en aquest Simposi, que és gairebé testimonial.

Aquesta situació de crisi es tradueix també amb problemes d'entesa amb la Comissió de la Festa Major del barri del Centre, i la col·laboració es redueix a la portada de la Flama del Canigó i l'encesa de la foguera. Una altra proposta d'escalada al campanar no s'arribarà a realitzar per disconformitat del rector de la parròquia.

A partir del mes de maig, un equip encapçalat per Sílvia Abril es fa càrrec de la confecció del *Serralada*. S'intenta donar-li una nova concepció, combinant articles d'interès general amb temes de natura i medi ambient, defugint l'exclusivitat de les ressenyes d'activitats de les Seccions. Al primer butlletí del nou equip, hi ha un editorial que es fa ressò de la sentència de Ton Ribas, i es demana la solidaritat amb ell.

El dia primer d'agost, surt de l'aeroport del Prat amb destinació al Perú, la primera expedició al continent americà organitzada i composta íntegrament per socis del CMH. És l'*Expedició Andes-87*. Aquesta expedició té com a objectiu fer un seguit d'ascensions a la serralada Blanca dels Andes. S'ha preparat durant els darrers dos anys, tant pel que fa a l'organització de la logística com en la preparació física i tècnica dels seus integrants. El pressupost de l'expedició és de 3.852.000 ptes. (23.151 €), i es rep una subvenció de l'Ajuntament de 500.000 ptes. (3.006 €).

Els integrants de l'expedició són Carles Primo, cap d'expedició. Pere Lluís Ibars, relacions públiques. Jordi Briz, metge. Jaume Mora, viatges i transports. Agustí Boada, pressupost i finances. Joan Oliva, material. Carles Sánchez, alimentació i Joan Manuel Herrero –Yuma–, informació.

Amb diversos vols i escales, entre els quals Madrid i Caracas, arriben a Lima el dia 3. El dia 4 es traslladen per carretera a Huaraz, i el dia següent arriben a la laguna Parón, que hauran de voltar per instal·lar el camp base. Es munta un camp avançat. Un cop feta la instal·lació definitiva, es decideix escalar el

Nevado Aguja fins a la cota 4.970 per fer exercicis d'aclimatació. L'objectiu principal és assolir el cim de l'Artesonraju, una piràmide de neu i glaç de 6.025 m.

El dia 10, a la una de la matinada emprenen l'aproximació a la piràmide, iniciant-se l'ascensió. La neu és mol tova, i el temporal de vent cada cop és més fort, cosa que produeix un fort descens de la temperatura. A dos-cents metres escassos del cim, es pren la decisió d'abandonar.

Caldrà seguir suportant el vent i la neu en un lent descens de 8 ràpels de 100 metres, que els donarà més d'un ensurt quan es trenquen dues de les estaques on s'instal·len els ràpels. Quan arriben al camp avançat, és de nit, i estan esgotats. Han passat 22 hores des que varen iniciar l'ascensió.

Un segon intent també els fa desistir, ja que en aquest cas la bonança havia obert moltes esquerdes al glaç, i es feia molt difícil i perillós avançar. Finalment decideixen traslladar-se a Quebrada Llanganuco, des d'on els vuit membres de l'expedició fan l'ascensió al Pisco, de 5.850 m.

Paral·lelament a aquesta expedició, un grup de dones entre les quals hi ha Lupe Cosp, del CMH, la majoria esposes d'expedicionaris, organitzen un tresc que recorre diversos indrets del Perú. Fan el viatge fins a Lima homes i dones junts i allà s'acomiaden.

Poc després de retornar del Perú, concretament el 27 de setembre, mor a l'edat de 81 anys, Rafael Ferrer i Seseras. Soci fundador, procedent del Saltadiç i actiu fins al darrer moment, havia estat objecte d'un homenatge el 14 de desembre de 1984, de què ja hem fet referència abans.

El 22 de desembre, gairebé com a cloenda de l'any, se celebra la festa del 35è. aniversari. En el transcurs d'aquesta festa es recapten 5.715 ptes. (34,34 €), que s'ingressen al compte de solidaritat amb en Ton Ribas.

El 29 de gener de 1988 es convoca l'Assemblea Ordinària anual. La crisi de compromís a què s'ha fet referència es posa de manifest. En la proposta de renovació de càrrecs de la junta queden vacants els de president, vicepresident i secretari, sense que ningú presenti cap opció alternativa.

115
Acomiadant-se a l'aeroport del Prat el grup de l'expedició Andes-87, l'1 d'agost de 1987. D'esquerra a dreta: Jordi Briz, Pere Lluís Ibars, Carles Primo, Joan Manuel Herrero (Yuma), Jaume Mora, Joan Oliva, Carles Sánchez i Agustí Boada.
CMH

Carles Primo posa de manifest que el fet de la manca de persones que vulguin assumir responsabilitats està produint una situació especialment irregular, ja que l'entitat disposa de més recursos econòmics que mai, que no s'inverteixen en activitats. També es comenta que, per raons semblants, hi ha problemes amb l'Ajuntament en relació a les Festes de Primavera.

Finalment, s'acorda convocar una Assemblea Extraordinària amb l'objectiu de presentar solucions a la situació de crisi creada.

L'Assemblea Extraordinària té lloc el 4 de març i hi assisteixen 38 socis.

Es presenta una junta d'emergència:

President	Carles Primo
Vicepresident	Ramon Queraltó
Secretari	Miquel González
Tresorer	Vicenç Primo
Muntanya	Carles González
Espeleologia	Joan Cullell
GEAM	Manuel Miranda
Material	Jordi Geronès
Manteniment	Josep Maria Romero
Concursos i Exposicions	Ricard Monrós
Cursets	Agustí Boada
Biblioteca	Carles Sánchez

Un cop més, les persones més compromeses i actives del Club han d'assumir-ne la direcció. Ha fracassat parcialment l'ope-

116
El president Carles Primo lliurant el nomenament de soci d'honor del Club a Walter Bonatti.
CMH

117
El grup de l'expedició del CMH Andes-87 al cim del Pisco, de 5.850 m.
CMH

ració de relleu generacional que s'havia organitzat amb relatiu èxit tres anys abans. Tampoc el butlletí *Serralada*, amb la nova orientació encetada el maig del 1987 amb força encert, no arriba a l'any de vida. El mes de març se'n fa càrrec Jaume Mora, amb un nou disseny de la coberta.

Un esdeveniment de relleu és la visita que el 23 de març fa l'alpinista francès Walter Bonatti, convidat pel CMH. Se'l nomena soci d'honor i se li lliura un anagrama d'argent del Club. La descripció que es fa d'ell mateix, segons una ressenya del *Serralada*, «és que *es considera un home senzill, romàntic, perdut, que es cerca a si mateix a les altures dels cims i a les quietuds de les valls*».

Un altre esdeveniment de caire ben diferent és el traspàs, el dia 20 d'abril, d'Agustí Boada i Ramoneda. Havia estat ingressat a l'Hospital de la Creu Roja, després de l'agreujament de la malaltia que li havia sobrevingut. La seva pèrdua és la d'un soci fundador, pioner de l'alta muntanya i l'escalada, bon coneixedor del medi natural i ecologista avançat, persona respectada per tothom per les seves qualitats humanes, per les seves capacitats intel·lectuals i pel seus coneixements de la muntanya i les tècniques adequadess, que no dubtava de posar-los a disposició de la resta de socis. L'any 1985 el Club li havia fet un homenatge.

El 12 d'abril, la nova junta confecciona una proposta de programa per a tot l'any que inclou, entre d'altres, un curset d'escalada en roca, la projecció d'audiovisuals de l'expedició Andes-87 i del tresc de dones al Perú, el Campament Social a Can Tobella, la recollida de la Flama del Canigó, la sortida col·lectiva a la sierra de Guara per fer el descens del barranc de la Peonera, un campament d'estiu d'alta muntanya, una sortida d'antics i nous escaladors a Montserrat, l'exposició de fotografies del XXXIII concurs de fotografia i, al desembre, col·laborar amb el Firajoc, a la Farga.

El *Serralada* del mes de juliol publica una carta de Ton Ribas, que ja està en llibertat, com a conseqüència dels beneficis de reducció de condemna obtinguts per bona conducta.

El text literal és el següent:

«Ara que ja fa alguns dies que sóc de nou aquí i he tingut l'ocasió d'anar incorporant-me a la vida quotidiana, el primer que vull és aprofitar l'oportunitat, a través de Serralada, d'adreçar-me a tots vosaltres i donar-vos les gràcies per totes les mostres de solidaritat que m'han arribat durant la meva estada a Carabanchel i a Lleida.

He de dir, de passada, que és molt reconfortant en circumstàncies semblants el fet de trobar-se amb l'escalf que dóna saber que es té el suport de bons amics com vosaltres.

Gràcies per tot.
Ton Ribas».

Joan Manuel Herrero proposa a la junta l'adhesió a la 2ª Marxa del Llobregat. Es tracta d'una acció reivindicativa de caràcter ecològic, amb la qual es vol sensibilitzar els habitants del conjunt de poblacions de la conca del Llobregat de la necessitat d'acabar amb la degradació del riu. S'acorda assistir a la con-

vocatòria i fer-hi una aportació de 5.000 ptes. (30,05 €). La sensibilitat mediambiental militant va guanyant terreny en el món excursionista. D'altra banda, la junta s'adhereix als actes institucionals de l'Onze de Setembre i s'aprova signar una proposta de manifest.

Com ja s'ha fet durant els darrers anys, dels dies 1 al 15 d'agost s'organitza el Campament d'Estiu d'Alta Muntanya, a San Nicolás de Bujaruelo, a l'alta vall del riu Ara, prop de la vall d'Ordesa.

Aquell any 1988, com si fos en resposta a la crisi plantejada al final de l'any anterior, hi ha un considerable augment de les activitats. L'esquí de muntanya hi és força present. El 9 de març hi ha una activitat ressenyada d'ascensió amb esquís al mont Perdut des del refugi de Góriz, on s'havia arribat el dia abans des de la pista de Nerín.

També en l'escalada en roca hi ha una activitat considerable. A Montserrat destaquen les ascensions a la via GEDE del Sentinella, a l'Esquelet, la Bitlla, l'Elefant o el Dàtil d'Agulles, el serrat del Moro via Mas Brullet, per esmentar-ne algunes. A més de Montserrat, s'escala a d'altres indrets. A Terradets, la via Supertram i la Smoking. Al Garraf, al pic del Martell, la via Reserva, la Magic Line i la Chumy Chúmez. A Vilanova de Meià, a la Noguera, la roca dels Arcs. Als Mallos de Riglos, la via Rabadà-Navarro, i com a novetat curiosa un nou indret, a la Riba, al límit de l'Alt Camp amb la Conca de Barberà, s'escala a la penya Roja, via directíssima i via Figuerola-Magrinyà.

Els protagonistes són joves i vells escaladors: Àlex Camins, Joan Manuel Herrero –Yuma–, Joan Ruano, Toni Céspedes, Pere Lluís Ibars, Tere Ruiz, entre els més ressenyats.

L'Espeleogrup, porta a terme una bona campanya d'exploracions a diverses cavitats. A l'avenc de l'Averdó i el dels Esquelets, a l'Ordal i el Garraf, i també les exploracions al massís del Port, on s'exploren l'avenc Salany i la cova Cambra.

Al mes de maig es porta a terme una activa campanya d'exploracions a l'illa de Menorca, concretant-se en les coves prehistòriques de Macarella, Ses Coves Troglodites, de cala Coves, les coves de Castellet de Forna, la cova dels Coloms i la cova del Xalar.

118
EXPLORACIÓ DE LA COVA SALANY, AL MASSÍS DEL PORT. ÉS UN DELS INDRETS ON ES DESENVOLUPA L'ACTIVITAT DE L'ESPELEOGRUP DURANT L'ANY 1988. CMH

Els habituals del cohesionat grup d'espeleologia, Ramon Queraltó i Joan Cullell encapçalen els més actius.

De la Secció de Muntanya, destaquen les travesses i les ascensions hivernals com la canal de l'Ordiguer, a la serra del Cadí. La travessa pel Pirineu del Ripollès: serra Cavallera, puig Coma d'Olla, puig s'Estela, Taga. També la travessa de la cresta del Peiraforca i el roc Colom. Els principals actors són: Felip Serrano, Joan Ruano, Carme Sorribes, Carles González, Montse Sorribes, Encarna Ruiz, Anton Cantó, Meru i Víctor Alegre.

D'aquesta Secció, cal assenyalar la participació en la clàssica i dura travessa Matagalls-Montserrat, en la IX edició, els dies 17 i 18 de setembre. Animats pel bon paper que hi va fer en Miquel González l'any anterior, s'hi inscriuen el mateix Miquel, Pere Alcaraz, Toni Casaña, Toni Monrós, Jordi Farreras i Josep Gil. Compten amb un bon equip de suport logístic, i tots sis acaben el recorregut de prop de vuitanta quilòmetres en 23 hores i 30 minuts.

L'any 1989 s'inicia, com ja és costum, amb l'Assemblea Ordinària de Socis el dia 30 de gener. Aquella junta d'emergència que s'havia constituït en una Assemblea Extraordinària

119
MIQUEL GONZÁLEZ I CARLES PRIMO CONVERSEN AMB L'ALPINISTA I FOTÒGRAF KURT DIEMBERGER DURANT UNA VISITA AL CLUB, EL 8 D'ABRIL DE 1989, EN QUÈ SE'L NOMENA SOCI D'HONOR. CMH

feia una mica més d'un any continua, ara ja sense el qualificatiu d'emergència, i després de desenvolupar una bona tasca de redreçament. La seva continuïtat es porta a terme amb molt poques variacions. Únicament la incorporació de Jaume Mora a la responsabilitat del butlletí *Serralada* i de Pere Lluís Ibars, amb la nova tasca de Propaganda.

En la presentació del capítol de les finances, s'explica que es preveu un pressupost d'activitats que, si no hi ha ingressos extraordinaris, tindrà un dèficit teòric de 229.000 ptes. (1.376,32 €). S'argumenta que hi ha un augment de les propostes d'activitat respecte a les de l'any anterior. L'Assemblea aprova augmentar les quotes de socis, cosa que ha de contribuir a reduir el dèficit anunciat.

Es decideix instal·lar un bar, en realitat un petit servei de begudes i entrepans, aprofitant un racó de la cambra de material. Se'n fan càrrec Jordi Gironès, Carles González, Felipe Gimeno, Carme Sorribes, Josep Maria Romero i Fernando Barrera. Els mateixos integren un equip coordinador de les activitats de Muntanya. Seguint la mateixa línia d'equips de treball, es proposa que se'n creïn a altres Seccions.

Un cop més, es decideix posar en marxa la Secció Infantil. També un cop més, serà una empresa no reeixida.

Seguint el model de l'any anterior, el 8 d'abril ens visita l'alpinista i fotògraf Kurt Diemberger, convidat pel CMH. Després de la projecció d'un audiovisual a la sala Barradas sobre l'ascensió al cim del K-2, de 8.046 m., es reuneix al local social del Club amb un nombrós grup de socis i hi manté un animat col·loqui. Explica que a l'any 1957 va ascendir al seu primer cim de vuit mil metres, el Karakorum. La seva funció en les ascensions és formar part de l'equip de filmació. Això vol dir fer el mateix esforç que els estrictament alpinistes i a més treballar en el seu ofici. Quan se li pregunta sobre les noves tècniques d'escalada, opina que el free-climbing és un esport acrobàtic, diferent de l'alpinisme, on es viu la muntanya en totes les seves condicions i característiques.

Durant la Setmana Santa d'aquell any José Carlos Recio i Manolo Miranda es desplacen a Zermatt amb la intenció de realitzar l'ascensió a la cara nord del Cerví o Matterhorn, en condicions hivernals. Prenen un telefèric que els aproxima al refugi Hörnli, on arriben al cap de quatre hores, amb mal temps. A causa de l'empitjorament meteorològic decideixen abandonar l'objectiu de fer la cara nord, ja que una parella d'holandesos que ho han intentat els ho desaconsellen. Després, sembla que el temps vol canviar, i decideixen fer l'ascensió per l'aresta Hörnli. Segons que expliquen ells mateixos:

«Comencem a les 2,30 trobant-se el glaç en pèssimes condicions i amb caiguda constant de petites allaus, que fan la progressió molt penosa. En Recio es troba molt malament, té vòmits i mareigs, i no ens veiem en cor de baixar. A les sis de la tarda ens preparem per passar la nit a l'aresta, amb una vertical de 700 metres per sota nostre. El fred és horrorós, però a trenc d'alba ens adonem que, malgrat tot, hem sobreviscut».

A les vuit del matí un helicòpter de rescat els localitza i els hissa fins al refugi, on deixen Manolo Miranda, que amb les dues motxilles ha de tornar pels propis mitjans fins a l'estació del telefèric, mentre que Recio és evacuat fins a Zermatt. Tota una aventura que sortosament no acaba en tragèdia.

El 16 de juny, el Club és convidat a la Nit de l'Esport que organitza l'Ajuntament. Carles Primo en fa una anàlisi crítica en un article a *Serralada*:

«Va començar la presentació dels esports considerats "normals", dels equips, les entitats, els directius. Tot això amb un muntatge musical i visual, il·lustrat amb diapositives i vídeos,

dignes del repartiment de premis de l'acadèmia del cinema. S'anomena Anton Reñé, soci del CMH, per la seva participació en qualitat de metge en l'expedició EPSON a l'Everest, que va aconseguir fer el cim».

Una part de la seva crítica va adreçada al fet que les entitats i les associacions no tenen pràcticament possibilitats de participació, especialment en el procés d'elecció.

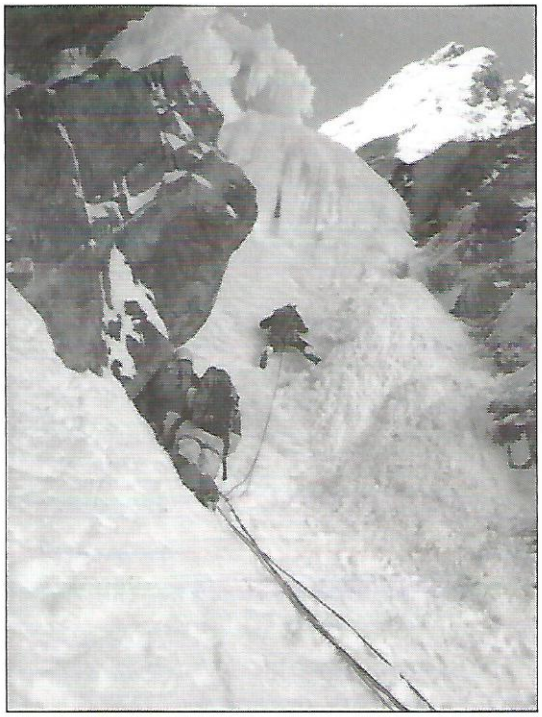
Aquell any Xavi Cullell i Armand Ballart, del GEAM, obren una via a la roca dels Arcs, a Vilanova de Meià, que bategen amb el nom de "El placer del gesto" qualificada de MD (IV+- VIb). Al mateix indret de la roca dels Arcs, el 9 d'abril, Joan Oliva, Guillem Arias, Jordi Briz, M. Pedro de Gascón i Joan Freixas, també culminen una primera ascensió en una via de 180 m. qualificada de MD (IV-VI), i li donen el nom de "Migranya profunda".

La gent del GEAM acudeix a nous espais que l'extensió de la pràctica de l'escalada ha anat oferint, com els de la Riba, a la vall del riu Brugent, la Mussara o el pas de la Mala Dona, al massís del Garraf.

Joan Cullell, Mercè Ferret i amics, de l'Espeleogrup, exploren l'avenc de Betxanca, Camou Cuhigue, al departament dels Pirineus Atlàntics, al País Basc de l'estat francès. Aquesta cavitat havia estat descoberta l'any 1937 per André Reymond. Es tracta d'un avenc amb un desenvolupament horitzontal de més de 300 metres. Té la particularitat que va ser habitat en època prehistòrica, de la qual es conserven mostres de pintures murals. El pou incial té una profunditat de 64 m. en aeri a causa de la seva forma acampanada. Un seguit de pous duen a diverses sales de grans dimensions, de les quals destaca la Cathédrale, decorada per formacions de gran bellesa. Després de moltes hores, havent explorat 3 quilòmetres llargs inicien l'ascens amb gran satisfacció.

Després del bon paper que s'ha tingut els dos anys anteriors en la Travessa Matagalls-Montserrat, aquest any, novament un equip del CMH participa en la X edició els dies 16 i 17 de setembre. Són Carles González, Vicenç Sorribes, Antoni Franco, Jordi Gironès, Francesc Diví, Josep Gil i Carme Sorribes.

Es clou l'any i el decenni amb l'ininterromput Concurs de Fotografia Artística, en la XXXIV edició. També es duen a terme les altres activitats ja tradicionals del mes de desembre: la col·locació d'un pessebre a la plaça de l'Ajuntament i també un altre al cim del Comabona.

120
Manolo Miranda, Carles González i Carme Sorribes durant una ascensió al Vinhamala pel "couloir de Gaube", l'any 1989.
CMH

121
Agustí Boada, Joan Cruz, Toni Ruiz (fill) i Joan Oliva pujant amb esquís al refugi-xalet de la Renclusa, el mes de maig de 1989.
AB

7.3. S'ENCETA UN ALTRE DECENNI, AMB FITES MÉS AMBICIOSES

Durant el decenni dels vuitanta es van dur a terme gestes alpinístiques que situaven el CMH en l'òrbita de les entitats excursionistes amb prestigi i credibilitat. Atesos les dimensions i l'àmbit local, al decenni que comença es consolida aquesta tendència. Els anys vuitanta van representar la demostració que, partint d'una nova situació autònoma, també es podia generar capacitat per assolir fites importants en escalada, espeleologia, i en d'altres àmbits de l'activitat muntanyenca, incloses les expedicions intercontinentals –com la d'Andes-87. Així doncs, els anys 90 seran de superació en diverses petites, i algunes grans, gestes. No cal dir que hi ha uns equips humans que ho impulsen. Només cal fer una ullada a la composició de les diverses juntes, o als socis i les sòcies que proposen, animen i duen a terme les diverses activitats de les seccions. Fent aquest exercici és fàcil comprovar que hi ha noms i cognoms que es repeteixen sovint. Alguns des de fa anys, altres de sobrevinguts. Tots necessaris i imprescindibles per dinamitzar una entitat que, com el CMH, es basa únicament i exclusiva amb el voluntariat.

Aquesta reflexió ve a tomb per descriure nominalment la junta que aprova l'Assemblea Ordinària de Socis de 1990, que se celebra el dia 9 de febrer.

La composició és aquesta:

President	Carles Primo i González
Sotspresident primer	Antoni Monrós i Audí
Sotspresident segon	Carles González i de Agustín
Secretari	Miquel González i Pardo
Tresorer	Vicenç Primo i González
Muntanya	Antoni Ardanuy
Concursos i Exposicions	Ricard Monrós i Audí
GEAM	Àlex Camins
Espeleogrup	Ramon Queraltó i Foix
Material	Carme Sorribes
Marxes	Josep Gil i Prats
Biblioteca	Joaquim Fuentes
Manteniment	Josep Maria Romero
Butlletí	Teresa Ruiz i Carme González
Ajudant de Secretaria	Judith Ripoll

En aquesta assemblea es fa saber que s'està preparant una expedició a la serralada del Pamir, amb l'objectiu d'assolir el cim Comunisme, de 7.495 m. D'altra banda, es confirma un cop més la inviabilitat de mantenir d'una manera estable una Secció Infantil. Aquest cop, també, per manca de gent per fer-se'n càrrec.

Es constata que hi ha una recuperació de les marxes de regularitat, després d'uns anys en què semblava que aquesta activitat havia deixat de practicar-se. Hi ha un seguit de socis i sòcies amb diversitat d'edats que les han reiniciat. Entre els quals, Joan Giménez, Teresa Seguer, Toni Sorribes, Vicenç Primo, Toni Monrós, Josep Gil, Carolina Dalmau, Ferran Vilas, Antoni Franco, Magda Monells, Andreu Trias, Montse Monrós i Miquel González.

La informàtica es fa imprescindible per a la gestió del Club. Es presenta un pressupost per comprar un ordinador per a la secretaria per un import de 180.000 ptes. (1.081,82 €). El balanç de les activitats ha estat el de més volum que s'ha enregistrat mai. Malgrat aquest fet positiu, hi ha una escassa resposta a les crides permanents a assumir responsabilitats de gestió i direcció. S'acorda subvencionar els socis que facin cursets de l'ECAM amb una part del cost d'aquests cursets, perquè es considera que posteriorment revertiran en la pròpia entitat. Carles González i Carme Sorribes seran dels primers beneficiaris d'aquest acord.

La nova etapa del butlletí *Serralada* enceta una secció de col·laboracions on apareixen sovint articles naturalistes amb descripcions d'espècies animals i vegetals dels nostres boscos i muntanyes, i també articles de caire ecologista. D'aquests darrers, en destaca un al butlletí del mes de març referit al deteriorament de la capa d'ozó, l'autor del qual és Josep Castellano.

El mes de juliol es posa en marxa l'*Expedició PAMIR '90* que, des de primers d'any, s'estava preparant. Ho explica Agustí Boada en un article molt detallat al *Serralada* de febrer del 1991, que en resum ens diu:

«Es tracta d'una expedició que, per raons diverses, entre les quals l'estalvi en el cost, l'obtenció de permisos, els transports i l'organització logística dels diversos camps d'alçada, es planteja amb la que anomenen fórmula 6+6 = 12.

És a dir, es posen d'acord un grup d'Àvila components de l'expedició patrocinada per la Caixa Provincial d'Àvila, dos alpinistes de Madrid i un de Burgos, que juntament amb els tres del CMH, l'Agustí Boada, el Roger Cortès i el Joan Oliva formant un grup propi amb la denominació Pamir 90, fan el nombre total de 12 per beneficiar-se dels avantatges ja esmentats.

Surten el 9 de juliol amb tren, amb destinació a Madrid, on es troben tots els components. L'endemà per via aèria es traslladen a Moscou, amb escala prèvia a Viena. Amb un vol interior es traslladen a Osh, al Kirguizistan, des d'on en minibus tot terreny els situen al campament base d'Ashik Tash.

L'endemà s'assebenten que durant la nit hi ha hagut un terratrèmol que ha provocat una gran allau que s'ha precipitat damunt el camp II, on hi han mort 43 persones, entre les quals un muntanyenc de Barcelona.

El 15 de juliol es porta a terme la primera sortida d'aclimatació d'alçada i s'ssoleix el cim del Petrovsky, de 4.780 m. L'endemà, els traslladen en helicòpter al camp base Moskvina, situat a 4.200 m. d'alçada. Allà reben la mala notícia que la ruta d'accés al pic Comunisme està tancada a causa de l'existència de neu tova. Ofereixen l'alternativa del pic dels Quatre (6.033 m.) o el Kornesvkoy (7.015 m.), i es decideixen per aquest darrer.

El dia 18 munten el camp I i hi deixen un magatzem de material, menjar d'alçada i benzina com a combustible. Al dia següent l'objectiu és arribar fins al peu de la paret de roca, on munten el camp II, cosa que aconsegueixen amb molt d'esforç, ja que es troben a la cota 5.200. Dos dels components de l'expedició d'Àvila ja s'han instal·lat al camp III, a 6.300 m., però no es troben bé i han de baixar. El mateix li passa al Roger Cortès, que no s'aclimata. Decideixen quedar-se al camp II i l'endemà, després de superar fortes rampes, assoleixen el camp III, on es queden dos dies per descansar de l'esforç i per hidratar-se. L'endemà, 25 de juliol, a les 9 del matí es posen en marxa per una aresta penjada fins a assolir el peu de la piràmide, des d'on fan el darrer esforç fins a assolir el cim. Malgrat que un dels companys d'Àvila, l'Agustín, es troba molt malament, davallen fins al camp III, on arriben al vespre, molt cansats però satisfets d'haver fet el seu primer set mil.

122
AGUSTÍ BOADA AL CIM DEL KORNEVSKOY, DE 7.015 M., EL 25 DE JULIOL DE 1990, EN EL TRANSCURS DE L'EXPEDICIÓ PAMIR-90. AB

En Roger aconsegueix, amb components d'Àvila i Madrid, assolir el cim dels Quatre, de 6.003 m. Tot i haver hagut de modificar els plans inicials, l'aventura acaba prou bé».

Transcrivim literalment la descripció que en fa l'Agustí Boada al final del seu article al *Serralada*:

«Nosaltres, després de descansar una estona, decidim baixar i passar de llarg el camp I i anem a sopar al camp base. No està malament baixar en un sol dia del camp III, a 6.300 m. fins al camp base, a 4.200 m., on sopem molt de gust.

Des del dia 27 de juliol fins al 2 d'agost, a part de menjar, prendre el sol, fer migdiada, menjar, tornar a fer migdiada, sopar i dormir, aconseguim dutxar-nos un parell de vegades dins d'una tenda amb un cubell d'aigua calenta, i rentar roba».

El dia 9 d'agost tornen a l'Hospitalet.

L'activitat de les Seccions ha continuat superant-se en volum i en diversitat. Les rutes en BTT, sigles amb què es designa la bicicleta tot terreny o de muntanya, ja s'han fet habituals fins al punt que hi ha qui proposa crear una secció específica. Dintre del que es pot considerar noves modalitats muntanyenques, s'ha generalitzat la pràctica del descens d'engorjats. Ha passat de practicar-se a indrets molt concrets –com és el cas dels rius de la sierra de Guara, el Vero, l'Alcanadre o el Mascún– a espais més pròxims, com les gorges de Sant Aniol, a la Garrotxa, diversos barrancs de la serra del Boumort o les

123
XI edició de la travessa Matagalls-Montserrat, al setembre de 1990. Els components del CMH que hi participen són Vicenç Sorribes, Ferran Blanco, Josep M. Romero, Toni Monrós, Carme Sorribes, Xavier Barrón i José Antonio. CMH

gorges del Llec, al vessant nord del Canigó. Tot i que és una disciplina que ha assumit l'Espeleogrup, la seva pràctica s'ha popularitzat entre molts dels components de les diverses Seccions fins al punt d'organitzar anualment una sortida col·lectiva en autocar per practicar el descens d'engorjats. Es planteja, i es durà a terme, l'organització de cursets d'aquesta disciplina.

Per a la Secció de Muntanya, la Travessa Matagalls-Montserrat sembla que ja forma part del seu programa, ja que a l'XI edició, els dies 15 i 16 de setembre, participen 13 socis i sòcies del CMH.

La pràctica sovintejada del pirineisme en condicions hivernals esdevé una excel·lent escola de preparació i manteniment. Durant l'hivern d'aquell 1990, hi ha ressenyades sortides d'aquestes característiques: Ulldeter, Gra de Fajol, Maladeta, Aneto, Tossa Plana de Lles o ascencions en canals de glaç al Pedraforca, entre les més destacades. Fora de l'àmbit pirinenc, concretament als Alps italians, el mes de febrer Carme Sorribes i Carles González escalen en cascades de glaç al salto dei Pachidermi, cascade dei Mastinet i cascade da Sinistra, totes qualificades d'MD.

També durant els mesos d'estiu l'activitat d'alta muntanya és notable. El mes de juny, novament la parella Carles González i Carme Sorribes recorren d'est a oest la cresta de Saboredo: coll de Bassiero, pic d'Amitges, Tuc de Saboredo, bretxa Soler i Santaló, Tuc occidental de Saboredo, port de Ratera. El mes de juliol Vicenç Primo, Núria Pallissera i Òscar Lacorte fan la clàssica ascensió al Vathleitós (Balaitous) des de Respumoso per la Bretxa Latour. Durant el mes d'agost, als Picos d'Europa, Maria Dolors Pi, Angel Roman, Jordi Pi, Jordi Macho, Joan Carles Albacete i Joan Manuel Herrero, ascendeixen al Tesorero. També cal fer esment de la ruta que, per muntanya, fan entre el 7 i el 18 d'agost Carles Sánchez i Josep Maria Romero, amb sortida de Puigcerdà i arribada a l'Espitau de Vielha, a la val d'Aran.

També durant el mes d'agost, però als Alps, Carme Sorribes, Carles González, Xavier Barrón i Vicenç Sorribes duen a terme sengles ascensions a l'Aiguille de Midi (3.842 m.) per l'aresta de les Còsmiques, Mont Blanc de Tacul (4.248 m.) per l'aresta esquerra de la cara nord i el Mont Blanc (4.809 m.) per la clàssica ascensió de Gôuter.

Pel que fa referència a l'escalada en roca, l'activitat és altament prolífica segons que es pot observar a les ressenyes. Destaquem dues escalades a Montserrat: el dia 1 de maig, a la paret de Sant Jeroni, via Easy Rider, qualificada d'MD (6a-Ao), de 300 metres. Joan Carles Salgado, Jaume Mora, Carme Sorribes i Carles González, hi empren set hores.

L'altra, el 30 de juny, al Cavall Bernat, via Punsola-Reniu, de dificultat 6b. Els protagonistes són Teresa Ruiz, Anselm Camarasa, Joan Carles Salgado i Jaume Mora.

L'escalada en roca és probablement una de les disciplines que més s'ha massificat al darrer decenni. Ja s'ha fet referència a la localització constant de nous espais per practicar-la, però a més cal afegir-hi la proliferació de noves vies en una mateixa paret o agulla, alhora que neix una diversitat de modalitats, com ara l'escalada esportiva, l'escalada en grans parets, també coneguda en la versió anglosaxona com a *big wall* o, en sentit contrari, l'escalada de totxos, curta però extremament acrobàtica.

D'altra banda, l'escalada, que temps enrere havia estat un fenomen sociològicament urbà pel que fa al públic potencial practicant, actualment cada cop hi ha més grups de joves de nuclis rurals que la practiquen. Un altre element que diferencia l'escalada en l'actualitat és que tradicionalment ha estat íntimament vinculada al muntanyisme, fet que encara té vigència en la majoria de casos, però que al mateix temps hi ha un sector creixent que no té cap necessitat de relacionar-se

amb la pràctica excursionista per fer escalada. És en aquest sentit que ha nascut una modalitat competitiva que es porta a terme en locals tancats, i pren el nom d'escalada *indoor*.

Amb aquesta varietat d'opcions, i atesa la gran diversitat dels practicants, no ens han d'estranyar gens els curiosos noms que hom dóna a algunes vies d'escalada obertes de nou. Tal com es diu en un capítol anterior en relació a aquesta actitud, és difícil saber si es tracta de noms molt imaginatius o potser no.

Vegem-ne una mostra:

Paret de Terradets, Montsec (la Noguera): vies Supertram i Smoking.

Pic del Martell, massís del Garraf: vies Màgic Line, Chummy Chúmez, Peor imposible.

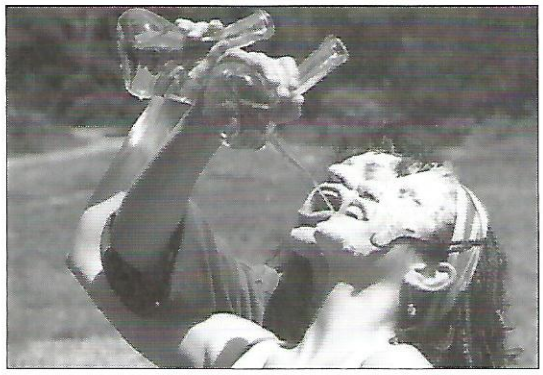
Roca dels Arcs, Vilanova de Meià (la Noguera): vies Necromicon, El placer del gesto, A dónde vas Vicente, Rantaplan.

La Riba, a la vall del riu Brogent (l'Alt Camp): vies Guligulaulum, la Vomitada, No sé, Señor de los bordillos, Chulo piscinas, Demasiado lejos para ir andando.

Montserrat: Los argonautas del Pacífico Occidental, Alguien voló sobre el nido del cuco, Pastel de Buitre, Rulan Guarros, Sestao 0 Barakaldo 6.

L'Espeleogrup, a més de les exploracions més clàssiques com la cova del Manel, la de Castellolí, l'avenc del Llest, l'avenc Tapat de Mas Trabal, l'avenc Emili Sabaté, per esmentar-ne algunes de les ressenyades, destaca la gruta de Mira de Aire, a Portugal, amb una vertical de 110-700 i un recorregut horitzontal de 5.000 m., amb galeries inundades. Entre els més actius d'aquesta Secció –tant els més veterans com els més novells– hi ha: Ramon Queraltó, Joan Cullell, Fidenci Corral, Jaume Petit, Josep Gorro, Rafael Orus, José A. Alarcón, Josep Piera, Hilari Moreno, Carolina Crespo, Vicenç Jovani, Andrés Villalba, entre d'altres.

Dues pèrdues omplen de dol els homes i les dones del Club. Gonçal Perciva mor sobtadament, víctima d'un infart. L'altre

124
Jocs de campament al Campament Social del 8 i 9 de juny de 1991 a Can Coll, a la serra de Collserola.
CMH

125
Carles Primo i Ramon Queraltó en el transcurs d'una ascensió amb esquís al Cambres d'Ase, a la Cerdanya, l'hivern de 1990.
XP

traspàs és el de Magdalena Monells l'onze d'abril, als seixanta anys d'edat, després d'una malaltia irreversible. La Magdalena havia estat fins a darrera hora una persona molt activa, i destacava en les marxes de regularitat amb el seu company Joan Giménez. Ricard Monrós i Jaume Mora li dediquen cadascun dos escrits de recordança al *Serralada*.

A en Gonçal, traspassat el dia 11 de setembre, li corresponia el lliurament de l'anagrama d'argent en complir els 25 anys de soci. Es decideix lliurar-li amb caràcter pòstum a la seva companya, Matilde, i a la seva filla, Elisenda.

El 25 de gener de 1991 se celebra l'Assemblea Ordinària de Socis. Es fa avinent que s'està preparant el projecte, per a l'any 1992, d'una expedició a la serralada de l'Himàlaia. Apunt de la renovació dels càrrecs de Biblioteca i Escalada, es posa de manifest que no s'hi ha volgut comprometre ningú, i resten vacants. En no oferir-se cap persona, el president, Carles

Primo, presenta la dimissió. Automàticament, d'acord amb els estatuts, s'ha de convocar una assemblea extraordinària amb l'únic punt de l'ordre del dia de cobrir les vacants.

L'editorial del *Serralada* del mes de febrer es fa ressò de la crisi de participació, tal com queda expressat en la següent transcripció d'aquest fragment:

«És molt fàcil venir al Club i trobar-s'ho tot muntat. Demanar un llibre a la Biblioteca, voler rebre el Serralada habitualment, tenir un local on poder reunir-se, trobar-se els cursets, les projeccions i els campaments organitzats... Tot això ho trobem gràcies a un reduït nombre de socis que ho fan voluntàriament».

La crisi se supera amb la reconsideració de la dimissió d'en Carles Primo, que a més de rebre el suport de la junta s'adona que és el més viable i realista. D'aquesta manera, l'Assemblea Extraordinària del 22 de febrer es converteix en un element de cohesió i una crida a la participació responsable. Les vacants d'Escalada i Biblioteca són assumides per Jaume Mora i Ferrer i Montserrat Sorribes i Rodríguez, respectivament. Es produeix un canvi en Manteniment, que l'assumeix Joan Giménez, i el Butlletí és reforçat amb Joan Carles Albacete i Carme Sánchez.

En el temps d'intervencions, Ton Ribas demana a l'assemblea el reconeixement públic del treball i la dedicació del president Carles Primo.

Al *Serralada* del mes d'abril, es publica un article d'opinió signat per Jordi, que amb el títol de *Buscant respostes* fa un seguit de reflexions que vénen a tomb de les petites crisis que periòdicament es generen, com la que s'havia produït feia poc. En les seves reflexions es fa un seguit de preguntes:

«Quina és la situació del Club? Per què s'hi ha arribat? Quina situació hauríem de desitjar? Quins camins hem de seguir?». I tot seguit fa una sèrie d'afirmacions categòriques:

«El CHM està fet un desastre i la culpa és de tots. No es disposa de temps per dedicar-hi. Hi ha un canvi en els valors de la gent. No hi ha diàleg. Les seccions no funcionen, si n'hi ha cap, van a la seva. La secció de muntanya, nucli bàsic, no funciona». I conclou amb el que considera alternatives *«Que tots participem és una utopia. La realitat és que hauríem de tenir un entitat de serveis. Donar serveis, més que demanar ajudes, és el més pragmàtic. El treball voluntari s'hauria de substituir per treball remunerat. Per exemple, la junta hauria de cobrar un sou, el president hauria de substituir-se per un gerent».* Finalment confessa que la seva opció no passa pel compromís *«Serveixo per observar i criticar, però no per dirigir i organitzar».*

Aquest article genera una polèmica que posa en relleu el fet positiu de la utilitat del butlletí per expressar lliurement les opinions personals, i a més contribueix a posar damunt la taula elements de debat. Al *Serralada* de desembre, el president Carles Primo publica un article fent referència a l'anterior, que titula *Buscant respostes a la problemàtica del Club.* En aquest article, Primo es manifesta sorprès, ja que considera que les afirmacions no corresponen a la realitat, i en considera l'autor desorientat:

«Jordi, jo diria que ets tu qui ha de buscar les respostes a aquestes preguntes que et fas. En primer lloc, has de tenir clar què fas tu a l'entitat, què esperes rebre, i com esperes que sigui la nostra entitat... l'entitat és el que nosaltres volem que sigui, i quan dic nosaltres, vull dir tots els socis». Referent a l'afirmació que les seccions no funcionen diu *«...jo fa trenta-un anys que sóc soci, i et puc assegurar que mai no havia vist tant d'ambient a les seccions com aquests darrers mesos».* En to correcte segueix donant arguments detallats del bon funcionament de les Seccions, però tampoc estalvia autocrítiques *«També hi ha seccions que no es poden lluir amb les seves activitats... en això estem d'acord; és impossible que tot rodi perfectament. La biblioteca és una d'aquestes seccions...».*

Fa referències constants a la participació i al compromís *«Els socis que vénen per l'entitat no poden estar esperant que els ho donin tot preparat i mastegat; han de tenir la suficient empenta per ser ells mateixos els qui decideixin el que volen fer, el que volen que sigui el Club».* Es mostra molt contundent en referència a la remuneració dels càrrecs *«Quant a cobrar un sou per als membres de la junta, jo mateix puc deixar la feina que faig ara, si l'entitat està disposada a pagar-me el mateix que guanyo, perquè a més de guanyar-me la vida, faria*

una feina que m'agrada força... però al Club no li sortiria a compte. A més, crec que es perdria aquell encís que potser només es troba en entitats com la nostra, el de fer les coses només per la satisfacció de fer-les, sense esperar cap retribució material, que és precisament el que fa egoista la nostra societat. Nosaltres, els muntanyencs, que som els conqueridors de l'inútil, perdríem un dels encants peculiars de la nostra forma de ser».

La sessió de junta del 12 de març rep una comunicació en què es fa saber que el CMH ha estat nominat, juntament amb dues entitats esportives més, al premi a la Promoció de l'Esport. L'acte tindrà lloc el 21 de març a la discoteca Kizás. En aquesta mateixa junta es decideix posar en marxa novament la Secció Infantil, amb vuit monitors. Un editorial al *Serralada*, del qual transcrivim alguns paràgrafs, se'n fa ressò *«...la base de tot club, inclòs el nostre, és que hi hagi un gran potencial de nens que se sentin identificats amb ell, que gaudeixin, que participin en les activitats, que puguin parlar què faran el cap de setmana, que opinin. En definitiva que visquin millor...» «...esperant que hi hagi voluntaris per formar part de l'equip de monitors i al mateix temps nens per formar el nucli de la secció, continuarem organitzant més i més activitats».*

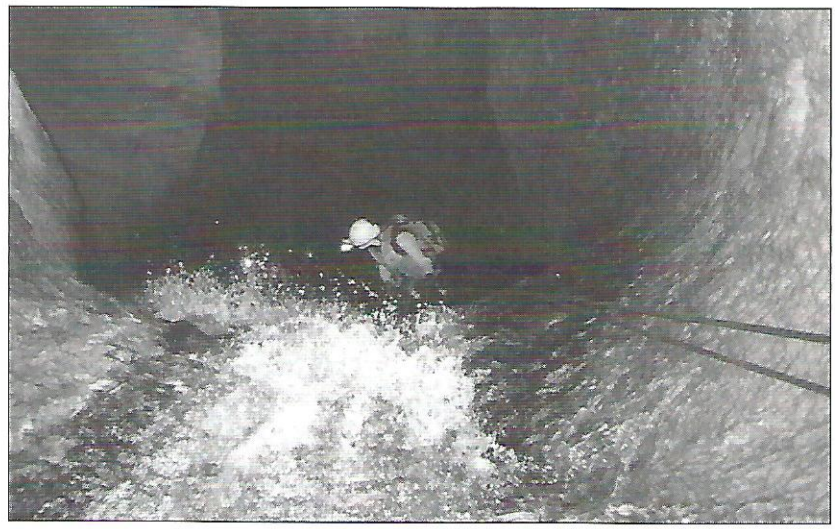
Com es pot veure, és més la formulació del desig permanent de la necessitat d'una pedrera que no el convenciment que, aquest cop sí que ja s'ha aconseguit.

En una entrevista amb responsables del Departament d'Esports de la Generalitat de Catalunya, una delegació del Club encapçalada per Carles Primo obté un subvenció de 150.000 ptes. (901,5 €) destina al programa d'activitats.

S'estableix un calendari de cursets per als anys 1991 i 1992, que s'oferiran als socis alhora que seran oberts a la ciutat:

Octubre i novembre: Curs d'Iniciació a la Muntanya, que inclou iniciació i seguretat en el medi.

Febrer i març: Curs d'Iniciació a l'Alta Muntanya, per a iniciats en muntanya, coneixement de tècniques d'escalada en roca, neu i glaç.

126
HILARI MORENO DESCENDINT PER UN POU INUNDAT A LA LEZE, AL PAÍS BASC, EL 1991.
CMH

Maig: Curs d'Iniciació a l'Escalada en Roca, introducció al món vertical, tècniques de progressió i encadenament de moviments amb les mans i els peus, tècnica artificial.

Juny: Curs de Descens Esportiu de Congostos, coneixements de tècniques, ambientació i sensacions als rius i els engorjats.

De les activitats de les Seccions, cal destacar les travesses en esquí de muntanya que, els dies 18,19 i 20 de maig, duen a terme al Mallo Atxerito, a la vall d'Ansó, al Pirineu Navarrès, Agustí Boada, Núria Pallissera i Òscar Lacorte.

En escalada, cal fer esment de la primera ascensió, el 30 d'agost, al Gran Diedre dels Caus, amb una dificultat de IV-V, a la cinglera dels Caus de Tivissa, a la Ribera d'Ebre. Els protagonistes són: Xavier Primo, Carles Primo i Josep Enric Castellnou.

L'Espeleogrup continua essent una de les seccions més actives. Realitza diverses exploracions i descensos de barrancs, de les quals cal esmentar el barranc del Torrent del Bosc, a Serradell (Pallars Jussà), amb Ramon Queraltó, Pau Queraltó i Joan Cullell. Al barranc del Cortal de Boozique, a Òpol, al Rosselló, amb els Hilari Moreno (pare i fill). I els mateixos Moreno, juntament amb Francisco Moreno, a la Leze de Gasteiz, al País Basc.

Les rutes en bicicleta de muntanya estan guanyant addictes. El 26 i 27 d'agost César i Oscar Lacorte, des de Sant Joan de l'Erm i Port Ainé, pugen al pic de l'Orri.

127
El 1991 la BTT o bicicleta de muntanya és una modalitat que ha anat guanyant adeptes dins del CMH. A la foto descens pel bosc a Costa Pubilla, prop de Montgrony.
XP

Entre el 22 i el 24 de setembre, Núria Pallissera i Òscar Lacorte fan una ruta per la Val d'Aran. Des de Salardú van a Vielha, Arròs, salt deth Pitx, coll de Varradós, Bagergue, Salardú, pla de Beret, Montgarri, Alòs d'Isil i retorn a Salardú pel pla de Beret.

L'Onze de Setembre Carles Primo, Miquel Blanco, José Castellano, Tere Ruiz, Agustí Boada, Carme Sorribes i Carles González surten de Vidrà, Ciuret, cim del Puigsacalm, Sant Bartomeu, Vidrà. Al Puigsacalm col·loquen una senyera com a contribució a la commemoració de la Diada.

Arriba la notícia que el dia 18 de novembre ha traspassat, a l'edat de 83 anys, Josep Navarro i Colomé, el que fou soci fundador, excel·lent fotògraf i poeta de la muntanya, amb diversos volums publicats.

L'any 1992 és el del 40è. aniversari del Club. L'Assemblea Ordinària, celebrada el 31 de gener, proposa diversos actes amb aquest motiu, dels quals destaca l'expedició al Gasherbrum II (8.035 m.) i l'expedició espeleològica al complex de la Piedra de San Martín. En aquesta assemblea no es produeixen canvis, únicament Xavier Barrón substitueix Antoni Ardanuy a Muntanya, i Matilde Pañella assumeix la responsabilitat d'ajudant de Biblioteca.

A proposta de Ton Ribas, s'acorda utilitzar paper reciclat per als impresos de les publicacions del CMH. En aquest sentit, Jaume Mora publica al *Serralada* una sèrie d'articles sobre ecologia, entre els quals un sobre el paper reciclat.

El 5 de maig, la junta prepara un acte d'homenatge a Maria Antònia Simó, Josep Barberà i Josep Ferré en commemorar-se el 50è. aniversari de l'ascensió a la Nina. El 10 de maig, un nombrós grup d'escaladors del Club es desplaça a la regió d'Agulles de Montserrat per efectuar una escalada col·lectiva per la via original de la Nina, que el 1942 va significar una conquesta per la seva dificultat. Aquesta primera ascensió va ser duta a terme per Ernest Mallafré, Vicenç Barber, Francesc Blasi i Maria Antònia Simó utilitzant un tronc per superar l'extraplom, uns pitons forjats artesanalment per l'aleshores manyà, Josep Ferrer. Participen en aquesta ascensió Jaume Mora, Teresa Larrieu, Joan Carles Salgado, Xavier Primo, Antoni Espejo, Xavier Barrón, Ferran Blanco, Pere Blanco, Vicenç Sorribes, Joan Beltran, Enric, José Castellano, Tere Ruiz, Torres, Toni Ruiz, Maria del Mar, entre d'altres.

Abans, el dia 8 de maig, en un acte molt emotiu, es reuneixen a l'estatge social del CMH:

Maria Antònia Simó, pionera i precursora de l'escalada a Montserrat, el Pedraforca i el Pirineu; Josep Barberà, impulsor dels Amics del Cavall Bernat, historiador d'aquest monòlit montserratí i les seves ascencions; Josep Ferrer, un dels precursors en la fabricació dels primers pitons i escarpes d'escalada. En aquest acte els és lliurada una placa, després d'un emotiu parlament d'en Carles Primo.[42]

Amb motiu de la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona, la Flama Olímpica té una part del seu recorregut per l'Hospitalet. La nit que arriba a la ciutat la Flama Olímpica, es fa coincidir amb la Nit de l'Esport, que se celebra a Can Boixeres, on una representació del CMH és convidada.

Els actes de celebració del 40è. aniversari de l'entitat han estat força variats: El 13 de març s'inaugura la sala d'actes del CMH després de la seva renovació. El 17 de maig es fa una excursió col·lectiva al castell de Cabrera, amb més de 60 assistents de totes les edats.

Però l'acte de major rellevància és el d'homenatge a tots els que han estat presidents de l'entitat des del 1952. S'aconsegueix reunir Manuel Domínguez, president del 1952 al 1954, Antoni Duch, 1954-1956, Pepe Gómez, 1956-1959, 1961-1963 i 1966-1968, Jaume Alicart, 1959-1961, Antoni Andrés, 1963-1966, Antoni Vives, 1968-1972, Eliseu Rovira, 1972-1975, Marcel·lí Bonet, 1975-1980, Carles Primo, 1980-1984, 1988-1993, Antoni Sorribes, 1984-1988. En el mateix acte es fa la presentació de l'equip que compon l'*Expedició a l'Himàlaia, Gasherbrum II.*

128
La veterana i mítica escaladora Maria Antònia Simó, Josep Barberà, especialista del Cavall Bernat, i Josep Ferrer, un dels primers de fabricar artesanalment pitons d'escalada, amb Carles Primo durant l'emotiu homenatge que els ret el Club l'any 1991.
CMH

Dins dels actes de celebració del 40è. aniversari, s'organitza una Caminada Popular, amb sortida de l'Hospitalet fins a Sant Pere Màrtir i tornada, en un circuit, forçosament en part, urbà, ja que és imprescindible el pas pel sector nordoest de l'Hospitalet i una part d'Esplugues. El total del recorregut és de 13 quilòmetres, i la sortida i l'arribada són al parc de Can Boixeres. En aquesta primera edició participen 166 inscrits, entre socis del Club i no- socis. L'experiència positiva farà que es repeteixi ininterrompudament els anys següents.

129
Control d'arribada a Can Boixeres de la I Caminada Popular organitzada pel CMH durant els actes de celebració del 40è aniversari.
CMH

El mes d'octubre, durant un tresc pel Nepal, Teresa Ruiz, Bernie González i Montserrat Sorribes porten 30 quilograms de material escolar per a l'escola de Vicky Sherpa, la mestra de Ripoll que havia decidit exercir la seva tasca pedagògica a Katmandú. Un temps després, es rep una carta d'agraïment adreçada al Club.

És durant l'any 1992 que té lloc l'activitat alpinística que es pot considerar més rellevant organitzada i duta a terme íntegrament per membres del CMH. Es tracta de l'*Expedició a la serralada de l'Himàlaia*, amb l'assoliment del Gasherbrum II (8.035 m.), el primer vuit mil de l'entitat.

Tal com explica un dels components, Carles González de Agustín, al *Serralada* núm. 67, d'abril de 1992, és a dir, durant la fase de preparació:

«...els socis del Club Muntanyenc l'Hospitalet creiem arribat el moment d'intentar assolir un dels catorze cims de més de vuit mil metres d'alçada que hi ha al món coincidint amb el fet que l'any 92 la nostra entitat celebra el 40 aniversari de la seva creació; a més, la ciutat de l'Hospitalet serà subseu olímpica». «Ja fa uns anys, amb la primera expedició del Club a Groenlàndia, l'expedició Grondland-76, en la qual es van coronar vuit cims verges, dos dels quals batejàrem amb els noms de pic de l'Hospitalet i pic del Llobregat, es va posar la primera pedra que ens ha permès arribar a la fita actual. Certament hi ha hagut altres expedicions a Tanzània, Kibo-85, al Perú, Andes-87 i a l'URSS, Pamir-90, que són l'exponent del tarannà i l'evolució esportiva d'un Club que fa quaranta anys que es dedica a trepitjar les muntanyes de la nostra benvolguda geografia primer, després de les contrades veïnes i finalment les més allunyades».

En aquest article, es fa una ben documentada descripció de la localització del Gasherbrum, a la regió muntanyosa del Karakorum, dins del territori autònom de l'Azadd Kashmir, que forma part de la República Islàmica del Pakistan. A continuació hi ha una detallada cronologia històrica de les seves primeres ascensions, amb una descripció de la primera, duta a terme el 7 de juliol de 1956 pels austríacs Moravec, Larch i Willen.

130
El 23 de juliol de 1992, a les 18,30, Manolo Miranda, Manuel Benavent i José Carlos Recio assoleixen el cim del Gasherbrum II, de 8.035 m. És el primer vuit mil del CMH.
CMH

L'equip expedicionari està format pel següents socis, amb les responsabilitats detallades:

Cap d'expedició	Joan Oliva i Broto, 47 anys
Director tècnic	Agustí Boada i Baqués, 46 anys
Alimentació	Roger Cortès i Loras, 32 anys
Metge	Emili Duran i Visiedo, 40 anys
Material	Manel Benavent i Martín, 36 anys
Preparació física	Carles González de Agustín, 22 anys
Tresorer	Manuel Miranda i Rodríguez, 25 anys
Fotografia	José Carles Recio i Rodríguez, 27 anys

L'expedició surt de l'Hospitalet el dia 11 de juny amb destinació a Islamabad. Un cop reunit el material, el dia 18 emprenen viatge en autobús fins a Skardu, capital del Baltistan, on arriben el dia 20, i d'allà fins a Hushe, en jeep. És la darrera població on poden arribar amb vehicles. Des d'aquí han de fer a peu una marxa d'aproximació fins a la gelera de Baltoro, que durarà del 23 al 29 de juny. S'han de transportar materials i queviures de 2.500 quilograms de pes, amb l'ajuda d'un centenar de camàlics.

El camp base s'instal·la a la confluència de les geleres de Baltoro i del Duc dels Abruzzi, a 5.160 metres d'alçada. El 6 de juliol tot el grup, superant un complicat sector de seracs, pugen a 5.640 m. Allà s'instal·la el camp 1 deixant-hi un dipòsit de material i queviures. Hi ha un replegament a causa del mal temps, i fins al dia 11 no poden tornar al camp 1. Benavent, Recio, Miranda i González surten el dia 14 a equipar el camp 2, a 6.000 m., on instal·len una tenda. El dia 17, Boada i Oliva, juntament amb els anteriors, instal·len el camp 3 a 6.500 m. Boada, Oliva i Duran abasteixen de material el camp 2.

El 22 de juliol, Benavent, Recio, Miranda i González abandonen el camp 3 per pujar al camp 4. Hi ha una espessa boira i neva, i han de retrocedir. Tornen a intentar-ho i arriben al camp 4 juntament amb dos búlgars que se'ls afegeixen. El camp 4 presenta un aspecte dantesc, amb moltes tendes malmeses d'expedicions anteriors que no han estat desmuntades. Es posen a dormir mentre el temps empitjora, amb un fort temporal de vent i neu i una temperatura molt baixa. A les 12 de la nit continua nevant. A les 5,30 es preparen perquè sembla que hi ha una lleugera millora, però no és així. A les 8,30 ha parat de nevar i s'obren algunes clarianes. Es decideix fer l'atac final malgrat que continua bufant el vent amb intensitat. La progressió és lenta i esgotadora a causa de la neu, que és molt tova i s'ensorren. Carles González pateix un mareig amb vòmits i es ressaga. Estan a 7.600 metres. Per ràdio comuniquen amb l'Emili Duran, el metge, que els fa saber que els símptomes són d'un edema pulmonar i cal que en Carles baixi. Es veu en cor de fer-ho pels propis mitjans i abandona el grup en direcció al camp 4. Els altres tres comencen a progressar pel vessant xinès, amb fortes ràfegues de vent. Lentament assoleixen el fort pendent de l'aresta somital de 65º d'inclinació, fins que assoleixen el cim. És el dia 23 de juliol, a les 18,30. Pel radiotelèfon transmeten la notícia, i despleguen una senyera al costat de la bandera del CMH. Amb ells han pujat els dos alpinistes búlgars.

El descens se'ls complica pel trencament del glaç de la cornisa, i queden penjats a l'aresta, sortosament sense més conseqüències. Un altre incident que podia haver estat fatal es pot resoldre satisfactòriament. S'ha fet de nit, i en Manel Benavent no veu una esquerda, on cau. Amb l'ajuda de Recio, Miranda i els dos búlgars és hissat. A les 10 de la nit arriben al camp 4 sans i estalvis, molt esgotats, però satisfets d'haver fet el primer vuit mil del CMH. El dia 25 ho poden celebrar tots plegats al camp base. El dia 1 d'agost, un cop han desmuntat, inicien el retorn a Islamabad. El dia 18 són rebuts per una bona representació de socis i sòcies del Club a l'aeroport.

L'activitat espeleològica, com ja és costum, ha estat notable. En destaquen les exploracions dutes a terme per Joan Cullell i Josep Gorro a França. La grotte Emérgence du Brudour, de Bouvante, de 350 m., el dia 13 d'abril. La grotte de Gournier, al massís de Coulnes, a Chorance, de 680 m. verticals, el dia 17 d'abril. La grotte de Bourvillon, als massís central des Hautes Plateaux, a Chatelus, de 65 m. verticals i 5.950 horitzontals.

Durant les mateixes dates, concretament el 18 d'abril, Hilari Moreno pare, Hilari Moreno fill i Francisco Márquez exploren l'avenc Montserrat Ubach, a la serra de Cavalleres, al Solsonès, que amb 326 metres d'horitzontal és la cavitat més fonda en roca de conglomerat.

El 12 de febrer de 1993 l'Assemblea Ordinària de Socis, aprova una renovació significativa de la junta.

La seva composició és la següent:

President	Antoni Monrós i Audí
Vicepresident 1r	Carles González i de Agustín
Vicepresidenta 2a	Teresa Ruiz i Martínez
Secretari	Miquel González i Pardo
Tresorer	Vicenç Primo i González
Espeleogrup	Ramon Queraltó i Foix
GEAM	Jaume Mora i Ferrer
Muntanya	Xavier Barrón i de Agustín
Secció Infantil	Jaume Abaya i Martínez
Material	Carme Sorribes i Rodríguez
Biblioteca	Montserrat Sorribes i Rodríguez
Butlletí	Carles Primo i González
Manteniment	Joan Giménez i Hernández

Una de les novetats en la junta entrant és que s'escull un vocal que assumeix un nou intent d'organització d'una Secció Infantil.

Es posa a votació el Reglament de Règim Intern, que és aprovat. També s'aprova la programació de les activitats de l'any 1993, de les quals destaquen el Cicle de Muntanya, Bicicleta de Muntanya i Escalada; el Curs de Descens de Barrancs i la II Caminada Popular.

Després de molts anys, en diverses etapes i amb una gestió considerada molt positiva, Carles Primo s'acomiada de presi-

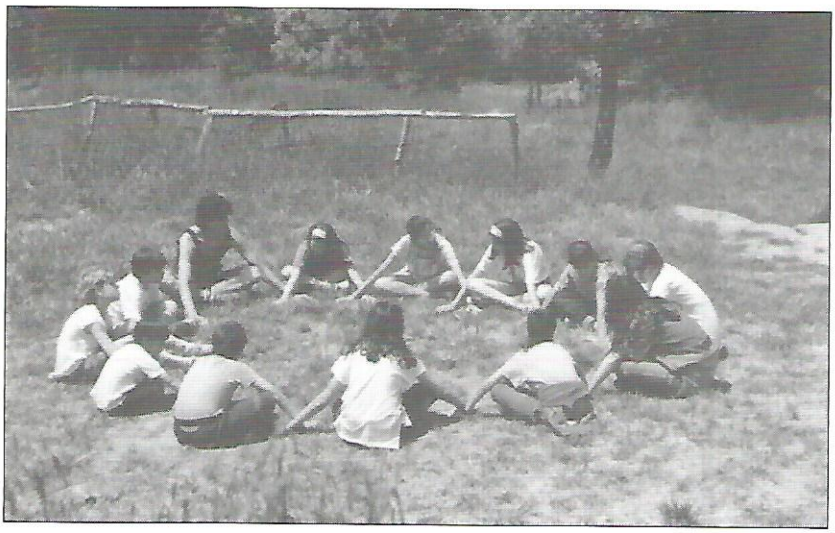

131
PRESENTACIÓ DE L'AUDIOVISUAL DE L'EXPEDICIÓ GASHERBRUM II A L'AUDITORI BARRADAS EL 21 DE MAIG DE 1993. ELS COMPONENTS DE L'EXPEDICIÓ, ACOMPANYATS DE L'ALCALDE JUAN IGNACIO PUJANA I MARGA SOLER, PERIODISTA DE RÀDIO L'HOSPITALET.
CMH

dent. Com a fet inèdit, l'Assemblea li dedica un llarg aplaudiment en reconeixement a la seva tasca.

Al primer número de l'any 1993 de *Serralada*, els monitors de la nova Secció Infantil, exposen que estan preparant noves activitats que s'han de desenvolupar en diversos ambients, i assenyalen la muntanya baixa i mitjana, els ambients marítims i els ambients urbans. Respecte a l'activitat urbana, diuen que no comparteixen el criteri dels que hi mantenen una actitud crítica argumentant una dispersió d'activitats, algunes de les quals no contribueixen a crear planter de futurs muntanyencs i muntanyenques. Aquest article és contestat per un altre al *Serralada* del mes de juny, de Carles Primo, que amb el títol de *Carta oberta als monitors de la Secció Infantil,* fa un seguit de reflexions discrepant sobre el fet de diluir les activitats en els *ambients de muntanya baixa i mitjana, ambients marítims i ambients urbans.* Assenyala que ningú els demana que siguin *Rambos* ni que s'especialitzin en cap disciplina concreta. Només que aprenguin a moure's per la muntanya, a conèixer-la i estimar-la. Diu que *el nostre objectiu no és la competició.* Els demana que no es converteixin en buròcrates, que es limiten a convocar una sortida cada tres mesos, per telèfon, i que participin en els actes del Club, com els campaments socials o les caminades populars.

És evident que no s'acaba de trobar l'equilibri necessari entre els objectius i la metodologia per consolidar una Secció Infantil i Juvenil malgrat que s'hi esmercen esforços i recursos. En aquest sentit, el mes de juny es rep una subvenció de l'Ajuntament de 5.000 ptes. (30,05 €), destinada al campament que organitza la Secció al mes de juliol.

132
Nois i noies de la Secció Infantil i Juvenil amb el monitor Xavi Primo, asseguts en rotllana durant un joc. CMH

En data posterior a aquest intercanvi d'opinions, el 14 de setembre hi ha una reunió de la junta amb els monitors de la Secció, alguns dels quals es presenten per primer cop com a monitors. Maite Llambric, Francesc Banús, Núria Monrós, Enric Abad, Jordi Macho, Montserrat Sorribes i Jaume Albayà. Es fan bons propòsits i es fixen l'objectiu de preparar els nois i les noies més grans per a poder substituir-los en un futur pròxim.

El 14 de maig es fa la presentació pública a la ciutat de l'audiovisual de l'èxit alpinístic de l'assoliment del Gasherbrum II l'any anterior. L'acte es desenvolupa a la sala Barradas, plena de gom a gom, amb la presència dels components de l'expedició i amb la intervenció de l'alcalde de la ciutat, Juan Ignacio Pujana.

El suport que des del Club es va donar a una campanya, a iniciativa d'un grup de dones –Bernie González, Teresa Ruiz i Montserrat Sorribes– que van anar a fer un tresc al Nepal, ha possibilitat que la ripollenca Vicky Sherpa trobés els patrocinadors de 80 places per a l'escola que dirigeix a Katmandú.[43]

Un altre grup de dones del Club, Carme Sorribes, Montserrat Sorribes i Teresa Larrieu, fan una proposta d'organització d'una expedició femenina a un cim de l'Himàlaia per a l'estiu del 1994. Aquesta proposta no s'arribarà a realitzar.

El 2 de novembre, la junta decideix atorgar l'anagrama d'honor d'argent del Club a la sòcia Teresa Larrieu per la seva classificació en obtenir el primer lloc de la categoria femenina en la V Copa Catalana de Ral·lis d'Alta Muntanya i la I Copa de la FEEC en Esquí de Muntanya.

Les seccions han estat especialment actives durant l'any 1993 en totes les modalitats: Escalada en roca, muntanya hivernal, espeleologia, bicicleta de muntanya, descens d'engorjats, muntanya en general i esquí de muntanya.

En esquí de muntanya s'han fet travesses i ascensions al pic de la Mina de Pimorent, Portella de Rialb, Puigmal, Montmalús, pic de la Serrera i Coma Pedrosa, a la Cerdanya. Hi han participat Joan Portés, Teresa Larrieu, Agustí Boada i Alfons Sort. En aquesta modalitat és rellevant l'ascensió a l'Aneto, i en especial al Mont Blanc, amb els esquís calçats fins al refugi Vaillot, a 4.300 metres. Els protagonistes: Xavier Primo, Carles González, Xavier Buenosvinos, José Castellano, Xavier Barrón, Jaume Mora i Teresa Reverter.

Cal fer esment de diverses sortides matinals organitzades per alguns dels socis més veterans, com Joan Giménez, Josep Xancó, Paquita Grau, per visitar indrets tan tradicionals com Sant Medir, castell Ciuró, les fonts de Collserola, Can Borrell i altres del nostre entorn.

Durant l'època de vacances, al mes d'agost, un seguit de socis i sòcies del Club es desplacen a Bolívia per dur a terme activitats d'alta muntanya a la serralada dels Andes. Joan Portés, Teresa Larrieu, Teresa Reverter, Carme Sorribes, Xavier Buenosvinos i Jaume Mora fan ascensions al Cerro Apacheta o Cerro Austria (5.200 m.), Cerro Tarija (5.200 m.), Pequeño Alpamayo (5.300 m.) i Condoniri Central (5.750 m.).

També Joan Oliva, durant les vacances, ha visitat la serralada dels Andes, en aquest cas a l'Equador, on porta a terme ascensions a l'Illinizas Nord (5.200 m.), Cotopaxi (5.879 m.) i Chimborazo (6.310 m.).

Seguint en les vacances d'estiu, s'organitza el Campament d'Alta Muntanya del Club a Zuriza, al Pirineu Navarrès. Des d'aquí es fan un seguit d'activitats de les quals destaca el barranquisme. Es fa el descens del barranc de Jordán, a la vall de Belagua, el barranc de la Leze, a la serralada d'Elgueta, i el barranc de la Boca del Infierno, a Selva de

Oza. Hi participen Ramon Queraltó, Carles Primo, Xavier Primo, Iolanda Ruiz, Carles Pons, Mikel i Ferran Muñoz, entre d'altres.

La mateixa activitat és notable durant el mes de setembre a la sierra de Guara, on es fa el descens de les gorgas Negras i del barranc de Barrasil, amb la participació de Xavier Primo, Iolanda Ruiz, Miquel Blanco, Jordi Primo, Carles Primo, Cecília Rocosa, Manuel Serrano, Francisco Márques, Ferran Muñoz, Albert Sanz, Ramon Queraltó i Pau Queraltó.

El 1994, arran de les classificacions de Teresa Larrieu, en categoria femenina absoluta, i de Joan Portés, en categoria masculina de veterans, al campinonat de Catalunya del Ral·li d'Alta Muntanya i d'Esquí de Muntanya, s'instal·la al Club una certa cultura de la competició fins aleshores pràcticament inexistent. És prou simptomàtic que al *Serralada* es publiquen els calendaris de competicions.

El 25 de febrer se celebra l'Assemblea General Ordinària, on es renoven els càrrecs de Biblioteca, que assumeixen Matilde Pañella i Montserrat Sorribes; Esquí, a càrrec de Xavier Buenosvinos, i resta vacant Escalada.

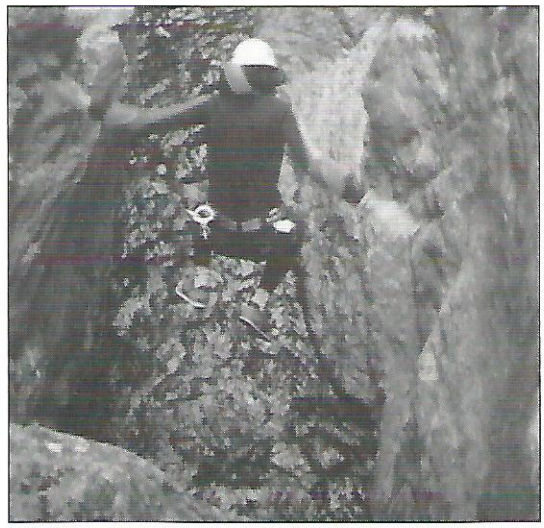
Al mes de març, a l'edat de 89 anys, mor Lluís Romaguera, el *Gran Samurai*, com l'anomenaven alguns dels socis amb qui més es relacionava. Membre de l'antic Saltadiç, és probablement el soci de l'entitat que durant més anys ha estat actiu en les activitats de muntanya. En una ressenya del juliol de 1981, a 77 anys el trobem fent el cim del Vathleitós, de 3.146 metres, acompanyat dels seus inseparables Sanfeliu i Olivella. Una representació del CMH li fa una ofrena floral en l'acte del seu enterrament.

El 29 de març la junta acorda col·laborar en una campanya cívica promoguda per Gent de Pau, amb el lema "L'Hospitalet net". No és el primer cop que es participa en campanyes cíviques promogudes per aquest grup, del qual la majoria dels components són socis o antics socis de l'entitat.

També existeix una relació normalitzada amb l'Ajuntament i altres institucions. El mes de març l'Ajuntament fa saber a l'entitat les normes i procediments per a la sol·licitud de subvencions i ajudes institucionals.

133
Xavier Primo en posició d'assegurança, en una via d'espectacular verticalitat a la Penya Ginesta, al massís del Garraf, l'any 1993.
CMH

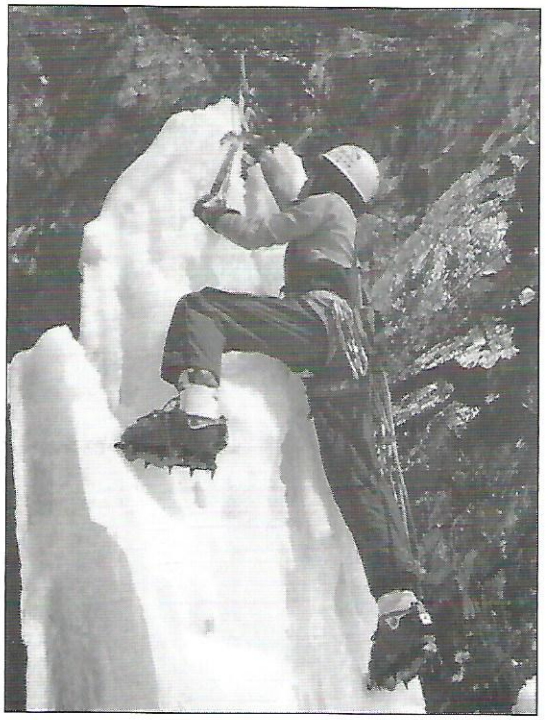

134
Un salt al barranc Boca del Infierno, a Selva de Oza (Osca), durant el Campament d'Estiu al Pirineu Navarrès, l'agost de 1993.
CMH

L'associació Esport a Punt, demana al Club col·laboració i assessorament en escalada, mentre que l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament demana col·laboració en l'organització de sortides d'esport d'aventura.

El 16 de maig, la junta, després d'un seguit de discussions, dóna el vistiplau perquè Agustí Boada presenti un projecte d'expedició al Cho Oyu, a la serralada de l'Himàlaia, per al proper any 1995.

El projecte es confecciona i fins i tot l'Ajuntament li atorga una subvenció d'1.000.000 de ptes. (6.010,12 €). Finalment l'expedició no s'arribarà a realitzar, entre d'altres raons per insuficiència de dotació econòmica. La subvenció és desestimada.

135
Dins de l'activitat d'escalada i alta muntanya, a principi dels anys noranta comença a ser habitual l'escalada en cascades de glaç. A la foto Ferran Blanco al sector de la boca sud del túnel de Bielsa, l'any 1995. CMH

De l'any 1994 destaquen algunes activitats d'alta muntanya hivernal, entre les quals l'ascensió a corredors i cascades de glaç amb tècnica de piolet tracció. El 13 de febrer Joan Mayordomo, Jordi Macho i Ferran Blanco fan l'ascensió per la canal de l'Ordiguer, a la paret nord de la serra del Cadí, flanquegen a la canal Amagada i, amb un ràpel, se situen a la canal del Sàbat. El dia 21 del mateix mes Salvador Pola i Ferran Blanco ascendeixen a la cascada Dorada, a la boca nord del túnel de Bielsa, d'una inclinació de 65º i 85º mantinguts. Els mateixos, l'endemà a la vall de Boí, escalen la cascada Antàrtic, de 285 m., amb ressalts de 90º.

El 24 de febrer, després d'una aproximació de set hores amb esquís, sortint de l'Hospital de Benasc, Edu Bou, Marc Ferrer i Ferran Blanco fan l'ascensió de la Goulotte Nord del Margalida, de 280 m., amb qualificació d'MD, amb piolet tracció.

El 12 de març Eloi Callado i Ferran Blanco escalen el corredor de glaç Maribel, a la peña Telera, de 350 m., 65º d'inclinació i IV+ a la roca.

En un altre ambient, en aquest cas a Montserrat, a la Bola de la Partió, Miquel Blanco, tot sol i des de baix, obre una nova via, que bateja amb el nom de Speleoclimb, de 65 m. i qualificació de V-V+; ho fa els dies 29 i 30 de gener.

També a Montserrat, al mes d'octubre es realitzen ascensions a les grans parets. El dia 12, els germans Xavier i Jordi Primo, i Krilin i Estephan, escalen la paret de Sant Jeroni per la clàssica via Torras-Nubiola. El dia 22, Xavier Primo i Miquel Blanco escalen la paret dels Diables, via Sánchez-Martínez, de 300 m. V+-Ae. Els mateixos l'endemà escalen la paret dels Patriarques, de 280 m. V+ A2.

A la serra d'Ensija, Miquel Blanco, Ignasi Charles, Rubèn Garcia i Ferran Blanco fan l'ascensió a la paret de la Gallina Pelada, a la Roca Gran de Ferrús, per l'esperó Sudest, de 310 m. V+.

Amb aquestes mostres d'activitat d'alta muntanya i escalada es pot evidenciar el bon nivell de preparació física i tècnica dels socis que practiquen aquestes modalitats, que cal considerar molt dignes atès l'àmbit local i la justesa de recursos del CMH.

L'Espeleogrup, amb l'equip format per Joan Carles Garcia –Krilin–, Sergi Soler –Makoki–, Josep Gorro i Carles Pons, del 21 al 23 de maig es disposen a explorar la cavitat Ormazarreta'ko Leizea, una de les més espectaculars, a Aralar Mendilarrea (Navarra), amb corrents intermitents d'aigua. Quan ja porten un cert temps a l'interior del primer pou, reben un avís urgent d'abandonar-lo immediatament per haver-se produït una sobtada precipitació d'aigua a causa d'un ràpid procés de crescuda. Situats en un lloc fora de l'abast del corrent, han d'esperar unes hores passant fred i comentant el que hauria pogut succeir fins que, per fi, l'aigua comença a minvar. Decideixen progressar fins a la sortida del pou, encara sota el xàfec de l'aigua. Quan arriba tot el grup a la superfície han passat 19 hores.

El mes de juliol, Joan Cullell, Hilari Moreno pare, Hilari Moreno fill, de l'Espeleogrup, acompanyats de Manuel Morilla, del GES (Grup d'Exploracions Subterrànies) del Club Muntanyenc Barcelonès, es disposen a fer la travessa de la cavitat Piedra de San Martín, des de la Tête Sauvage a la sala Verna. Aquesta exploració s'havia programat per al setembre de l'any 1992, dins de les activitats rellevants amb motiu del 40è. aniversari de l'entitat. Després d'haver-ho intentat, s'hagué de desistir a causa de les pluges torrencials caigudes durant els dies previstos, amb el consegüent perill d'inundació de galeries.

En un article de col·laboració al *Serralada* núm. 68, del juliol del 1992, titulat *Complex de la Pedra de Sant Martí,* signat per Espeleopep, pseudònim que utilitza Josep Gorro, es fa una descripció de la situació d'aquest sistema subterrani, amb una detallada cronologia de les complexes exploracions que s'hi han realitzat. Fent una síntesi podem dir que aquest complex es troba al massís de Larra, i situat al País Basc a cavall de l'estat espanyol, a Isaba (Navarra), i l'estat francès, a Arrete (Zuberoa). L'entrada històrica es troba a l'estat espanyol, i és la que dóna nom al complex, anomenat indistintament Piedra de San Martín o Pierre Saint-Martin. A més de l'entrada natural ja assenyalada, n'hi ha tres més, Pourret, Beffroi, Moureau, Bassabruko Leizea, i l'entrada artificial del túnel Verna.

La primera exploració la hi va dur a terme Martel l'any 1908. Després s'ha continuat explorant fins al 1986, que s'hi van descobrir diversos pous i galeries amb corrents subterranis d'una extraordinària complexitat. A les exploracions, han intervingut espeleòlegs de diversos països d'Europa i EUA. Un fet remarcable és que l'entrada artificial a la sala Verna va ser construïda el 1960 amb motiu d'una expedició francoespanyola, finançada per la companyia Électricité de France, amb la intenció de l'aprofitament hidroelèctric del cabal d'aigua subterrani.

El dia 25 inicien la travessa per la Tête Sauvage sabent que en cas de pluja forta els dotze pous que cal baixar es comporten com a col·lector que desguassa als rius subterranis, entre els quals el Bassabruko i el Max Gouderk. Entren al Gran Cañón, la part considerada més difícil i perillosa en cas de crescuda del cabal d'aigua a causa de la pluja. Utilitzen bots pneumàtics individuals, i finalment arriben a la sala Verna, d'un diàmetre de 250 m., considerada la més gran del món. Han passat 27 hores des de l'inici de l'exploració i, és clar, sense dormir. Cal fer el darrer esforç, i al cap d'una hora ja són fora, havent recorregut 7.700 m., amb un desnivell de menys 828 m.

Continuant en l'activitat espeleològica, és remarcable la travessa integral de la sima Tonio-Cañuela, situada a Arredondo, al valle de Bustablado (Cantàbria). La duen a terme, el 8 de desembre, els mateixos Cullell i Moreno, pare i fill, juntament amb Ramon Buisan, de l'ERE del CEC. Es tracta d'una cavitat molt ben equipada. Iniciat el recorregut, s'arriba a la sala Guilleume, lloc d'unió entre la sima Tonio i la cueva Cañuela, a menys de 280 m. Baixen a la sala Monumental, de 70x30 m., d'on surten

136
El Complex de la Piedra de San Martín, a cavall dels estats espanyol i francès, és d'un gran interès espeleològic pel seu llarg recorregut amb galeries amb corrents subterranis d'una gran complexitat. La foto correspon a una exploració de 27 hores feta el 25 de juliol de 1994 per Hilari Moreno pare, Hilari Moreno fill i Joan Cullell, amb M. Morilla, del GES.
CMH

tres galeries. Inicien els descens per una rampa fins al lloc anomenat la Tobera i, per la galeria 10 de Agosto, arriben a la cueva Cañuela, on s'hi han format enormes estalactites. A les vuit hores de recorregut surten a l'exterior, ja de nit. Han baixat fins a 495 m. i han fet un recorregut de 1.965 m.

L'altre fet remarcable d'aquell estiu, però ja al setembre, és l'*Expedició al Lantang Lirung,* de 7.234 m., a la serralada de l'Himàlaia, dins del territori del Nepal. La duu a terme l'equip format per Carles González, Manuel Miranda, Joan Portés i Eduard Sánchez. L'ascensió es planteja amb tècnica alpina, obviant al màxim possible els preparatius i la logística complicada de les expedicions convencionals. En disset dies es cobreix la marxa d'aproximació i la instal·lació del camp base.

El 27 de setembre comença l'operació de pujada, amb el primer problema a resoldre, que és establir l'itinerari i els camps d'atac, ja que es tracta d'intentar-ho pel vessant sudoest, que és una via inèdita. Un cop traçat un itinerari que sembla lògic, s'instal·la el camp 1 després de superar muralles de neu, roca i glaç, amb alguns trams amb inclinació de 70º i dificultats en la roca de fins a V+. Un cop equipats els trams més difícils, es poden traslladar dipòsits de material al camp 1.

137
MANOLO MIRANDA I CARLES GONZÁLEZ DESPRÉS D'HAVER ASSOLIT EL CIM DEL LANTANG LIRUNG, DE 7.234 M., AMB EDU SÁNCHEZ. ÉS LA PRIMERA ASCENSIÓ MUNDIAL PER LA CARA SUD-OEST, EL 7 D'OCTUBRE DE 1994. CMH

S'inicia l'ascensió per instal·lar el camp 2. Però, com que no es troba el lloc adient per a fer-ho, es veuen obligats a fer un bivac en una estreta cova de gel. Al dia següent, després d'emprar vint hores de progressió tècnicament difícil i amb pendents de 80º, es pot emplaçar el camp III a 6.800 metres. I l'endemà s'ataca el cim, on s'arriba a les 14,20. És el dia 7 d'octubre, i s'ha aconseguit una primera ascensió mundial per la cara sudoest.

El 1994 és un any prolífic en el descens d'engorjats. A més, s'han ampliat considerablement els espais on practicar aquesta modalitat. Ja queda llunyà l'inici d'aquesta activitat, quan quedava gairebé exclusivament limitada a la sierra de Guara, i l'equip que s'utilitzava era tan rudimentari que es componia de pantaló curt i samarreta. I no cal dir que en aquestes condicions únicament es podia practicar als mesos més calorosos. Ara els itineraris es troben equipats, i la fredor de l'aigua es combat amb vestits de neoprè.

El 24 de juny fan el descens de les gorges del Llec, al Conflent, Cecília Rocosa, Francisco Márquez, Albert Sanz, Manuel Serrano i Ferran Muñoz. El mateix itinerari el repeteixen el 3 de juliol Carles Primo, Ramon Queraltó, Pau Queraltó, Jordi Primo i Krilin.

També el 3 de juliol Hilari Moreno, Joan Cullell, Cecília Rocosa, Manolo Serrano i Ferran Muñoz fan el descens de les gorges de Núria, d'un desnivell de 300 m. i un recorregut de 1.200 m. El 10 de juliol baixen el barranc de Viu de Llevata, a l'Alta Ribagorça, Hilari Moreno, pare i fill, i Joan Cullell. També a l'Alta Ribagorça, els mateixos acompanyats de Ramon Buisan, de l'ERE del CEC, baixen pel barranc d'Erta, de 100 m. de desnivell i 1.800 de recorregut.

A la comarca del Sobrarb, a l'Alt Aragó, des del deshabitat poble de Buerba, fan els descens del riu Yesa Superior, amb 240 m. de desnivell i 1.200 de recorregut, Ramon Queraltó, Pau Queraltó, Carles Primo, Jordi Primo, Ramon Barceló, Cecília Rocosa i Ferran Muñoz.

El 24 de juliol Carles Primo, Joan Carles Garcia –Krilin–, Xavier Primo, Miquel Blanco, Mireia Ruiz i Iolanda Ruiz fan el descens del riu Canaleta, al vessant nord dels Ports, a la comarca de la Terra Alta.

Al *Serralada* núm. 79, del desembre del 1994, el president, Toni Monrós, escriu un article on reflecteix un balanç positiu i optimista de la situació del Club, tal com es pot veure en la següent transcripció d'alguns paràgrafs:

«...tanquem un exercici havent conquerit els més de 7.000 m. del Lantang Lirung per una via totalment nova. Hem portat a terme un calendari de caps de setmana d'esquí complert i eficaç on s'hi han mogut més de 600 persones...».

«...bons resultats a la Copa Catalana d'esquí de muntanya i ral·lis d'alta muntanya, i en general, tota la tasca portada a terme per la gent de muntanya, espèleo, escalada i iniciació, ha esta altament positiva. Tot i això hem de fer un esforç perquè el 1995 sigui millor ».

«... per aconseguir fer-nos un nom i una imatge que siguin coneguts dins i fora de la ciutat».

«...fem que el jovent de l'Hospitalet trobi en nosaltres el complement esportiu i el referent cívic i humà que l'ajudi a desenvolupar-se en un ambient sa».

L'inici de l'any 1995 mostra la creixent sensibilitat ecologista que tenen un bon nombre de socis i sòcies del Club. El 21 de gener Montserrat Sorribes proposa l'organització d'unes jornades ecològiques al Club per fer prendre consciència al conjunt de l'entitat de tenir cura del medi ambient.

El dia 27 de gener se celebra l'Assemblea General Ordinària. Es dóna compte de les gestions que s'estan fent per tal de reinstaurar la malmesa imatge de la maredeéu de Montserrat, de la plaça del seu nom.

En aquesta assemblea, s'han de renovar algunes vocalies, de les quals únicament es cobreix la d'escalada, de la qual assumeix la responsabilitat Xavier Primo. Resten vacants els càrrecs de sots-president segon, Campaments i ajudant de Secretaria. Així s'inicia un d'aquells períodes de crisi cíclica de responsabilitats.

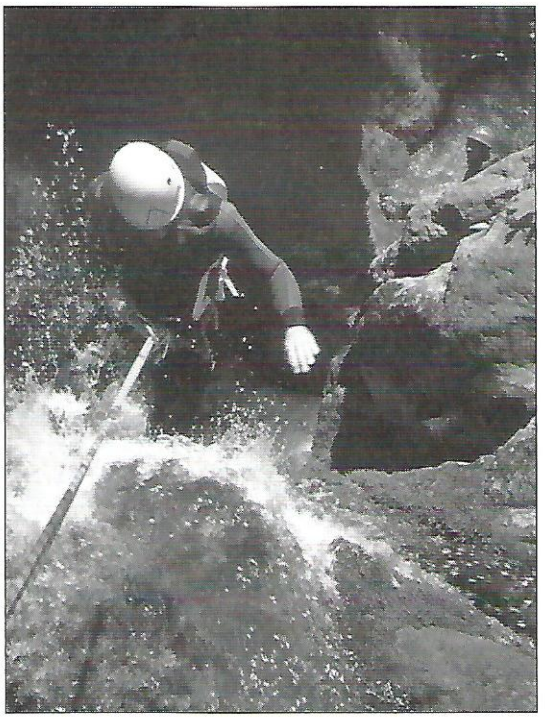
Es fa una proposta de reglament per a l'organització d'expedicions a fi d'evitar les discussions i els malentesos que havia provocat la frustrada *Expedició al Cho Oyu*. Pel que fa a la Secció Infantil i Juvenil, un cop més es troba sense monitors.

Al mes de març se signa un conveni amb l'Ajuntament, que assigna una subvenció de 200.000 ptes. (1.202 €), i d'1.000.000 de ptes. (6.010,12 €) per a l'expedició al Cho Oyu, que com ja s'ha explicat es desestima.

Durant la festa major del barri del Centre, com és habitual, el CMH hi participa amb l'oferta de diverses activitats. Es munta una torre d'escalada i una tirolina a la plaça de l'Ajuntament, on es convida a pujar els més joves amb el lema "Enfila't per Bòsnia", amb motiu de l'agermanament de l'Hospitalet amb Tuzla.

També, com cada any es porta la Flama del Canigó fins a la plaça de l'Ajuntament, on és recollida per representants dels diversos barris, i que servirà per encendre les fogueres de Sant Joan. En aquesta ocasió, per primer cop en aquest acte, hi ha la presència institucional dels regidors de l'Ajuntament Alfons Bonals i David Pérez. És un símptoma clar del canvi d'estil que s'està produint en l'equip de govern municipal.

El 28 de maig, Joan Carles Albacete, Joan Carles Salgado i Joan Manuel Herrero –Yuma– acaben una nova via d'escalada al monòlit del Lloro, a la regió d'Agulles de Montserrat, que bategen amb el nom de via Realitat Virtual. A conseqüència d'unes diferències de criteri manifestades a través d'un escrit al llibre de registre del refugi Bartomeu Puiggròs, de Montserrat, s'enceta una agra i incomprensible polèmica entre els autors de la via i Carles González, que acabarà amb el fet que els primers es donaran de baixa del Club.

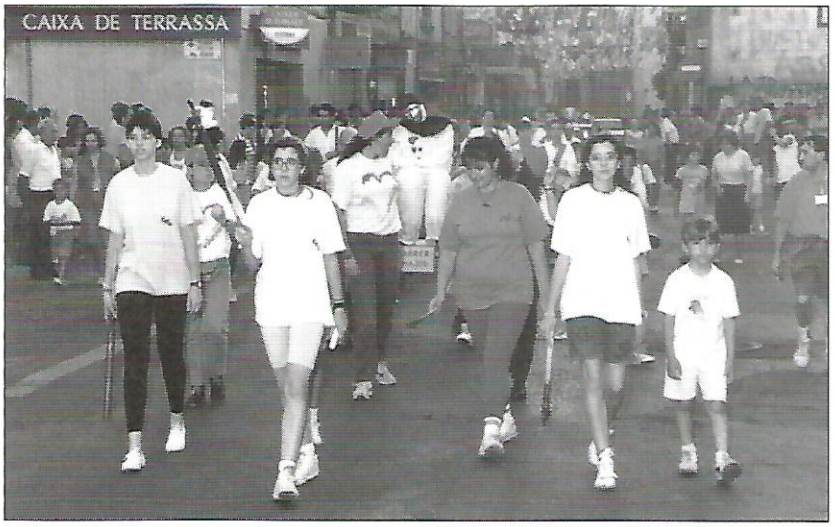
138
El 1994 el descens d'engorjats ja és una disciplina que, malgrat que està adscrita a l'Espèleogrup, té una gran acceptació entre les diverses seccions.
CMH

Durant aquest any els socis del Club Manuel Miranda, Edu Sánchez, Carme González i Carles Míguez participen en l'*Expedició Island Peak-95 i Lobuche Peak-95*. També el 1995 Teresa Larrieu ha portat el nom del Club Muntanyenc l'Hospitalet a la llista de les millors classificades al Ral·li d'Alta Muntanya de Catalunya, ja que ha obtingut el primer lloc en categoria femenina.

En aquell 1995 coincideix dues vegades una activitat no gaire habitual, com és la presentació de llibres. El 21 de novembre, Antoni i Jordi Ardanuy, ambdós socis del CMH, presenten *El misteriós riu subterrani de Montserrat,* del qual són autors, on exposen les seves tesis sobre la hidrologia subterrània i les surgències intermitents al massís de Montserrat.

D'altra banda, el 9 de juny es presenta el llibre *Memòries de presó (1988-1992),* de la jove Núria Cadenas, que fa una acurada síntesi de les seves experiències per diverses presons i de les situacions difícils que ha viscut.

Al setembre té lloc la IV Caminada Popular, amb l'itinerari tradicional l'Hospitalet- Collserola-l'Hospitalet, que compta amb 125 persones inscrites. Enguany es fa amb el lema "Camina per Bòsnia".

139
ARRIBADA DE LA FLAMA DEL CANIGÓ EL VESPRE DE SANT JOAN DE 1994. EN PRIMER TERME NÚRIA MONRÓS, ANNA GONZÁLEZ, MONTSE SORRIBES, CRISTINA GONZÁLEZ I XAVIER MONRÓS. CMH

L'Assemblea General Ordinària, que se celebra el dia 5 de febrer de 1996, posa de manifest importants diferències de criteri en referència al fet que les tasques dels monitors als diferents cursets siguin o no remunerades. La tensió augmenta arran de l'argumentació que als monitors i les monitores de la Secció Juvenil se'ls havien pagat dietes amb motiu del campament d'estiu.

El que aflora és la cultura que els serveis tenen un cost, i que fins i tot el voluntariat pot tenir unes compensacions materials. Simplificant-ho molt, es pot dir que de l'altra banda se situa el criteri de la voluntat de servei, que tradicionalment ha dinamitzat el teixit associatiu i molt especialment les entitats del món excursionista.

En un article publicat al *Serralada* núm. 83, del juny del 1996, Carles Primo es refereix a aquesta qüestió amb ànim conciliador. Fa referència als orígens de l'entitat incidint en el fet que sense una voluntat de servei no s'haurien superat les dificultats imposades a l'associacionisme durant el franquisme. El risc acceptat del fet d'iniciar els més joves a les pràctiques de muntanya, el fet d'impartir cursets sense cap titulació, cosa que ara sembla impensable.

Es plany que cada cop és més difícil el relleu generacional que en altres temps es produïa com a fet normal. Afirma que els nous temps forcen a noves situacions; fins i tot el voluntariat està reglamentat, els monitors han de tenir una titulació i estan sotmesos a responsabilitats.

D'altra banda, l'obtenció dels títols comporta unes hores de dedicació i, a més, s'han de pagar. Això justifica que els titulats vulguin recuperar aquest cost.

Per acabar, es pregunta si tot plegat significa una pèrdua de valors, i arriba a la conclusió que parcialment sí, però que malgrat tot es manté una gran dosi de servei i de generositat.

És digne de ressaltar que, del 10 al 24 de febrer, tingui lloc el 40è. Concurs de Fotografia Artística, que inclou premi d'honor, tema lliure-color, tema lliure-blanc i negre, i tema Ciutat de l'Hospitalet. Aquesta activitat és, amb tota probabilitat, la de major antiguitat del Club, amb un ritme de continuïtat gairebé ininterromput.

El 17 de març s'enceta una jornada que es farà clàssica en reproduir-se cada any, que és la I Calçotada Social. És un acte d'agermanament i convivència, en què es combina un matí de multiactivitat, amb excursions, escalades o rutes amb BTT, amb un dinar amb calçotada a càrrec de la mateixa gent del Club.

Novament aquest any 1996, Teresa Larrieu, guanya un nou guardó. Aquest cop és la primera classificació de Veteranes Femenina al campionat d'Espanya d'Esquí de Muntanya. D'altra banda, Carles Míguez, Manuel Miranda, Edu Sánchez i Carme González formen part de l'*Expedició*, no organitzada pel CMH, *Tysar Tower-96*.

La crisi de responsabilitats arriba també a la confecció del butlletí *Serralada*. Del núm. 82, del desembre del 1995, passa al número 83 al juny del 1996. La crisi afecta tant el lliurament d'articles i ressenyes com l'estabilitat dels equips de redacció.

El conjunt de socis i sòcies veuen disminuïda la recepció d'informació de les activitats i també dels articles de col·laboració i opinió. Es redueix, en definitiva, un mitjà important de comunicació entre el conjunt de l'entitat.

Al novembre es recupera un dels caiacs que s'havien construït als anys cinquanta per intentar una efímera aventura aquàtica al Llobregat. Es restaura i es col·loca al vestíbul de l'estatge social.

Durant l'any 1996, s'hauran produït les pèrdues de tres socis carismàtics per diferents conceptes: Pepe Gómez i Guirao, Andreu Trias i Valls i Jaume Mora i Ferrer. El primer, traspassat el 8 d'agost, va ser un element clau durant les seves etapes de president en la primera època de l'entitat en donar aixopluc a activitats considerades il·legals, com l'Agrupament Escolta.

L'Andreu, encara que poc actiu perquè compartia la muntanya amb altres activitats socioculturals, de les quals cal destacar el teatre i la poesia, era persona volguda i respectada en tots els àmbits del Club.

El cas de Jaume Mora es viu d'una forma més colpidora. Era jove, formava part d'aquell segment més nombrós de socis, entre els trenta-cinc i quaranta-cinc anys. Era molt actiu en escalada i alta muntanya i destacava per la seva sensibilitat ecologista, que manifestava a través d'articles al *Serralada*.

Dins de la normalitat de participació als esdeveniments cívics i culturals, al gener del 1997 s'acorda participar a les festes de Carnaval amb una comparsa pròpia. D'altra banda, es resol satisfactòriament la crisi de Secretaria, on s'incorporen Marta González i Meritxell Soler, amb feina remunerada.

Per al 10 de gener de 1997 s'ha convocat una Assemblea Extraordinària de Socis amb un únic punt:

No s'ha presentat cap candidatura a les eleccions a junta Directiva després d'haver-se esgotat el període fixat de mandat, tal com és preceptiu segons els estatuts. Algú pregunta què pot passar si no es proposa un nou equip de junta directiva. Hom respon que s'hauria d'entrar en un procés de dissolució del Club.

L'entitat, al llarg de la seva història, ha tingut diversitat de moments de crisi, que tard o d'hora s'han solucionat. En aquest cas, la causa rau en què s'encadenen un seguit de voluntats de no continuar sense haver trobat un equip alternatiu.

El cas és que hi ha una gran activitat i una gran assistència al local, però no es troba qui vulgui assumir la responsabilitat de la direcció. D'altra banda, les persones més conscients de la necessitat de superar la crisi pensen que cal forçar la situació per tal d'evitar la perpetuació d'una junta endogàmica.

140
TRET DE SORTIDA DE LA IV CAMINADA POPULAR DES DE LA RAMBLA JUST OLIVERES, CAMÍ DE COLLSEROLA. AQUEST ANY 1995 ES CONVOCA AMB EL LEMA SOLIDARI "CAMINA PER BÒSNIA". CMH

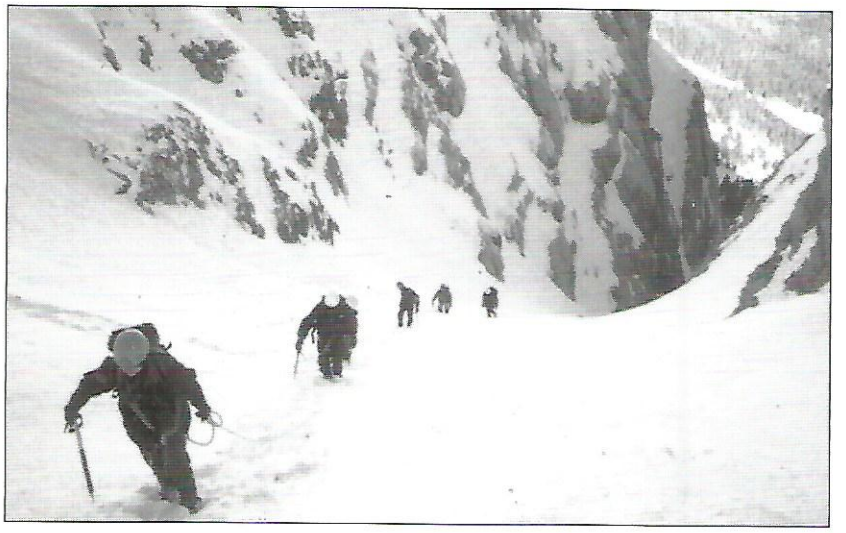
El resultat final és que Carles González presenta la dimissió amb la intenció de plantejar una proposta de junta encapçalada per ell mateix com a president.

Es convoca una Assemblea General Ordinària per al 21 de febrer, seguint el procés que assenyalen els estatuts.

La junta, que l'assemblea aprova, és la següent:

President	Carles González i de Agustín
Vicepresident 1r.	Joan Portés i Costa
Vicepresident 2n.	Pere Lluís Ibars i Gerada
Secretari	Xavier Garcia i Albareda
Tresorera	Montserrat Sorribes i Rodríguez
Gerència d'activitats	Beatriu Costillas i Pérez
GEAM	Xavier Primo i Cosp
Muntanya	Jordi Primo i Cosp
Iniciació	Josep Maria Romero i Montoya
Serralada	Xavier Buenosvinos i Amado
Sociocultural	Antoni Monrós i Audí
Bicicleta de Muntanya	Joan Gelabert i Babot
Manteniment	Joan Giménez i Hernández

Resten vacants Espeleogrup, Biblioteca, Material i Bar. El president presenta un programa quadriennal, que es caracteritza per la promoció de l'esport base i la competició com a estímul per a una major captació de socis.

141
ASCENSIÓ, PER LA CANAL DE L'ORDIGUER, A LA CARA NORD DEL CADÍ DURANT UN CURSET D'ALTA MUNTANYA HIVERNAL, AL FEBRER DE 1997. CMH

Es posa en marxa el 1r. Curset d'Iniciació a l'Esquí de Muntanya. El 19 de març s'estableix un conveni de col·laboració amb l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament, en relació als cursets d'Esquí de Muntanya, Bicicleta de Muntanya i per al projecte Esquí Jove.

És atorgada una subvenció de 900.000 ptes. (5.409,11 €), de les quals 700.000 ptes. (4.207,08 €), s'han de destinar a l'*Expedició Masherbrum-97*, i la resta a diverses activitats.

La nova junta, el 9 d'abril, valora i decideix demanar la col·laboració dels socis per a la 4ª Caravana per la Pau al Sàhara Occidental. La formació també es fa arribar a les àrees de gestió. Així, la tresorera, Montserrat Sorribes, rep una subvenció de 2.000 ptes. (12,02 €) per fer un Curs de Gestió Econòmica per a Entitats.

La crisi ha afectat seriosament la regularitat del butlletí *Serralada* fins al punt que ha deixat de publicar-se. Malgrat els bons propòsits de recuperar-lo, sembla que de moment no es veu possible. En substitució del butlletí apareix una publicació d'un màxim de dos fulls titulada *Mes a Mes*. Tal com es desprèn del títol, la periodicitat és mensual, i el seu contingut és d'informació i de convocatòries d'activitats.

El dia 11 de juny té lloc el comiat dels components de l'*Expedició Masherbrum-97*. Hi fan acte de presència el regidor del Districte I, Alfons Bonals, i el regidor d'Esports, Josep Baliu.

L'*Expedició Masherbrum-97* té com a objectiu assolir el cim d'aquesta piràmide de glaç i roca de 7.821 m., situada al Karakorum, al sector occidental de la serralada de l'Himàlaia, a la regió del Caixmir, que forma part del Pakistan. Els components d'aquesta expedició són:

Manuel Miranda, de 30 anys, cap d'expedició. Carles Míguez, de 23 anys, de la UEC de Sants. Xavier Buenosvinos, de 33 anys. Teresa Larrieu, de 42 anys. Xavier Primo, de 21 anys. Joan Portés, de 48 anys. Carme González, de 25 anys; i Edu Sánchez, de 29 anys.

Es proposen assolir el cim per una via inèdita que recorre la paret sudoest. Aquesta via té una primera part íntegrament glacial fins al coll sudoest, i una segona part que és un esperó bàsicament rocallós. Les seves característiques fan que s'hagin d'emprar totes les disciplines alpinístiques. L'atac es planteja el màxim de lleuger, amb tècnica alpina, preveient una durada total de 45 dies.

Després dels preceptius desplaçaments fins a Islamabad, l'espera i la recollida del material, s'inicia el viatge per carretera fins a Skardu, a la porta del Karakorum, i d'aquí en vehicles tot-terreny fins a Hushet. S'inicia l'aproximació a peu amb una corrua de 69 camàlics, amb el material i els queviures. Un cop arribats, instal·len el camp base a 4.600 m. d'alçada. És el dia 21 de juny. El gran problema que troben és l'alta temperatura, que en alguns casos arriba als 40º de calor a 5.000 metres d'alçada. Aquest fet provoca constantment allaus, cosa que fa que sigui molt exposada l'operació d'instal·lació dels camps.

El primer accident d'importància el pateix Xavi Primo, el més jove del grup. Durant la fase de muntatge dels camps d'alçada, una allau el va arrossegar mentre progressava per l'aresta i, malgrat que fou aturat pel seu company de cordada, Edu Sánchez, durant la caiguda es va clavar el piolet en un maluc, produint-li una ferida de consideració. En aquestes condicions inicien el descens, durant el qual una altra allau els sorprendrà sense conseqüències, ja que es troben al flanc d'un corredor més ample, i no els afecta plenament.

En Xavi, té una ferida oberta de 5 cm. Després d'una cura d'urgència, es decideix que ha de baixar per ser tractat en un hospital. Acompanyat de l'Edu i l'Ali, l'ajudant de cuiner, desfant

els tres dies que els separen d'Skardu. A l'hospital li confirmen que no pot continuar l'expedició. A més, s'ha infectat la ferida, i acaba retornant a l'Hospitalet pels propis mitjans.

La resta de components del grup, després d'alguns intents, han de fer front a les allaus cada cop més freqüents. Es troben permanentment exposats, fins al punt que mentre dormen al camp avançat, després de sentir la remor d'una allau, es troben que una de les tendes del camp on tenien material i queviures ha estat arrossegada 300 metres més avall. La descripció que es fa d'aquestes situacions, en la Memòria de l'expedició, queda reflectida en aquest fragment que es reprodueix:

«...una gran explosió ens posa tots en alerta, el soroll ha estat molt sec, després el silenci absolut. Obrim la porta de la tenda i el que veiem ens deixa gelats, una immensa massa blanca està baixant per la paret est i la cobreix totalment. Tanquem les portes, en aquesta situació no podem fer res més, som a les mans de la muntanya i no podem fugir enlloc, hem d'esperar els esdeveniments. El soroll, com el d'un avió a reacció, el sentim cada cop més a prop; encongits a la tenda, esperem el cop, només el batec del cor ens distreu de l'enorme i horrible soroll que tot ho envolta. De sobte, la tenda es doblega, sembla que ha de sortir despedida, blocs de gel ens colpegen tot el cos, el soroll ara és diferent, pensem que d'aquí a un moment un pes enorme ens aixafarà, ens enterrarà i tot s'haurà acabat.

Poc a poc els cops i el soroll comencen a perdre intensitat; gràcies a déu no ens ha tocat de ple. Amb la por al cos, obrim la porta. Una boira espessa de milions de cristalls de gel ho cobreixen tot, les tendes estan doblegades cap a un cantó i completament blanques, el material que havien deixat a fora, sota la neu...».

Un cop reagrupats tots els components, i després d'un altre intent, una altra allau colga el camp avançat, amb la majoria de material. Tornen al camp base, i davant l'evidència que aquest cop ha vençut la muntanya, decideixen tornar a l'Hospitalet.

Durant la festa major del barri del Centre s'han dut a terme les activitats tradicionals: organització d'una gimcana i una festa infantil amb xocolatada, la portada de la Flama del Canigó, i per primer cop un sopar al carrer la nit de Sant Joan. És aleshores que des de la Regidoria del Districte es planteja la possibilitat que l'Ajuntament cedeixi al CMH un local municipal per ubicar-hi l'estatge social, i s'assenyala un edifici de nova planta situat al carrer Reforma, prop de l'antic escorxador.

142
ELS COMPONENTS DE L'EXPEDICIÓ MASHERBRUM-97 EN L'ACTE DEL SEU COMIAT, REBENT LA BANDERA DE LA CIUTAT DE MANS DELS REGIDORS ALFONS BONALS I JOSEP BALIUS, AL JUNY DE 1997.
CMH

El 13 de desembre, amb motiu de la inauguració del nou espai del pla de la Rambla de la Marina, el Club hi instal·la una tirolina i una torre d'escalada.

El 21 de desembre, la junta es fa ressò de l'èxit de la II Setmana de Muntanya oferta a la ciutat. Al mateix temps fa una valoració positiva de la primera sortida de multiactivitat. Aquesta és una novetat que consisteix a reservar una casa de colònies o un alberg estratègicament situats durant tot un cap de setmana, amb l'oferta de diverses opcions d'activitats pròpies del Club que puguin practicar-se a la zona.

Al gener del 1998, la junta aprova l'adhesió a la campanya de solidaritat amb el tercer món "0,7% L'Hospitalet també", promoguda per diverses ONG i organitzacions polítiques de la ciutat. En aquesta mateixa línia, el 4 de febrer de 1998 es fa avinent que el Grup d'Opinió 3/4 x 5/4 demana l'adhesió als actes de commemoració del 50è. aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans fent-ne esment en les publicacions i els programes d'activitats.

Al mes de maig hi ha en marxa diverses activitats de projecció ciutadana. El dia 23 es col·labora en la Festa Jove del barri del Gornal. S'hi instal·la una tirolina i un pont de mico per als més joves.

143
TORRE D'ESCALADA INSTAL·LADA A LA RAMBLA JUST OLIVERAS PER MEMBRES DEL CML'H DURANT LA CELEBRACIÓ DE LA II SETMANA DE MUNTANYA, AL DESEMBRE DE 1997. CMH

Estan en fase d'iniciació els cursos d'Escalada en Roca i d'Iniciació a l'Alta Muntanya, a càrrec del GEAM, i també de Descens d'Engorjats, a càrrec de l'Espeleogrup.

Durant la temporada hivernal el GEAM porta a terme activitats d'alta muntanya hivernal, amb ascensions a corredors i canals de neu i cascades de glaç, i també travesses i ascensions amb esquís de muntanya.

En la Copa Catalana del Ral·li d'Alta Muntanya d'aquest any, Francesc Dorado es classifica al 26è. lloc de la general i al 7è. lloc de veterans, i Xavier Primo al 88è. lloc de la general i al 60è. de la categoria sènior.

Entre el 5 de maig i el 7 de juny, tres socis jubilats del Club emprenen a peu la ruta del Camí de Santiago. Són Rafael Amorós, de 68 anys, que no podrà acabar el recorregut a causa d'una malaltia sobrevinguda. Joan Giménez, de 68 anys, i Josep Gil de 66 anys. Fan el recorregut amb altres persones de la ciutat, Valentí Julià, de 69 anys; Ricard Vilella, de 68 anys; Teresa Seguer, de 43 anys, i Anton Gómez, de 53 anys. D'aquesta experiència sorgirà un llibre escrit per Valentí Julià, amb il·lustracions d'ell mateix. El publicarà el Club l'any següent.[44]

Les vacances d'estiu són curulles d'activitat. Jordi Primo, Xavier Primo, Joan Banús i Carles Sánchez participen a les Estades Alpinístiques per a Tecnificació de Joves Alpinistes, organitzada per la FEEC durant la darrera setmana de juliol a Courmayeur, a la vall d'Aosta. Fan ascensions a la Tour Ronde (3.792 m.) i a la canal central de la cara nord de l'Aiguille de Tuole (3.530 m.).

Xavier Garcia i Carles Sánchez fan un tresc durant 23 dies a les fonts del Ganges, a l'alta regió de Kedernat, al nord de l'Índia.

Enguany es fa el Campament d'Alta Muntanya a Boí, a l'Alta Ribagorça. Hi ha activitats d'escalada a la presa d'Escales i a Cavallers, barranquisme, tresc pel Parc Nacional d'Aigües Tortes i turisme.

L'Espeleogrup ha portat a terme prospeccions a la Val d'Aran amb l'objectiu de trobar noves cavitats, en col·laboració de seccions d'espeleologia d'altres entitats.

S'ha fet la travessa Cuivo-Morteo, dins del complex Mortero de Astrana, i també s'ha repetit la travessa de la Tête Sauvage-Verna, al complex de la Piedra de San Martín i, s'ha explorat la Gouffre Raymonde, de 500 m. de profunditat, al complex Felix Trombe d'Irbas, i la Coyde LKodge, de 625 m. de profunditat, al País Basc francès.

El 4 d'octubre té lloc a Montserrat la tradicional sortida d'antics i nous escaladors, amb 37 assistents. Es fan escalades col·lectives a la Portella Inferior, la Pelada, la Saca Gran i la miranda de les Boïgues.

El 6 d'octubre, en el transcurs del Sopar de Germanor que s'organitza ininterrompudament des de fa anys, es lliuren anagrames commemoratius del 25è. aniversari de la Secció d'Espeleologia. Per comptabilitzar aquests 25 anys, es pren com a data d'inici la de la recuperació de la SIRE, després d'uns anys que havia estat dissolta per la seva inactivitat, fins a l'actual Espeleogrup. Hi ha una trobada d'antics i nous epeleòlegs, en total 41, entre els quals algun dels predecessors de la secció organitzada.

La Secció Infantil, segons que consta a la Memòria d'Activitats del 1998, ha tingut inscrits 16 nens i nenes, a cura d'una monitora i tres ajudants. Han fet sortides a Can Plana, Vallgorguina, amb acampada. A Sant Antoni, a Cervelló. Al castell d'Eramprunyà, a Gavà. Al castell de Castellolí. Al museu Molí Paperer de Capellades. Als dòlmens d'Aiguafreda. A la Molina i, per Setmana Santa, a Vilanova de Sau.

Pel que fa a la Secció Juvenil, ha comptat amb una monitora i tres ajudants, i nou inscrits entre nois i noies. Han fet sortides als Mollons i al castell de Castellolí. Han fet esquí a Port Ainé i raquetes de neu a Estana. Gorges a la riera de Gualba i acampada a Can Girona, a Santa Maria de Martorelles.

A l'Assemblea General Ordinària del 19 de febrer de 1999, es produeixen pocs canvis, encara que significatius. Manuel Pascual es fa càrrec de la Gerència d'Activitats, Bernardette Garcia, de la Secció de Muntanya, Ramon Queraltó es responsabilitza, un cop més, de l'Espeleogrup, Xavier Alcoceba es fa càrrec de la Biblioteca, Vicenç Sorribes i Núria Torrecillas de Material i Bar, i es reincorpora Carles Primo en les tasques de Publicacions. Es posa en relleu el fet que la Secció Infantil i Juvenil tingui molts pocs nois i noies i, a més, amb manca de motivació, malgrat la dedicació de la Meritxell Soler i la Núria Monrós. La junta es planteja la possibilitat de dissoldre la secció i estudiar una altra estratègia amb estímuls diferents.

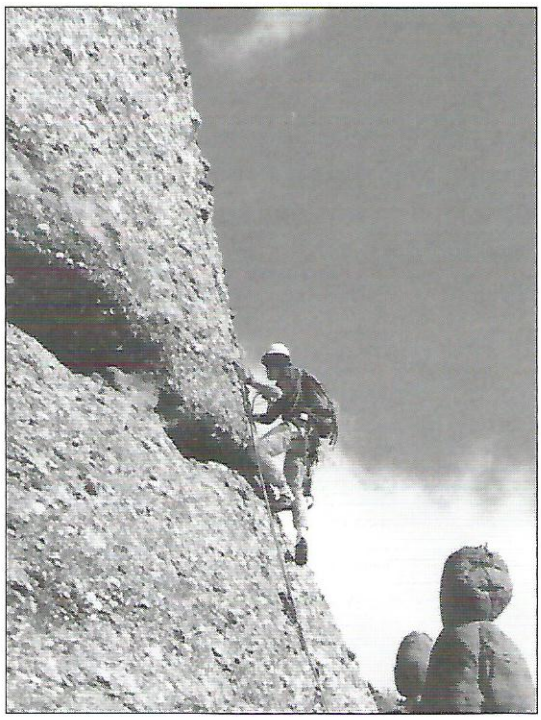
La junta programa per a aquest any un curs de formació d'escalada en roca, orientació a muntanya i espeleologia.

D'altra banda, el GEAM organitza les Segones Jornades d'Alta Muntanya, plantejades en tres blocs, que corresponen a les capacitats dels inscrits, i és necessari haver superat un bloc de dificultat inferior per poder passar a l'altre. Relacionat amb aquestes activitats, el 20 i 21 de febrer es realitza un campament d'iglús.

També sis components del GEAM col·laboren a les Festes de Primavera, durant la Nit del Foc, despenjant-se en ràpel per la façana de l'Ajuntament vestits de diables.

Durant la Festa Major, el Club hi participa amb la programació que ja és tradicional, organitzant la Gimcana Infantil, la portada de la Flama del Canigó, amb la distribució pels diferents barris per a l'encesa de les fogueres. Un acte diferent dins de la Festa Major és la presentació del llibre del Camí de Santiago.

La segona sortida de multiactivitat té lloc durant el mes de juny a Salàs de Pallars, al Pallars Jussà. Hi assisteixen 36 socis i sòcies, i es duen a terme diverses activitats, especialment d'escalada, barranquisme, tresc i BTT.

144
EL 1997, DURANT LA TRADICIONAL SORTIDA D'ANTICS I NOUS ESCALADORS A MONTSERRAT, ES DUEN A TERME ASCENSIONS COL·LECTIVES DE DIVERSA GRADUACIÓ. A LA FOTO XAVI PRIMO A LA VIA DANI DE LA MIRANDA DE LES BOÏGUES.
CP

El 10 d'agost d'aquell 1999 mor Marcel·lí Bonet i Ramírez a causa d'una malaltia coronària. En Marcel·lí era soci del Club des de l'any 1958 i havia format part de l'Agrupament Escolta. Posteriorment havia assumit tasques de direcció, entre les quals la de president de l'entitat durant el període del 1975 al 1979.

7.4. CAP AL CINQUANTENARI

L'inici de l'any condueix a programar la celebració dels 50 anys de la creació de l'entitat, que ha de tenir lloc l'any 2002. Un dels reptes que es plantegen és l'assoliment de manera gradual de tres cims a la serralada de l'Himàlaia, l'any 2000, el 2001 i el 2002. Per a l'any actual es proposa l'ascensió al Ganesh 1, de 7.429 metres.

L'any 2000 porta al CMH la notícia luctuosa de la defunció d'Antoni Monrós i Valls. Soci fundador de l'entitat, va ser un valuós impulsor de la Secció de Fotografia, activitat de la qual era professional, però que va compartir amb altres socis aficionats, entre els quals en Josep Bonastre. A més, cal atribuir-li el fet que, en encaminar els seus fills i la seva filla a l'afició a la muntanya, l'entitat n'ha tingut persones responsables disposades incondicionalment a treballar per al Club.

El mes d'abril, durant les Festes de Primavera de la ciutat, el Club Muntanyenc l'Hospitalet rep el guardó de Premi Ciutat de l'Hospitalet d'Esports en un acte multitudinari que, com és habitual, té lloc al recinte de la Farga. Carles González i Joan Portés, representant el CMH, reben una estatueta de l'Acollidora i 500.000 ptes. (3.005,06 €) que s'hauran de destinar a una entitat o un projecte sense ànim de lucre.

D'altra banda, el Club ha estat proposat per formar part del recent constituït Consell Municipal de Sostenibilitat, atesa la seva sensibilitat pel respecte a la natura i el medi.

Durant el mes de maig, la junta fa saber que es tenen disponibles les claus del local que l'Ajuntament proposa cedir al Club. Es decideix anar a visitar-lo, i es demanen per escrit les condicions de cessió.

Durant les vacances, de l'1 al 20 d'agost, es munta el Campament d'Alta Muntanya dins d'un càmping a Linas de Viu, a la vall de l'Ara, prop de Broto. És un lloc estratègicament situat per fer activitat d'alta muntanya a Ordesa i el sector del mont Perdut, alhora que ofereix diversos indrets per a la pràctica del descens de barrancs.

A principi de setembre, té lloc la primera trobada del grup que s'ha de constituir en Comissió 50è. Aniversari iniciant-se el debat sobre les propostes d'actes i calendari. Aquesta comissió té una composició intergeneracional, amb socis de totes les èpoques de l'entitat, i també alguns membres de la junta, tot i que la seva actuació és autònoma.

Dins de les activitats que han de culminar l'any 2002 coincidint amb l'any del cinquantenari, es presenta el *Projecte Everest-2002*, que inclou tres fases. La primera, l'ascensió al Ganesh 1 (7.429 m.), durant aquest any 2000. La segona fase, al Cho Oyu (8.021 m.), durant el 2001; i la tercera fase, al sostre del món, l'Everest (8.848 m.), durant el 2002. És un projecte molt ambiciós que no arribarà a completar-se.

El 29 de setembre surten de l'Hospitalet amb destinació a Katmandú, al Nepal, els components de l'*Expedició Ganesh-2000*. Els seus integrants són:

Cap d'expedició	Carles González, 31 anys
Director tècnic	Manuel Miranda, 33 anys
Preparació física	Xavier Primo, 24 anys
Material	Jordi Mena, 27 anys
Alimentació	Carme González, 28 anys
Viatges i transports	Kishor Kumar, 26 anys
Metge	Xavier Robiró, 47 anys

L' expedició es planteja des d'un primer moment reduir al mínim l'impacte ambiental. La proliferació d'expedicions i l'augment constant del tresc han fet insostenible fins i tot la muntanya a cotes molt elevades. En aquest sentit, l'objectiu és recuperar els residus al camp base, i els que no es puguin degradar seran transportats a l'Hospitalet.

Des de Katmandú es traslladen per carretera, durant més de set hores, fins a Syabrubensi, des d'on s'inicia l'aproximació a peu. Després de creuar el riu Bhote Kosi, la ruta segueix per la vall del Chilime Khola, a la capçalera del qual queda situat el Ganesh 1. Després de cinc dies de marxa, arriben a la gelera del Sangje, on s'instal·la el camp base. L'estratègia prevista inclou la instal·lació de quatre camps d'alçada, esperant dur a terme l'atac al cim a mitjan octubre. Aquest cop, però, la muntanya també els vencerà. Les condicions climatològiques són molt adverses, amb una temperatura extremadament baixa, amb un fort temporal de vent i amb uns gruixos considerables de neu tova acumulada.

Després de diversos intents, arriben fins a la cota 7.000 quan resten escassament quatre-cents metres per al cim. Un cúmul de circumstàncies adverses, pròpies de la muntanya, els obligaran a desistir. L'empitjorament del clima i les previsons de no minorar, el temps previst que s'acaba i les congelacions que pateixen alguns dels components són algunes de les causes que fan prendre la decisió de desmuntar els camps i iniciar el retorn.

A final del mes d'octubre arriba la notícia de la mort sobtada del que havia estat president de l'entitat, Antoni Andrés i Tubau. El traspàs es va produir el dia 23, a l'edat de 69 anys.

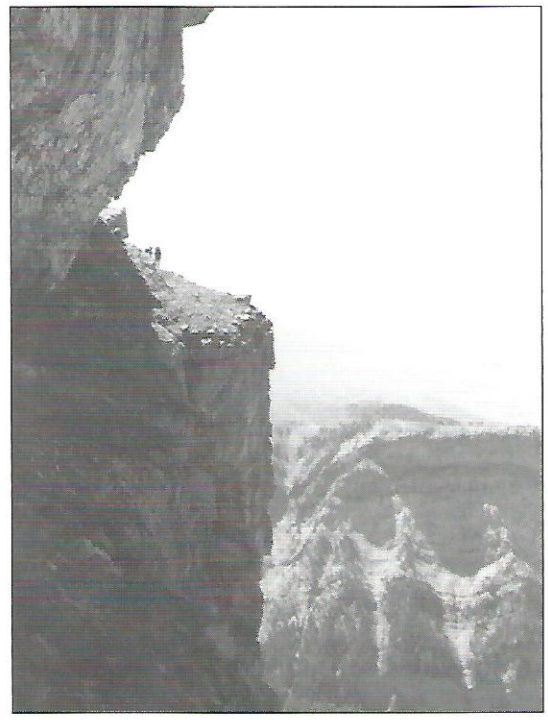
A les acaballes de l'any 2000, la junta planteja el fet que aquest és el darrer any del seu mandat de quatre anys, tal com assenyalen els estatuts, per la qual cosa cal procedir a una nova elecció establint el calendari de tot el procés.

A final de novembre es posa en marxa una nova edició del programa Esquí Jove, en col·laboració amb l'Associació d'Estudiants de l'Hospitalet i Esport a Punt, amb el patrocini de l'Ajuntament de la ciutat i la Diputació de Barcelona.

El temporal de vent i neu que bat les altes cotes de la comarca del Ripollès la darrera setmana de desembre i la primera de gener del 2001 té conseqüències greus en el món de la muntanya. Vuit persones que practicaven esquí de muntanya a l'àrea del Balandrau moren quan es veuen sobtadament sorpreses per un temporal de proporcions gairebé inèdites a la zona i són sepultades per la turbulència. Entre aquestes persones es troba el soci del CMH, Josep Marí i Brull, de 45 anys, que acompanyat dels amics Àngels Belsa i Pep Miralles queda colgat al torrent de Font Lletera. El butlletí *Mes a Mes* se'n fa ressò al número de gener amb una nota de la junta i amb un emotiu article, en format epistolar, del president Carles González. En transcrivim un fragment:

«...Et recordo amb aquella mirada desperta, sempre content i fruint del moment, feliç, sense egoismes. El sol fet d'anar amb uns amics a la muntanya era suficient per a tu, que gaudies de cada sortida, abans, preparant-la curosament, després, amb els comentaris i records... trobarem a faltar la teva companyia i dedicació, la teva tenacitat que no et permetia parar fins que aconseguies el que et proposaves... En un dels moments més importants de la teva vida ens abandones... espero i desitjo que les muntanyes sabran estimar el teu nom de la mateixa manera que tu coneixies i estimaves el seu».

Entre el 30 de gener i el 15 de febrer té lloc un Curs d'Iniciació a l'Alta Muntanya, dividit en dos blocs. El primer sobre iniciació a tècniques de progressió i autodetenció en neu. El segon, tècniques de progressió en canals i corredors de neu.

145
ESPECTACULAR CAMÍ DE LA FEIXA DE LES FLORS, PENJAT A LA CINGLERA CALCÀRIA DE LA VALL D'ORDESA, AL PIRINEU ARAGONÈS. EL SEU LLARG I IMPRESSIONANT RECORREGUT ÉS UNA DE LES ACTIVITATS DUTES A TERME DURANT EL CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA DE L'ANY 2000 A LINAS DE VIU.
PR

146
DIPLOMA I ESTATUETA DE L'ACOLLIDORA, SÍMBOL DEL CARÀCTER DIVERS I MULTICULTURAL DE LA CIUTAT. TOTS DOS PER ACREDITAR LA CONCESSIÓ DEL PREMI CIUTAT DE L'HOSPITALET D'ESPORTS AL CMH, L'ANY 2000.
CMH

147
Alfons Bonals, regidor del districte I, i José Antonio Bermudo, regidor d'Esports, amb el president Carles González, durant la presentació de l'expedició Ganesh-2000 al Nepal. CMH

Continuant una activitat encetada l'any anterior, el 17 i 18 de febrer se celebra la 2ª Trobada Hivernal d'Alta Muntanya, plantejada com a oferta de multiactivitat hivernal. L'allotjament és a la casa de colònies Torre del Coll de Camprodon, i inclou la possibilitat d'escollir allotjament o allotjament amb règim alimentari. La proximitat de la zona d'Ulldeter i altres indrets permet la pràctica de diverses modalitats hivernals, esquí de muntanya, esquí alpí, raquetes, ascensió de corredors o turisme.

El 16 de març se celebra l'Assemblea Extraordinària de Socis, ja que al moment que corresponia l'Ordinària no s'havia presentat cap candidatura de junta directiva. En aquesta assemblea es ratifica la proposta de continuació de la junta anterior.

Una activitat que ja s'ha convertit en pròpia és la Calçotada Social, amb caràcter anual. Aquest any n'és la 5ª edició i es fa el 24 de març a Rodonyà, a l'Alt Camp.

L'altra activitat anual ininterrompuda és la Caminada Popular, que el 22 d'abril és la 9ª. Com sempre és un recorregut amb sortida i arribada a l'Hospitalet amb una ruta per la serra de Collserola. En finalitzar, al parc de Can Boixeres, se serveix pa amb tomàquet i botifarra.

L'altra cita anual és la Trobada d'Antics i Nous Escaladors. La del 2001 té un afegit diferent. Hi ha l'opció de sortir el dia abans i passar la nit en una casa de colònies de Santa Margarida de Montbui, o bé la tradicional de trobar-se al Coll de Guirló, a Montserrat, per fer una escalada col·lectiva a la Regió d'Agulles, que en aquest cas és a la Pelada. Enguany té lloc el 19 i 20 de maig, amb una participació de 48 socis i sòcies.

Durant la primera quinzena d'agost té lloc el Campament d'Estiu d'Alta Muntanya que, ateses les dificultats per obtenir permís per a fer-ho a plena natura, s'ha optat per l'alternativa de convenir amb un càmping la reserva d'un espai per al Club, com en els anys immediatament precedents. Aquest cop és a Castilló de Sos, a la vora del riu Éssera, estratègicament situat prop de Benasc. El ventall de possibilitats és molt ampli, i es duen a terme nombroses activitats en modalitats tan diverses com l'escalada, el barranquisme, la BTT, la travessa de crestes, el tresc o el turisme. La proximitat dels massissos de la Maladeta-Aneto, Perdiguero, Posets, les valls d'Eriste o Llosars, entre d'altres, faciliten aquestes activitats. Dins dels projectes de celebració del 50è. aniversari, hi ha inclosa la convocatòria d'un concurs de disseny del logotip del cinquantenari. Després que un jurat hagués fallat entre la vintena de propostes presentades, el 28 de setembre es presenta públicament l'obra guanyadora. El seu autor és Pedro Infante, un soci del Club.

El 19 d'octubre té lloc el veredicte i el lliurament dels premis del 45è. Concurs de Fotografia Artística i el 18è. Premi de Fotografia de Muntanya. Ja s'han fet altres referències al fet de la llarga trajectòria i la continuïtat d'aquests premis.

Entre el 6 i el 30 de novembre, l'Espeleogrup organitza un Curs d'Introducció a l'Espeleologia, que consta de cinc sessions teòriques i tres sessions pràctiques en diverses cavitats.

Els darrers anys ha tingut un auge creixent la nova modalitat de les Vies Ferrades. A cavall de l'escalada i els camins equipats, aquesta activitat proporciona les mateixes sensacions de la verticalitat aèria d'algunes vies alhora que ofereix un màxim de seguretat i un mínim de risc.

La història d'aquest tipus de vies es dóna a conèixer durant la Primera Guerra Mundial a les Dolomites, encara que n'hi ha precedents ja al segle XIX , però poc coneguts. En aquella ocasió es van instal·lar grapes i escales metàl·liques a les cingleres per tal de situar tropes alpines i peces d'artilleria lleugera a les carenes d'una serralada que durant anys ha estat cobejada per italians i austríacs, i s'hi van

lliurar combats molts durs. Durant el decenni dels setanta es redescobreixen aquestes instal·lacions i es popularitzen amb caràcter esportiu.

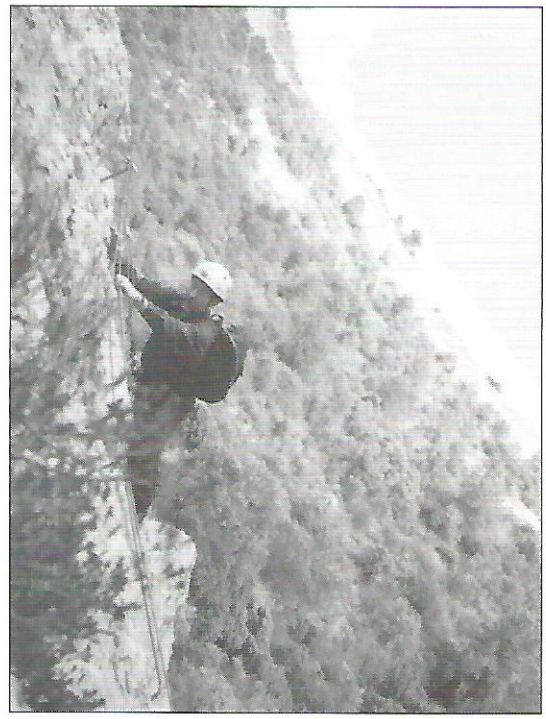
La moda, que comença a practicar-se a mitjan anys noranta amb instal·lacions pròpies, es troba encara en fase d'inici a Catalunya, si bé ja comença a haver-hi una oferta que, si quantitativament no és important, sí que n'és en sentit qualitatiu. De fet, a Catalunya hi ha uns precedents de trams de camins equipats des de fa anys, amb barrots, cadenes, filferros o cordes fixes, sobretot a Montserrat i a la serra del Montsant. Força gent del Club ha practicat i practica aquesta modalitat a Montserrat, el Montsec, Oliana, Llo i molt especialment a Andorra, on hi ha una major oferta de vies equipades pel propi govern.

A la sessió de junta del 27 de novembre, Carles González presenta la dimissió del seu càrrec de president al·legant motius personals. Per això, i tal com correspon estatutàriament, es convoca una Assemblea Extraordinària, que ha d'elegir una comissió gestora. L'Assemblea té lloc el dia 11 de gener. Carles González exposa la seva dimissió, i es procedeix a l'obertura d'un procés d'eleccions després que l'Assemblea hagi ratificat la comissió gestora.

El 19 i 20 de gener té lloc la 3ª Trobada Hivernal d'Alta Muntanya, que organitza el GEAM. Aquest any 2002 es fa a la vessant nord de la serra del Cadí prenent com a base el refugi Cèsar August Torres, de Prat d'Aguiló. Malgrat que els 13 quilòmetres de pista que hi ha des de Montellà fins molt a prop del refugi està impracticable per a vehicles a causa del glaç, s'hi enregistra la nombrosa assistència de 22 inscrits, que generen una activitat centrada bàsicament en l'escalada en corredors de neu de diversa dificultat.

En total són 8 ascensions a la canaleta de la Creu, 6 a la canaleta d'Aguiló, 2 a la de Cèsar August Torres, 7 a la canal Mendizale, una ascensió al Comabona i 5 al pas dels Gosolans.

Les ascensions pels corredors de neu es troben a l'ordre del dia en les activitats de la muntanya hivernal. Gent del GEAM, els dies 16 i 17 de febrer, realitzen ascensions pel corredor central del Montroig, a la vall de Tavascan, al Pallars Sobirà.

148
PEP RIBAS EN UN TRAM MOLT AERI DE LA VIA FERRADA REGINA, A LA CINGLERA DELS ESPLOVINS, EL 26 DE MARÇ DE 2002. AL FONS ES POT VEURE L'EMBASSAMENT D'OLIANA.
CP

També organitzat pel GEAM, del 22 al 24 de febrer, diversos socis i sòcies d'aquesta secció es desplacen a l'Alt Aragó, a la sierra de Partacúa, on realitzen diverses canals i corredors de neu a la penya Telera.

El programa Esquí Jove s'ha renovat enguany, i el CMH, juntament amb Esport a Punt i l'Associació d'Estudiants de l'Hospitalet, organitzen la temporada 2002, que comença el cap de setmana del 3 de febrer a l'estació de Port Ainé.

L'Assemblea General Ordinària que ha de cloure el procés electoral es realitza el 21 de febrer. S'inicia amb la lectura i l'aprovació de les actes de l'Assemblea Ordinària del 2001 i l'Extraordinària del mes de gener. Després de presentar l'estat de comptes i la memòria del 2001, es procedeix a presentar l'única proposta de nova junta, que és aprovada per als propers quatre anys. És la següent:

Àrea executiva

President	Xavier Primo i Cosp
Vicepresident 1r.	Carles Primo i González
Vicepresident 2n.	Francesc Dorado i Hondarza
Secretària	Meritxell Soler i Val
Tresorera	Montserrat Sorribes i Rodríguez

149

Campament d'iglús durant una sortida de pràctiques a l'hivern del 2002 a la vall de la Vinyola. Hi podem veure Vicenç Sorribes, Sílvia Torrecillas, Xavier García, Xavier Primo, Txell Soler, Carme Manzano, Gerard Rodríguez i Mònica. CMH

Àrea tècnica

Secció de Muntanya	Vicenç Sorribes i Rodríguez
GEAM	Ignasi Bacardit i Corrons
Espeleogrup	Ramon Queraltó i Foix
Sociocultural	Antoni Monrós i Audí
Publicacions	Xavier Garcia i Albareda
Manteniment	Joan Giménez i Hernández
Biblioteca	Núria Martínez
Material i Bar	Núria Torrecillas i Llop

El resultat és una junta dominada per joves, amb una presència notable, encara que insuficient, de dones, analitzada des de la perspectiva de la paritat de gènere; i una presència equilibrada de socis veterans, que destaquen per la seva trajectòria de dedicació.

La Secció de Muntanya, com ja és tradicional, organitza la Calçota Social, que enguany arriba a la 6a, per al dia 17 de març. Abans, però, proposa una excursió pel sector sudoccidental de Montserrat partint de la Vinyanova fins a arribar al cim de Sant Jeroni. Després, al migdia, la calçotada a Collbató a casa de dos socis del Club.

Per Setmana Santa, la mateixa secció organitza el recorregut d'un tram del GR-1 partint de Sant Pau de Seguries, al Ripollès, amb arribada a Berga.

La celebració del cinquantenari ha començat el 5 d'abril amb la presentació del programa d'actes commemoratius que es portaran a terme durant aquest any 2002. La sala del Centre Cultural Barradas és plena de gom a gom, amb l'assistència d'autoritats municipals i d'un nombrós públic de socis de tots els temps, i també d'exsocis que han tingut l'oportunitat de rememorar pàgines viscudes d'aquests cinquanta anys, amb la projecció del vídeo que s'ha confeccionat per a aquesta presentació. També hi són presents els antics presidents, i hom té l'ocasió de retrobar-se amb antics companys o companyes.

La Caminada Popular arriba aquest any del cinquantenari a la desena edició. Hi ha motius suficients per a fer-la diferent. Enguany s'ha sortit en tren de l'Hospitalet fins a Molins de Rei, on s'inicia la caminada. L'itinerari recorre en catorze quilòmetres, indrets molt coneguts i d'una gran bellesa: Castellciuró, Santa Creu d'Olorde, la Torre del Bisbe. Els trams finals inevitablement són urbans, es passa per les poblacions de Sant Just Desvern i Esplugues, fins a arribar a Can Boixeres, on ens espera el pa amb tomàquet i botifarra. S'ha arribat a la màxima participació: 186 persones inscrites. Això ha estat el 14 d'abril.

És al final d'aquest mes d'abril que una colla de voluntaris i voluntàries realitzen el trasllat de mobles, llibres i material des del local del carrer Centre fins al nou estatge social del carrer Reforma. La inauguració es preveu per al dia 11 de maig. Ha estat una bona manera de començar activament la celebració dels 50 anys d'aquesta entitat.

NOTES

[41] Amb l'encesa de la Flama del Canigó a la Pica d'aquest cim per Sant Joan, es vol rememorar la celebració ancestral del solstici d'estiu, comuna arreu dels Països Catalans. I és per aquest motiu que, des de fa anys, hom ha considerat aquesta celebració un acte reivindicatiu de la unitat nacional d'aquestes terres. Durant la dictadura franquista, es va plantejar com a acció de compromís, l'encesa de fogueres en diferents indrets visibles, generalment turons pròxims a nuclis densament poblats. Cap al 1960, persones pertanyents a l'Agrupament Escolta –Secció d'Iniciació– de la UEC l'Hospitalet havien encès una foguera al turó de Sant Antoni, al terme de Santa Coloma de Cervelló, que formava part d'una acció coordinada entre altres persones de l'àmbit de l'escoltisme, tot i que ho feien a títol individual.

[42] Per a una aproximació a aquests personatges, vegeu la revista *Vèrtex*, de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, número especial dedicat a Montserrat, de l'any 2000.

[43] Vicky Sherpa ha publicat les seves vivències al Nepal a *Una maestra en Katmandú*. Madrid, Aguilar, 2002.

[44] Una crònica detallada d'aquesta caminada de JULIÀ, Valentí, un dels seus protagonistes, la podeu veure a *L'Hospitalet i el Baix Llobregat a peu pel camí de Santiago*. L'Hospitalet, CMH, 1999.